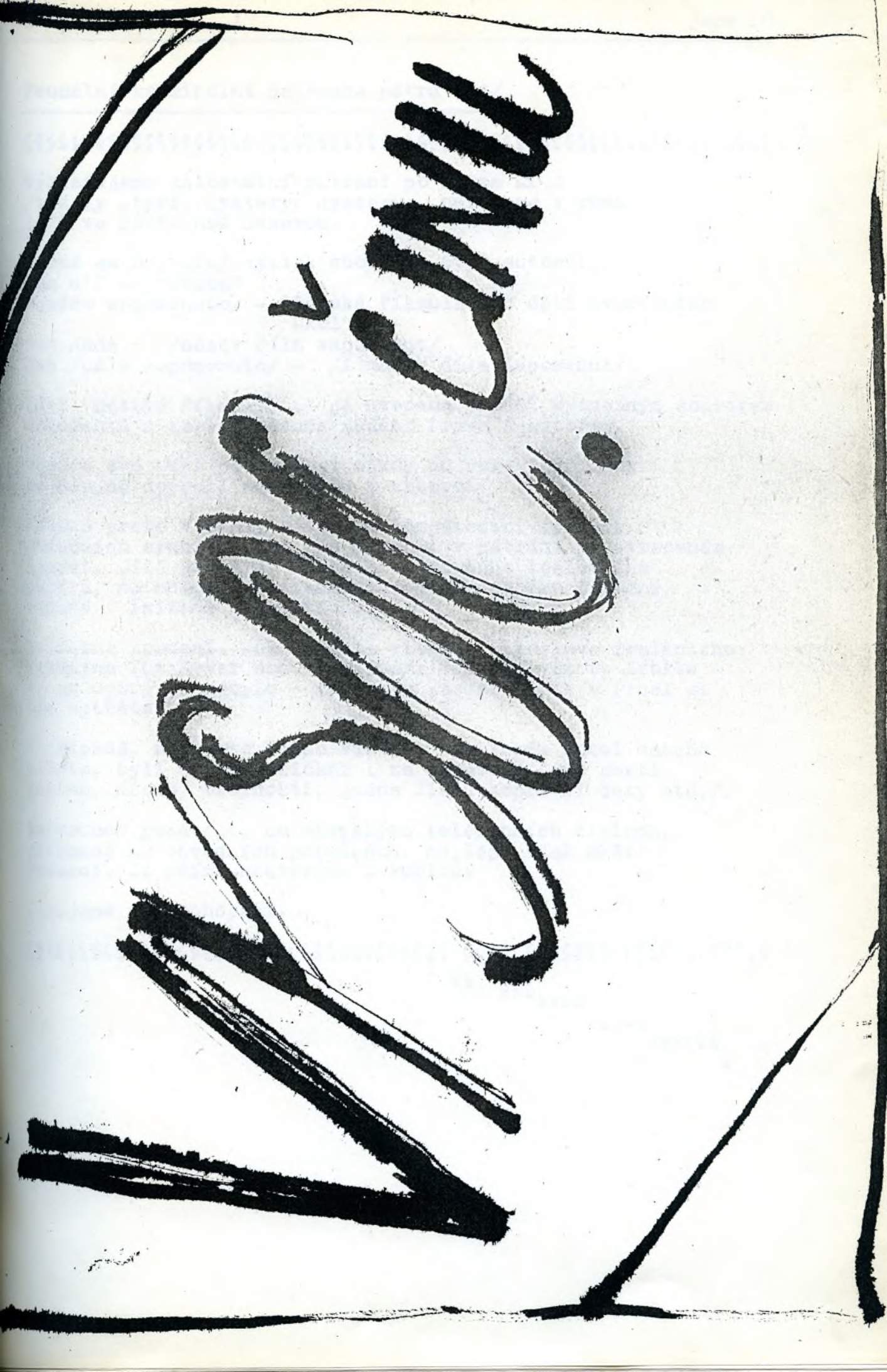

Vážení přátelé,
Po přečtení tohoto čísla nezávislého občasníku "Výsočina činná" jistě zjistíte, že měl
být na světě už na jaře minulého roku. Za své zdržení bychom se tímto rádi všem caluvili
a doufáme, že ještě i dnes zde najdete něco, co vás dokáže zaujmout. Anž bychom se
chtěli příliš vyalovat na "objektivní potíže", nemalen čaru přes rozpočet nám leccos
skutečně udelalo. Nejprve to byly potíže se samotným rozmnožením materiálu, pak leccos
krásný hřeb v em potížím s tímto číslem zapísobily události následující po 17. listopadu.
To jsme měli všichni trochu jiné starosti než dávat douromady našeho milého pohrobka.
Takže ještě jednou SORRY ! Polepšime se.

- redakce -

Koncert pro Arménii

Jak se nekonzertovalo pro Arménii

dobročinnost, které se pod tlakem vědecký veřejnosti nekona
vbh 89

Jedem čas mi zachutnala kuřata, četl jsem v tisku, že v čínském hlavním městě, v Pekingu, získala už takovou oblibu, až dočista vytlačila světoznámou Pekingskou kachnu. I na recepčních diplomatů je nyní kachna popelkou. Nevím, zdá se mi, že u nás mají kachny daleko větší tradici, než u žlutých obyvatel Čínské lidové republiky. Kachny novinářské, kachni žaludky, kachnata drbů a hloupých řečí. V tom, tuším, má náš národ světovou prioritu - anebo v těsném závěsu někde za grónskými eskymáky.

A tak jsem ta grilovaná, dušená, smažená, vařená, či jinak upravená drábeží přáta rval se všema cévama, než mi kdosi, tuším má paní, která je expert na tyto katastrofické zprávy, sdělila, jak škodlivé, životu nebezpečné je toto maso. Pee se od drábežího odvrací, kočka se kostem kurčat, pulardů, kapounů a broilerů ani neouchne. Přestal jsem honem, abych se přeci jen dožil roku 2 000 a přisedlal jsem na hovězí přední:koncovku, dýchodci se o ně perou každý úterý a čtvrtek. Ale, co ta závažná siláž, kterou porcajou krávy? Jednou tak, pak yonak. Jednou makový, podruhý co já vím, pravidla nejsou, třeba tvarohový.

Jeden čas se mi velmi líbila jedna naše oficiální skupina, než jsem si přečetl cosi o přamalu odvahy a zásadovosti některých jejích členů, než jsem se dozvěděl, že některá naše hudba se vyrábí tak, že se sebere kvantum mimozemské desek, probere se, přeseje se a z toho se pak vytvoří současná nezařaditelná melodie. Tohle je taky tak zvaná komerce. Dle slovníku cizích slov komerce je zřetel k obchodní stránce. Většinou jde o líbivé napodobení, zmršení originálu do tingl tanlového masově úspěšného paskvilu. Poslechněte si třeba tutéž píseň od Dire Straits a pak od Hany Zagorové a je ti názorný příklad toho jak se to dělá a dělat nemá. Naproti tomu úprava písně od téže kapely skupinou Poutníci nepostrádá hodnotu a komerci jistě není. Oba interpreti však mohou shodně uvést např., že jde o hold jejich zahraničnímu idolu, či že neodolali, aby nezkusili českou podobu slavného hitu. Záměr může být týž, výsledek jest různý. Niance, oddělující kýč od hodnoty, ty čáry, které tyto dva pojmy dělí, jsou mnohdy velice neznatelné. Stačí trochu ztratit soudnost a sebekritičnost, smysl pro hodnotu a lze lehce sklouznout tam, kam Janečkové - bíbečkové, kteří to nepokrytě dělají jenom pro peníze.

Celý život nás tu kdosi mocnější než my, silnější nad nás /ať pozor, mocnější a silnější jenom proto, že my jsme mu tu moc a sílu dali, přiznali/, ten kdosi nás kastruje a dělí - na ouředníky, a děláse, na jedničkáře a dvojkaře, na bezpartijní a prizorní, na starý a mladý, na nedotknutelný a ty, kteří do ráje mohou vstoupit. Nakonec i my sami lehce přijmeme svou škatulku, postavíme se se sklopenýma ušima /ty jsme si možná někteří v mládí odřeli, ale teď už jsme zmoudřeli a nechceme o ty slechy přijít/ na své místo v kotci, v řadě. Souhlasíme a kejeváme jako ten andělíček v chrámu Páně. Ten andělíček spojený s pokladničkou na milodary. Po vhození mince pokývne hlavou, čímtěžší je mince, tedy čím větší má hodnotu, tím horlivěji hlavička přitakává.

Pak už i my sami třídíme jak hospodář klásky: dobrý a zlý, muzikanty i laiky, oficiální a neoficiální scénu, přehrávkový na tříhvězdičkový. Jědem v povoze na pěknou notečku, Sláva Volný píská fujru, Ostravanka s Vágrem za ruce, v mašině je místa dost. Občas, jen tak pro radost, trochu abychom si utěšili vředomí, zajdem si zahrát něco, co bysme rádi a od plic, jenom ale, aby se to nedozvěděl zlej kouzelník, mohl by po nás chtít, abychom zpívali jak nám zobák naproští, moh by po nás chtít ještě víc, než mrtvě vdehrát těch pár šmiků, třeba stejný tesilový gatě, třeba stejný Kohoty na slovanských hlavách. Jen aby po nás /proboha! / nechtěl Havly! Stejně, pokud nám kdokoli cokoli přikáže, tak si to o centimetr upravíme, přidáme si na dýlce, protože rebelie mladýho publika chce svý. Vlčovi dáme nažrat, kozu však zachováme vcelku.

Některý hrajou od Šumavy k Ttarám, přinášejí svý srdce v rozžhavených kytarách, někdy se vodvážou a dají si nohy za krk, někteří se neodvazou a nosí mistrům futrál s nástrojem a ptají se, aby věděli - jsou mladí - nejsou profi. Dělení, kastování, prpopčty a výpočty, jenomže ta muzika je snad především RADOŠT - KOMUNIKAČNÍ KANÁL - PROSTREDEK LIDSKÉHO SDELENÍ - VÝPOVĚĎ - UMĚNÍ! Pokud to sdělení má být trochu hodnotné, musí být přirozeně pravdivé.

Kdo tvrdí, že se obětoval muzice víc než kluci, co hrajou s nadšením po garážích a sklepích, bez nároku a šance na veřejný vystupování, a kterým se jejich investice NIKDY nevrátí, ten, myslím přebral čistého vína. Kapela hrající potencovačkách přeci jenom počítá s tím, že se jí investice vrátí a oby se vracejí a proto i její plány na technické vybavení mohou být finančně náročnější a rozsáhlejší, ale názor, že ti, kdo dnes zrovna nehrají oficiálně a tudíž se mohou předhazovat lvím, neboť nemají co ztratit, to je takovej soukromej fašismus, který se dá lehce vyvrátit vlastní zbraní: co když tyto neoficiální kapely chtějí být oficiálními a mohly by si tedy nepředložností navždy uzavřít cestu. To spíše ti, kteří už jakási "profesionalita" dosáhli, jsou tedy tam, kde chtěli být ti si mohou dupnout. Jsou to přeci oni, kdo tvoří kulturní instituce institucemi, důležité je konečně si uvědomit, že ve všechny orgány kulturní správy jsou tu pro lidi, které mají vést a spravovat, že kdyby ti spravování najednou přestali na podobnou správu reflektovat, kdyby přestali existovat, instituce by nutně byla zrušena. Pokud ne instituce, tak nutně její představitel, který dělá chyby a své profesi nerozumí, nezvládná jí.

Kolikrát už to není ani strach, ajko obava, či nechuť, vzdát se zaběhlého stereotypu, resignace před možnými problémy, které by ustálený klid narušily nutností dialogu, konfrontace, či potřebou objasnění těch tajemných příčin sebe-realizace. Pokud, pravda, nejde jenom o plané pozérství, který ovšem resignací usnadňuje, ba navíc, které pro ni snadno najde patřičně různé pojmenování a důvody. NIC, ŽADNÉ UMĚNÍ SE NEDA DĚLAT BEZ OSOBNÍHO VKLADU, ALE TAKÉ BEZ OSOBNÍHO NEBO SKUPINOVÉHO RIZIKA a jenom špatné nebo lhotejně a falešné umění není třeba hájit.

Budu teď citovat z rozhovoru nejméně zklamaneho skladatele:
"Skutečné umění totiž odhaluje skutečnost, ba jde až za ní,

do jejího nitra. To je tajemství, jak jsem o něm mluvil. Umění v totalitním státě však má utvrzovat iluze. Takové umění musí být nutně povrchní, protože jenom na úrovni jevu může dodržet iluzi...”

Konec citátu, konec polemiky, jenom otázka závěrem: Vracejí se nám vždycky všechny vklady tak, jak jsme je vložili? Nepřicházejí nám někdy zpět v jiných v jiných, někdy uspokojivějších, jindy nepatřičných formách. Dá se vše doopravdy dělat jenom s vědomím návratnosti ?

Vrátí se nám vůbec něco, budeme-li jenom utvrzovat iluze?

Redakci se podařilo opatřit si snad většinu korespondence s různými orgány, tiskem apod., týkající se zakazu připravovaného "Koncertu pro Arménii", který měl ve Zdáře nad Sázavou proběhnout 28.1. letošního roku, a jehož výtežek chtěly zdárské rockové skupiny "Captain Chab", "Tomová Mihule" a "Lamertzovy Jehly" věnovat obyvatelům Arménie postiženým koncem minulého roku ničivým zemětřesením na obnovu jejich měst a obcí touto katastrofou zničených.

Celá záležitost postupem času nabyla obecnějších měřítek, kdy už nešlo jen o tento jeden zakázaný koncert, ale o celkový přístup orgánů činných v oblasti kultury i dalších k snahám mládeže na tomto poli v celé šíři jejího uměleckého a kulturního vyžití - už nejen v oblasti rockové hudby.

Tento problém je jistě natolik zajímavý, že jsme se rozhodli tuto korespondenci zveřejnit mladých lidí do organizování "Koncertu pro Arménii" s orgány, od nichž jeho zákaz vzešel uveřejnit.

OPIS

Vážený soudruhu tajemníku,
jak jste byl možná informován, měl se dne 28.1.1989 konat v sále bývalé Sokolovny rockový koncert, jehož výtežek měl být věnován na pomoc obyvatelům Arménie, na obnovu jejich zničených měst a obcí.
Po celé naší vlasti probíhá celéchromná vlna podobných kulturních akcí, v nichž svoji účast a solidarititu vyjadřují jak profesionální, tak i ryze amatérské soubory všech možných druhů hudby. I proto takového nemá v naší kulturní historii obdoby.

O to víc jsem byl šokován, když jsem se dozvěděl, že byla podobná akce ve Zdáře n/O. zakázána a to ze strany odboru kultury ONV po poradě s OV KSC. Požádal jsem proto o osobní setkání se zástupci těchto orgánů, abych se dozvěděl, jaké vážné důvody je k zakazu vedly.
Soudruzi Špaček /ONV/ a Peňáz /KSC/ mě ochotně přijali, ovšem výsledek jednání byl naprosto odlišný. Zatím co e. Špaček po vysvětlení některých skutečností přislíbil, že udělá všechno pro uskutečnění tohoto koncertu, Peňáz se mi přesvědčit nepodařilo.

Jeho námítky by se daly shrnout takto:

- 1/ Některé soubory neabsolvovaly kvalifikační přehrávky - vysvětlení: a/ přehrávky slouží POUZE pro taneční kapely, jejich výsledek je předpokladem pro účtování finanční odměny za produkci v žádném případě nejde o nějaké oprávnění k veřejnému vystupování
- b/ společným jmenovatelem kapel, které chtěly vystupovat je jejich vlastní hudební textová tvorba. Absolvovali přehrávky by vlastně existenci skupin vylučovalo, protože podle nich se nesmí produkovat jiné skladby než ty, které tří hromadně sdělovací média, vydávající rámcové firmy apod.
- c/ neprostá většina hudebníků těchto kapel je také členy tanečních souborů s přehrávkami - jejich hudebnost je tedy prově-

řena - navíc pravidla přehrávek zakazují hrát hudebníkům ve více souborech s přehrávkami.

Jedná se tedy o čistě byrokratický argument chtějící se opřít opředpisy určené k řešení finančních otázek hudebních souborů s naprosto jiným významem existence, navíc spojený s jejich neznalostí. Licméně z dobré vůle jsem navrhl za skupiny, že celý koncert přehrájí nejdříve před s. Penázem a budou akceptovány jeho připomínky. Návrh byl zamítnut.

2/ Název akce Koncert pro Arménii by do hlediště přivedl i ty z lidí, které by vystoupení uvedených skupin mohlo pobohit, popř. by vystoupení mohli cítit jako znevážení podobných human-ních počníků -

Za úroveň vystupování si každá skupina odpovídá sama a na plakátech je jasně uvedeno o jaké skupiny a žánry jde. Licméně uznávám, že by se toho mohlo zneužít proti kulturním institucím, že nejsou schopny podobné koncerty sami uspořádat - na úrovni odpovídající vkusu staršího publika. Proto jsem navrhl změnit název celé akce a výtěžek z ní věnovat na fond pro Arménii bez publicity.

Opět byl můj návrh zamítnut.

3/ Skupiny chtěly tímto způsobem zneužít lidského neštěstí v Arménii v očekávání větší benevolence při schvalovacích řízeních -
myslím si, že by takový argument musel urazit každého a že by asi v diskusi nepokračoval. Mohu se osobně zaručit za to, že v projevech skupin není nic, co by porušovalo platné čs. zákony nebo by dokonce bylo v rozporu s Ústavou ČSSR.

Mohu vás soudruhu tajemníku ubezpečit, že celou dramaturgii koncertu jsme podrobili důkladné "autocenzuře" a sami jsme vyřadili z celého konceptu různé výstavy obrazů, grafik, fotografií a dále vystoupení jednoho nového žďárského divadelního souboru, neboť se pořadatelé, TJ ŽD'S, skutečně obávali potíží při povolovacím řízení.

Dále toto nehorázné a cynické tvrzení vyvrací skutečnost, že v minulém roce na podzim jsme společně s většinou stejných skupin a se zhruba STEJNÝM repertoárem uskutečnili řadu podobných akcí, bez připomínek povolovaných národním výbory, m. j. i v sále Bonu pionýrů a mládeže na žďárském náměstí. Toto vystoupení bylo kontrolováno i kulturní komisí odboru pro ZUC pod vedením s. Oldřicha Šišičky. Do dnešního dne jsem se neozvěděl o žádných výhradách z jejich strany ani po přímých dotazech u s. Špačka a s. Penáze.

Další připomínky byly spíše hledáním "mouch" za každou cenu. a za normální situace by mohly sloužit leda tak pro pobavení - např. název skupiny "Armivo DS" /a proč ne?!/ nebo názvy skladeb "Irvežiznívý rak" /označený s. Penázem za zhovadilost/ jde o písničku téměř jako od mládka o štípnutí rakem, text je dětská říkanka od jednoho našeho národního umělce nebo píseň "Bože, jak hluboko jsem klesl" - zde jde o parafrázi názvu úspěšného italského filmu, proti jehož uvedení ve Žďáře zřejmě námítky nebyly.

To vše potvrzuje dávno známou skutečnost, že nic nelze vytrhávat z kontextu, aniž se důkladně prozkoumá význam a výras posuzovaného celku. A naopak, není nic snadnějšího, než toho zneužít.

Sudruhu tajemníku, téměř deset let se snažím ve Žďáru pomáhat neoficiální kultuře - tím myslím kulturu takovou, kdežto lidé nejsou jen pasivními diváky, ale sami mají možnost, ať už cítí se vyjádřit podle svých pocitů či názorů třeba poezí, básněmi a hudbou, grafikou, divadlem atd. Vaše tvrzení, že úroveň tvorby je přímo úměrná jejich možnosti konfrontovat svoje tvůrčí projevy s reagujícím publikem, má velice obavy, že právě toto bylo za náhoučnou dobu opět zlikvidováno. Ždársko znemožňuje, což je zejména hlavních důvodů, proč jsem se vám po zákazu rozhodl nepřeslat. Jakožto lékař jsem však stál jsem totiž u zrodu a prováděl jsem podobná předprávní ve spolupráci s JSM. Vyřešeny byly všechny problémy usazené v "Saloonu", pomáhal jsem při vzniku celostátního užšího festivalu "Morácký hudební klub" v rámci Svazarmy, s přáteli připravovali různé poziceové díky, v promítání v video snímku apod. Pomáhal jsem zvukově a světelně vystupování různých folkových skupin a interpretů. Zapůjčovali jsem také s ní soukromou techniku a hudební zařízení. Protože kluby jsou nyní nedostatečně zařízení pro podobnou činnost, všechno se děje bez nároku na honorář nebo dokonce na nějaký vyšší uznání. To všechno jsem dělal proto, že věřím, že mládež se dokáže se každý člověk se dokáže a hlavně POTŘEBUJE mít možnost holu si říci, že každý člověk má v sobě kůzle svého pohledu na svět, které se jinak než uměleckými formami těžko vyjádřit. Mnohokrát jsem slyšel o "vlastnosti duševní tvorby socialistického člověka", ale podle vlastní zkušenosti vím, a jakou "pomocí" se člověk s tímto zájmy u kompetentních orgánů setkává. Vidím film "Pavučina" o léčbě drogové a alkoholové závislosti, v němž se ozývá hořkost ve světě lékaře: "Co můžeme mladým nabídnout místo drogy? Sport...? Vyžití v umění...?"

Sleduji v televizi naše občany protestující proti nepokojům na Václavském náměstí a pak slyším... nechápu... proč raději neaportují nebo se nesnaží uplatnit v kultuře?!!

A pak se dozvídám od s. Peňáze, že pro Žďár a vůbec pro veřejnost bude vůbec nejlepší, když lidé, kteří měli a chtěli svých nejlepší schopností využít a přispět svou troškou k celosvětovému hnutí solidarity, by si měli raději jít sednout do hospod, neboť je to zřejmě lepší, než pohoršení některého z příznivců konzumní zábavy.

Sudruhu tajemníku, byl bych nerad, kdyby jste si tento můj dopis vykládal jen jako stížnost na jednoho z vašich podřízených.

Myslím si, že tak naivní nejsem, abych si nedokázal spočítat, nakolik se na jeho rozhodnutí podepsaly právě již vzpomínané události v Praze. Jenže já si naopak myslím, že podobné zakazy napětí mezi mládeží rozhodně nezmaří, ale právě naopak.

Koc rád bych poznal i váš názor na tuto problematiku a jsem ochoten se s vámi kdykoliv sejit, i když tuším, že máte asi mnoho důležitějších problémů, než je tento. Nicméně myslím že pokud můj dopis alespoň trochu přispěje k porozumění mezi mladými lidmi a vámi na CV KSČ, nepsal jsem jej nadarmo.

Věřím ve vaše porozumění

Jiří Pavlíček, Dolní 24/2

Zdár n/S. 19.2.1989

Vážený soudruhu tajemníku,

dne 28.1. tohoto roku jsem osobně doručil dopis do vaší poštovní schránky. Protože jsem až do dnešního dne nedostal žádnou přímou odpověď s vaším stanoviskem k celé záležitosti, rozhodl jsem se napsat vám znovu, a zásilku tentokrát svěžit poště, abych měl opravdu jistotu, že jí obdržíte. Pravděpodobně nejete povinen reagovat na každou jednotlivou kritiku či upozornění občanů, ale můj názor je ten, že když OV KSČ řídí a usměrňuje kulturní a organizátorskou iniciativu mládeže způsobem, jako v případě Koncertu pro Arménii, měl by také být schopen a ochoten jim své důvody a pobudky vedoucí k zákazu náležitě vysvětlit, a ne je ústy svého ideologického tajemníka posílat do hospody. Vychází také najevo, že ostatní orgány určené pro řízení kultury na MNV, ONV a OKS jsou vlastně zbytečné, neboť nemohou samostatně rozhodovat a jednat beze strachu z postihů právě z vaší strany. Myslím si, že by se mělo lidem především důvěřovat a podobné projevy zvláště by se u nás v této době neměly vůbec projevit. Znovu bych chtěl opakovat, že mi jde především o budoucnost zapojení mládeže do kulturního dění ve Zdáři, o možnosti její umělecké seberealizace. Díky podobným zákazům lidé ztrácejí motivaci a postupně rezignují. Nechte se mi věřit, že by toto byl cíl kulturní politiky našeho současného zřízení.

V úctě Jiří Pavlíček
ul. Dolní 24/2
Zdár n/S.

Pro ty, kteří řídí kulturní život v okrese Žďár nad Sázavou

Mám za to, že za pár týdnů, maximálně měsíců, bude problém, na který dnes plýtváme energií jen další tragikomickým dokladem neuvěřitelné omezenosti a ničím nezodpovědného strachu.

Všechno bylo odstartováno máš dodnes nepochopitelným zřeknutím Kore rtu pro Arménii. Po všech diskuzích a polemikách jsem neslyšel jediný přesvědčující důvod k jeho zakázání, a tak chci nechte si jej musím vysvětlovat jen obavami kohosi o pohodlí a jistotu vyvrstvé sesle, popřípadě něčí potřebu kochat se čas od času svojí mocí. Těžko mohu posoudit, co je horší, v každém případě došlo k diskuzi.

V každém případě jde o boj o důvěru /alespoň z mé strany/-
V každém případě vítám ochotu odboru kultury ONV zabývat se náměty těch obyvatel, pro které je amatérská umělecká tvorba hlavním obsahem a naplní jejich volného času a toho dnes u nás nikdo nazbyt nemá, když se kromě svých samozřejmých pracovních povinností stará o rodinu a o všechny náležitosti spojené se registrovaním základních životních potřeb. Je to ale jediná možnost dát svému životu opravdovou užitečnou náplň.

Žďár n/S. je velice mladá město, rozrostlé z původních asi 3 000 obyvatel o příchodí za novou pracovní příležitostí před 35 lety. Chybí mu kulturní tradice, které by jistě vznikly, kdyby počet obyvatel stoupl úměrně a nikoliv narazově. První generaci poválečných příchodců tento stav unikl při vlastních adaptačních problémech, ale dnešní, druhé generace třicátníků, uzi které se řadím, tento nedostatek pocituje víc než citelně, jako nedůvěru k impulsům vycházejícím z neregistrovaných prostředí. Proto dochází k tomu, že se člověk nestačí divit, co jde v jiných městech skutečně "kulturních", a co se děje u nás - v našem městě a téměř rodišti.

Žďár má veliký potenciál mladých lidí s obecnými zájmy, jaké mám já, / a kteří se dávno smířili s tím, že se jim pomoci z oficiální strany nedostane/ a daleko víc by se jim jistě našlo, kdyby se jim dal příklad, že se nemusí obávat toho, že "narazí", ale naopak, že jejich iniciativa a angažovanost je vítána nejenom občasnými projevy / které, bohužel, nikoho nezavazují/. Přitom by stačilo tak málo a Žďár by se mohl stát vykládacím centrem podpory mladého umění.

Město v poslední době proslavily tři záležitosti a to :

1/ v oblasti rockové hudby soubor "Atomová Minule", složený z nejlepších českých muzikantů jako jedina z prvních kapel "Nové vlny" v ČSSR - v dobách kdy je to pan Kocáb /Bělský výběr/ sázel se bezproblémový jazz-rock.

2/ vítěz celostátní pohledky trampských, folk a country kapel "Santia" žďárské skupina "Harel rock", často uváděná i v TV

3/ první televizní pořad "Soudy", natočeného v k.p. Žďas - co se otv. cesti /glasnosti/ dosud neprokonáno.

Problém čs. TV určitě navyšujeme, ale pokud jde o výše jmenované soubory, město se k nim nově víc než macešsky - a přitom jde o reklamu a reprezentaci, které město nestalo ani korunu a přitom je po vlastech českých proslavilo určitě víc, než kupříkladu armádní přehlídka "Čubr. chův Žďár".

Je se u nás celostátně zanedbala statické a kulturní výchove je dnes všeobecně příznivé a je to vidět snad na každém kroku. Výsledkem pár let stagnece je to, že národ s tisíciletou kulturní tradicí, mnohdy vůbec v čele Evropského dění a umění

se z měnil na masu konzumních maloměšičků a pokrytců. Je to důsledek špatné kulturní politiky státu, která se vedla ne podle skutečných zájmů a potřeb lidí, ale podle rádeby výchovných představ těch, kteří byli zrovna u moci. Když si shrneme všechno kvalitní a nové umění, které u nás po válce vzniklo a jehož kvalitu prověřil čas, zjistíme, že v době vzniku šlo přinejmenším o problémovou záležitost. Kulturní informovanost o umění jinde ve světě byla tendenčně a mírně řečeno zamítavá. Příklady? Četl jsem článek ze začátku šedesátých let o skupině Beatles jako produktu ideologické diverze západních mocností. Viděl jsem filmový týdeník z roku 1964 o skupině Rolling Stones, kde byla označena jako příklad mravního úpadku západní mládeže. Ovšem odvacet let později tyto dvě zatracené skupiny, které učinily z populární hudby dnes už neodvratitelnou uměleckou záležitost, slouží plátku Tribuna jako vzor pokrokových-levicově orientovaných rockových skupiny díky jejich písním proti válce ve Vietnamu /úšel světlí prostředky - fakta - nenahráli totiž ani jedinou / při rozpoutání pogromu proti čs. nonkomfortním rockovým skupinám v roce 1984 - zřejmě jenom díky představbě nedotaznému do konce a postupně mlčky zamítnutého /ale pozor, lokálně a zřejmě i ve Žďáře trvá dál./ Víím, co tvrdím - existují pouze tři možnosti postoje kompetentních orgánů - kladný, lhostejný - nebo likvidační. A ve Žďaru se o prvním a druhém nedá mluvit.

Viděl jsem zakázanou titulní stránku časopisu Melodie s fotografií skupiny Olympic, protože jim, po vašte, vlasy zakrývaly uši. /co by asi tehdejší cenzori asi tak řekli na dnešní hvězdy středního proudu naše popu - nehlodě na to, že dnes jsou postihováni ti vynolení/.

W. Disney - jeho figurky z kreslených filmů byly označovány za příklad kyčlů deformujících dětskou duši a vkus - zde ovšem se moderní inkvizitoři mohli ohánět tuzexovými vzorky nesporné kvality - tvorbou pana Trnky, nebo paní Týrlové a dalších. Ovšem o pár let později kšeft u nás zvítězil na celé čáře, jako v případě chudáka "Šmoula" a nějaká estetika jde samozřejmě stranou. Mohli bychom mluvit o literatuře, o prastarých vydání knížek páni Foglara, nebo napůl trpěného drabala, příkladů je bezpočet a je tady stejně jen onylám všem dobře známé skutečnosti o kterých se preventivně mlčí až do uvoln jícího impulsu shůry. Jak se dočítám v tisku, ÚV KSČ a vláda ČSSR neustále vyzývají k mobilizaci všech poctivých lidí k uskutečnění přestavby a demokratizace ČLEÉ naší společnosti a VŠECH jejích struktur. Ale zatím pokud je vidět nějaké změny, je to jenom v oblasti průmyslu a ekonomiky, na kulturní sféry se zatím zapomíná. Přitom přestavba se rozhodně nemůže podařit bez získání druhé strany - ztracené důvěry lidí, bez změny dnešní morálky, kdy něco jiného se pro jistotu říká veřejně a něco jiného v soukromí.

Hodně se dnes mluví o ekologických problémech - velice "módní" téma od té doby, kdy přestalo být "TABU" /podobně jako narkomanie či vekslactví/. Stačí navštívit některou z posížených částí Krušných hor, nebo Krkonoš, aby člověk poznal jednu z podob hrůzy, jako důsledek naší zplacenosti a trestuhodné lhostejnosti. Stejný osud čeká podle odborníků i lesy Vysočiny a je možné, že teprve hrozba neodvratné zkázy začala otevírat oči těm, kteří mohli i opravdív zařídít změnu. Kultura je ovšem "TABU" stále. Jsem přesvědčen o tom, že následky jsou možná ještě horší, než v případě ekologie. Lidé jsou vychovávaní životní realitou k bezohlednosti, sobectví a cynismu.

Klirturní díla jsou bezzubá, bicnerikající, uchlácholující a naprosto otupující city i rozum. Takovýto "díla" nemají problémy se svým uváděním na veřejnost. Pokud je ve Žďáře bráněná produkci žďárských rockových kapel, výstavám amatérských malířů, mladých divadelních souborů /díky své objevnosti nezvyklým/ pod záminkou zabránit případnému nevkusu, nebo kýči, je to jednak hrubé podcenění estetické úrovně a vkusu občanů, a potom žďárský okres že není stát ve státě. Pokud by dosávací tanečnice měla mít alespoň minimální naději na úspěch, předpokládá to přinejmenším ostrehu okresních hranic s možností výjezdu pouze na zvláštní povolení - jinde totiž tyto problémy nemají, nebo v daleko menší míře. /Ovšem i zámožek Bource morušového byl kdysi z Číny vynesen - propašován navzdory pověstné zti a nevzdory tomu, že šlo o hrdelní zločin/

Tolik na úvod a teď bych se rád připojil několika náměty ke zlepšení stavu.

K bodu číslo :

1/ Pevně doufám, že v příštím hudebním zákoně pojem zřizovatel zmizí. Základně totiž nesouhlasím s předpisem o rutnosti hudebních skupin mít svého zřizovatele. Nezabývám se jejich funkcí jako sponzora souborů, ale jako jednu z umělých překážek legalizace netradičních rockových skupin. Jde opět jen o projev nedůvěry k malé tvorbě, s tím, že je požadován nějaký garant jako Právní subjekt. Předem se zřejmě počítá s tím, že za činnost skupiny bude někdo postihován. Zřizovatel nese plnou odpovědnost za ideovou a uměleckou úroveň, přičemž výše jmenované soubory jsou pro něj mělkody ziskové - proč by si tedy někdo "pálil" pro nic a za nic? Kapely tedy fungují nelegálně /což má na jednu stranu klad absolutní tvůrčí svobody/ ovšem na straně druhé se důsledným řídním se dávno přežitými vyhláškami MK kulturní orgány pohodlně zbavují své povinnosti - vytváření podmínek pro zájmovou činnost. Navrhují tedy, aby odbor kultury ONV pověřil některé své osvětové zařízení, aby se stalo zřizovatelem VŠECH netradičních hudebních skupin, či jednotlivců. Vyhoví se tím stávajícím předpisům a výhody budou oboustranné - okresní orgány si zajistí možnost vést soubory ideově i morálně, kapely budou moci legálně vystupovat, vzdělávat se ve své hudební orientaci a zmizí hlavně existenční problémy, které bývají jejich největší brzdou. Toto opatření získá kompetentním orgánům bezpochyby velikou reputaci a kladné hodnocení. Musí se ovšem počítat s mnoha problémy, které budou přicházet. Proto je nutno, aby tímto pověřeni lidé naznali věci - tady dilatanti, nebo ignorantí nových hudebních postupů. Půjde samozřejmě o mnohem víc práce a o mnohem vyšší nároky na odbornou úroveň, což ale považují za samozřejmost. Dnes je situace paradixně taková, že většina mladých lidí, díky svému sebevzdělání v této oblasti má mnohem větší přehled než profesionální zaměstnanci kulturních institucí.

Kromě toho by bylo přehbné, aby okresní orgány, pokud zjistí že vyhlášky či předpisy neodpovídají skutečným potřebám, vyvíjeli sami tlak na nadřizené instituce k jejich urychlené změně či inovaci.

2/

V celostátně vyhlášených amatérských Biennale výtvarných soutěží dochází k tomu, že na okresní úrovni přihlášená díla naprojdou, ale tytéž v krajském výběru postoupí až do celostátního kola. Svědčí to o úrovni schvalovacího řízení. Podle katalogů artérkských výstav by se dalo soudit, že Žďár je zemí zaslíbenou pro tyto tvůrce /dle katalogů mimo okres, samozřejmě/ leč není tomu tak. Situace třeba jen v sousední Jihlavě je daleko lepší. Ve Žďáře se musí o povolení k pořá-

dání výstavy žádat ROK dopředu. Navrhují zkrátit termín na rozumnou dobu - určitě vy stačil týden, s tím, že k výstavám by se daly využít dnes mrtvé zóny města /o víkendech příjezdové prostory za obchodními domy, náměstí před Radnicí apod/. Přijímku děl, pokud by se trvalo na hodnocení vhodnosti k výstavě, by stačilo provést den před termínem, nebo těsně před ní. Opět ale platí - tento úkol je rutno svěřovat opr. vědovým odborníkům, tendence nezapomíhat, protože jde jako u hudby o víc než choulostivou záležitost. Na překážku nesmí být nedokonalost děl - jde přeci o antéry. Naopak zájem, či nezájem veřejnosti o vystavené práce jim nejlépe ukáže úroveň a pomůže v dalším rozvoji. Navíc tyto výstavy vydatně přispějí k oživení a zpříjemnění centra města. Stejně jako proměnní koncerty před prodejnu Merkur.

3/

Okresní klub mládeže nemá prostředky na zakoupení potřebné techniky. Jde o zakoupení gramofonu, zesilovače a kvalitních reprobeden. Jedna se o částku nepřesahující 10 000 Kčs. Okres by na tyto zařízení mohl přispět z nějakého kulturního fondu - tato investice bude maximálně využita a pro výchovu mládeže v oblasti kvality hudby je nepostradatelná. Ve Žďarce existuje /jako všude/ mnoho sběratelů gramofonových nahrávek, kteří jsou schopni dát dohromady posluchové diskotéky z nejrůznějších oblastí hudby, tomu ale brání špatná přenosnost reprodukční techniky.

4/

O úrovni novin Vysočina svědčí můj příspěvek před koncertem skupin v Pňonýrském domě, ve kterém jsem se pokusil přiblížit čtenářům profily a hudební zaměření účinkujících. Přestože prošel bez problému kontrolou MNV a byl doporučen s. Vítkem k otištění ve vydání z 26.5.88 z něj zbylo jen několikařádkové oznámení - dokonce i bez názvu účinkujících. Prý pro nedostatek místa... pokud mi slouží paměť, tak kdysi vadily angl. názvy kapel a zkomolené texty v angličtině. Dnes jsme dál - kapely se využívají ve vtípných a recasních názvech a texty mají většinou sdělný obsah, po čemž se tolik volalo /pamatujete? Greenhorns - zelenáci, Rangers - Plavci, Flamingo- Plaměnáci atd atd./ Atomové Mihuli by snad stačilo zručit první slovo názvu a mohla by se zařadit k úspěšné zoologické řadě žďárských kapel, hned vedle Králíků a Myšáků. Šlo opravdu o nedostatek místa v okresní tiskovině? V tom případě navrhuji vydávat pro mládež věstník s informacemi o problémech určených pro mladé, recenzemi téhož, s poesii a povídkami místních autorů - z řádků novinů mladých pro mladé, jako se vydává např. v Jihlavě. Příspěvatelů i odběratelů se určitě najde dost a dost.

5/

Odstrašujícím příkladem za všechny je je osobnost Jiřího Brabce, kdysi právě "hnacího motoru" Klubu G. Dnes je tento označován v odborném tisku jako jeden z našich nejlepších čs. speakrů /konferenciérů/. V Mladém světě byl dokonce navržen na "Bílou vránu", což je cena pro vyjimečné osobnosti v kultuře - ovšem až po svém přestěhování do Kuřimi, tedy mimo působnost našeho okresu. Pan Salieri by mohl mít radost.

6/

Jako amatérský hudebník mohu potvrdit co toto obnáší. Jeden každý z nás /pokud nebyl finančně podporován rodiči/ se musel dřív než muzikou zabývat všemi devatero řemesly - desátou bídou konče. Tím myslím jak finanční, tak i úroveň získaného. Co se týká pomoci Hi-Fi klubu, máme na něj jako skupina "dobré" vzpomínky ještě z doby, kdy jsme pod mlhavým příslibem zkušebny a stavby vlastního aparátu strávili nejedno odpoledne či sobotu při

výstavbě jejich sídla, aby se nakonec vidiny rozplynuly. Pokud tedy jejich přístup k lidem nedoznal změny, potom novým naivním hudebníkům spolupráci s Fi-Fi klubem vůbec nedoporučuji.

7/

Vynikající byla představení hry M. Horníčka "Dva muži v šachu" a legendárních "V Hebe na zemi". Pokud je mi známo, bylo vždy vyprodáno. Žďárští "ochotníci" dávno překročili svůj amatérský statut a chybí jim stálá scéna jako sál, kde by se pracovní nastudované představení mohla reprizovat, dokud by trval zájem diváků. Janov tak se opravdu zhodnotí jejich práce a divadla by se tak stalo opravdovou součástí kulturního života Žďáru a pobídkou nebo motivací pro mladé divadelníky. Mohlo by být příkladem toho, že není třeba za svou příležitostí odcházet jinam.

8/

Bez komentáře.

9/

Vedcné SKP by mělo upřednostnit pořádání kulturních představení a koncertů před schůzemi, konferencemi nebo zasedáními. Prostorných zasedacích místností je v městě daleko víc a koncerty, pokud mají proběhnout, by nemusely "do vyhnanství" - do kulturního domu v Horních, Ostrově n/Osl. či do Bystřice n/P. Tyto regulace, společně s ostatními zásahy přitekávají všem těm strážlivě uvažujícím, kteří tvrdí, že to taďy ve Žďáře prostě nejde, protože jde o neustálý boj s byrokracií, které tvůrce stojí víc energie než vlastní tvorba.

10/

Bez komentáře.

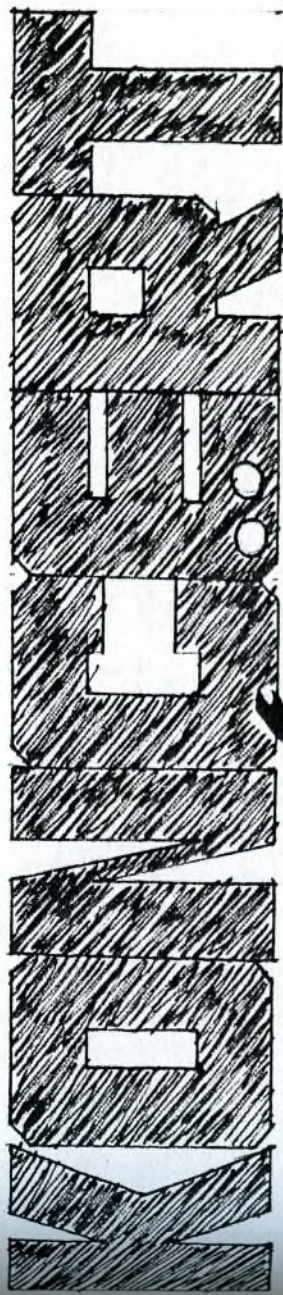
11/

Viz bod 4.

Těmito poznámkami se chci připojit k námětům, které OK ONV již obdržel, a zároveň je předat OV SSM, které podle názoru s. Špačka může v mnohém pomoci. Víím, že kritika v těchto rámcích se dá použít i v celostátních měřítcích, bude mnohým nepříjemná a nepohodlná /i s autory/ a da se s ní naložit všelijak. Ale právě fakt, že se psalo na žádost OK ONV svědčí snad o oboustranném odhodlání stav věcí kulturních přinejmenším zlepšit. Během poslední doby jsem se setkal s několika funkcionáři, odpovědnými ze její svat. Díky tomu jsem ještě víc pochopil slova dnes tolik zatracovaná, jako Alibismus a Formalismus, ale i obavy z nekontrolovaného a nerízeného /a tím pádem neotupeného a odvážného umění/, a to ne z hlediska dopadu navenějšnost, ale ze strachu před postihem z "vyšších míst". Jako dělník to nechapu. Jako amatérský hudebník se s tím rozhodl smířit. Dnes je celá situace na rozdíl od minulých let o to absurdnější, že po lednových událostech v Praze se neustále hlásá potřeba dát mladým "zelenou" v uspokojování jejich potřeb a tato potřeba navyžaduje řádnou Horrovní sumy, stačí navodit takovou atmosféru vzájemné důvěry a ochoty, která podpoří kulturní "podhoubí" a chuť mládeže /ale nejen jí/ se umělecky angažovat. A dobře fungující amatérská kulturní scéna, která se bude mocí rozvíjet v celém svém spektru a případné úspěchy tvůrců ve Žďáře říjících budou tou nejlepší vizitkou poctivé práce i pro kulturní orgány ONV

Jiří Pavlíček
ul. Dolní 24/2
Žďár nad Sázavou

6.4.1989

PRO
MEMEN!!!

Vážený pane redaktore,

zasíláme Vám stručný přehled událostí, jež se odehrály ve Žďáře nad Sázavou při pokusu žďárských rockových skupin zorganizovat koncert, jehož výtěžek měl být určen na fond pro zemětřesením postiženou Arménii.

Myšlenka na uspořádání této akce vznikla z iniciativy hudobních skupin Atomová ihule, Tuga, Lamertsovy jehly, Captain Achab a příležitostných seskupení - skupin Rozpaky Revival, Krmivo D 8. Žďárská rocková scéna se tak chtěla přihlásit k celosvětové expanzi charitativních akcí a také navázat na úspěšný koncert podobného zaměření, pořádaný v sále Okresního domu pionýrů a mládeže ve Žďáře nad S. MO SSM na podzim roku 1988, jehož výtěžek byl také věnován na fond solidarity, a to bez jakékoliv publicity. Hudebníci byli povzbuzeni skutečností, že se podobné koncerty chystají po celé vlasti a že jim byla věnována neobyčejná publicita.

I ve Žďáře nad Sázavou byla situace podobná. Skupiny si sehnaly bez problémů pořadatele - TJ Žďas, který také zapůjčil zdarma svůj sál, tzv. Sokolovnu. Do příprav se zapojily desítky mladých lidí, většinou amatérských umělců /počínaje výtvarníky, fotografy a hereci a konče hudebníky/, kterým právě příklad předcházejících akcí dával naději a prostor pro vlastní seberealizaci. Nadšení bylo o to větší, že dosud byla možnost legálně prezentovat svoji tvorbu ve městě takřka nemožná. /Snad jediným kladem dosavadních diskriminačních opatření ze strany městských a okresních orgánů bylo to, že se u amatérských tvůrců nejrychlejšího zaměření vytvořil pocit sounáležitosti a tolerance k různým pojetím tvorby/.

Celá akce byla naplánována na 28. ledna 1989. Při první žádosti o povolení na MěNV ve Žďáře n.S. bylo zástupcům kapel sděleno, že je dostanou až po souhlasu zástupců pro ZUC s.Petříčka, protože většina kapel nemá kvalifikační přehrávky. Ten byl, jak již dříve, ochoten účinkování neregistrovaných skupin schválit, protože šlo většinou o hudebníky, kteří hrají v tanečních souborech s kvalifikačními přehrávkami. Soudruhu Petříčkovi bylo sděleno z MěNV, že výhrady k akci má odbor Kultury ONV ve Žďáře n.S. /s.Špaček/.

Soudruh Petříček slíbil, že celou záležitost vyřídí. Po několika dnech oznámil zástupcům skupin, že odbor kultury poradě s OV KSC bez vysvětlení důvodu koncert zakázal. K jednání o zákezu nebyli přizváni ani zástupci kapel, ani pořadatelů z TJ Žďas.

Člen jedné skupiny /J.Pavlíček - Captain Achab/, který předtím jednal se s.Petříčkem, se na vlastní žádost setkal se zástupci ONV a OV KSC. Výsledek jednání se uveden ve třech dopisech vedoucímu tajemníkovi OV KSC ve Žďáře n.S. soudruhu J.Matyášovi. Ostatní zainteresovaní hudebníci sepsali okamžitě protest adresovaný různým institucím a redakcím, aby jejich prostřednictvím upozornili veřejnost na způsob "práce" kompetentních orgánů pro práci s mládeží ve Žďáře n.S., ale po vzájemné domluvě se rozhodli vyčkat s odesláním až do odpovědi z OV KSC. Protože byl dopis s.Matyášovi doručen osobně, tedy bez odkladu dokladu o doručení, nebylo snad z tohoto důvodu na něj reagováno. Hudebníci, kteří v tom spatřovali neochotu okresních orgánů zabývat se celou záležitostí, rozeslali po měsíci čekání na odpověď na svůj protest a seznam jeho adresátů zaslali na OV KSC ve Žďáře nad Sázavou.

J.Pavlíček zaslal svůj dopis znovu, tentokrát doporučeně, a na jeho základě byl pozván osobně s.Petříčkem na OV KSC k setkání s s. Matyášem. Ten se ovšem nedostavil s odůvodněním, že má na starosti důležitější záležitosti. Zaokresní orgány se setkání zúčastnili s. Penáz /OV KSC/ s.Špaček /ONV/ a s.Petří-

ček /ZUČ/. Nejednalo se kupodivu o koncert na s. Peňáze. Výsledek jednání shrnul J. Pavlíček v podobě dopise s Matyášovi /příloženo/.

Jedním z výsledků jednání byla úmluva, že skupina C. Achab může mít na svých vystoupeních jako hosty skupiny bez kvalifikačních přehrávek, zak které ovšem nese plnou odpovědnost. Ihned při první příležitosti, týden po dohodě, bylo toto ujednání ze strany ONV porušeno a spoluúčinkující skupiny Atomová Mihule a Lamertsovy jehly byly skandalizovány u pořadatelů. MNV Měřín jako protistátní živly a tímto zakázané. Pikantní na tom bylo, že ve skutečnosti tyto skupiny pro nemoc nenrály a jako náhradník vystupovala taneční skupina Fuga, což bylo příčinou jediné závady v zápisu kontrolního orgánu MNV Měřín, který naopak trval na vystoupení původně schválených skupin. Když J. Pavlíček podal stížnost na toto jednání s. Špačkovi, bylo mu to vysvětleno jako nedorozumění.

Další setkání se konalo na odboru kultury ONV za účasti zástupce skupin J. Ptáčka se soudruhy Petříčkem, Vinopalem a Špačkem. Zde se projednávala zasláná stížnost institucím a redakcím /mj. i Rudému právu/. Výsledkem byla žádost odboru kultury aby amatérští tvůrci sepsali svoje návrhy na zlepšení stavu v kulturní oblasti na žďárském okrese. Připomínky byly zpracovány a předány s. Špačkovi, který se o nich vyjádřil pochvalně s tím, že se jimi bude odbor kultury v nejbližší době zabývat.

Toto je tedy v krátkosti neslavná historie likvidace jednoho z projevů angažovanosti mládeže ve Žďáře nad Sázavou. Připomínáme, že hudebníci jsou bezúhonnými občany, většinou dálnických povolání, že svůj volný čas věnují zájmové umělecké činnosti, že svým aktivním odpočinkem obchacují kulturní život naší společnosti. Jde o členy SSM, KSČ, ROH - zcela zbytečné zmaření jejich dobrovolné práce jim samozřejmě nedává dost prostoru pro potřebné sladování společenských a osobních zájmů. Bohužel, naprostě většina z nich dospěla k přesvědčení, že ve Žďáře n. S. je jakákoliv snaha o prezentaci výsledků své práce zbytečným mařením času, že přes neustále dokazování potřeby všestranné přestavby společnosti, jsou tu zase jen slova, slova, slova.

Proto vás prosíme /a žádáme/ o pomoc, aby se podobná "nedorozumění" příště nestávala. Snad by náš příklad mohl sloužit i pro města s podobnými problémy, způsobenými přehmaty a nesmyslnými rozhodnutími.

S úctou členové výše zmíněných hudebních skupin okresního města Žďár nad Sázavou

původní interview pro Vysoc. činu s Jiřím Pavlíčkem
 Jak se díváš na celou situaci kolem "Koncertu pro Arménii"
 téměř půl roku po zákazu?

Především je to ostuda a zároveň demaskování papalášů,
 kteří za zákezem stojí. A že v oblasti, kterou řídí a za níž
 jsou zodpovědní, jsou diletanti. Oni možná čtou Melodii nebo
 Gramorevue, televizi třeba nevypnou, když se do ní nedopatře-
 ním vlodí nějaký "Koncert pro Mandelů" /namísto našich ty-
 pických obdiváků typu "San Remo", "Výsluní" nebo "Kesu".
 Jenže to je prozřetě málo a dá se to v pohodě svést na celko-
 vou mizérii v oblasti oficiálního vzdělávání a informovanosti.
 Díky vydavatelské činnosti a osvětě Jazzové sekce a dalších
 nezávislých zdrojů má dneska mládež daleko větší přehled
 hudbě a o umění vůbec, než kulturní lehkoživky. Ona to není
 zdaleka jen zábava, jak by to leckdo možná rád viděl.
 Ale k té věci - ta situace je zlá. Jestliže loni /viz Pihau/
 jsme měli pocit obrovského uvolnění, tak co jsme "dostali na
 puďel", převládá u lidí skepse a nechut se do žehokoli pou-
 štět. A taky téměř opovržení k čemukoli oficiálnímu, což můžou,
 myslím, potvrdit šéfi z OKM. Oni sem dostanou Chadimu,
 Betulu Pendulu a spoustu dalších skvělých kapel, ale lidi na
 to nejdou.

Proč si myslíš, že to má něco společného se zákazem "Koncertu
 pro Arménii"?

Chybí tady vztah mezi Žďárem a "zbytkem světa". Oni můžou
 a místní ne. Vzpomínám si na tu skvělou atmosféru při koncer-
 tu v Pihau. Byla tam od přípravy až po úklid ohromná chuť
 každého něco přispět - ať už s návrhy na plakáty, s uspořá-
 dáním scény, výstavou atd. Ve Žďáře začaly po koncertě vznikat
 nové kapely a staré začínaly znovu zkoušet - jakoby každý
 viděl možnost se po dlouhý době realizovat - což se teď velké-
 mu Bratru skvěle podařilo rozbit a spousta lidí, kteří by mohli
 s chutí dělat něco užitečného a něco dát lidem kolem sebe, se
 zase veselé lákvidují chlastem nebo křovicím.

To je možná pravda, ale stejně se mi ten nezájem nezdá defi-
 novatelný tak jednoduše -

Taky je to určitě tím, že je tcho najednou moc, že v tom
 paláci kultury to není nejvhodnější prostředí, že každý nepůj-
 de na všechno - důvodů je spousta. Ty se ale, věřím, časem vy-
 řeší. Daleko horší je ten pocit bezmoci, když zase vidíš, jak
 zavírají Cibulku nebo Jirouse, což jsou podle mě lidi, o
 kterých se jednou bude učit ve školách. Nebo, že v Číně se
 střihli do lidí atd. Takových událostí, že člověk ani nestáčí
 pořádně sledovat, je dnes spousta. Svět je v pohybu jako málo-
 kdy v dějinách a může to dopadnout velíj. Už je to u nás
 skončit velikou obrodou nebo nepředstavitelným terorem /který
 budou za obrodu vydávat/. Proto se ta žďárská "velekrivka"

zdá mnohým nepodstatná a malicherná. Ale já vidím největší význam a klad v tom, že tolik lidí různých zájmů dokázalo přemoci svou lenost a nějakým způsobem protestovat. A zkusili to přesně dle návodu "moci", totiž tím způsobem, který považují a doporučují za jediný možný, t.j. bez pomoci "nelegálních struktur", "nátlakových skupin", "štvavých vysílaček", čímž se jakýkoli protest stane naprosto bezzubým a neúčinným, protože se o něm nikdo nedozví.

Já jsem ale slyšel, že jste měli celkem úspěch a koncert by se snad i mohl uskutečnit...

Diagnóza - ztráta zájmu. Já osobně se po všech těch tahanicích přesvědčil o tom, že se nemá cenu snažit legalizovat "pozemní" kulturu, protože právě ta oficiálnost ji nejlépe likviduje a diskredituje před lidmi. Jak se dnes něco povolí a schválí, je v tom vždy nějaká podmínka, čímž vzniká ta ať už podvědomá nebo vědomá hranice, za kterou se nesmí. Na jedné straně odpadnou některé existenční problémy, ale zlikviduje se důvěra lidí, protože ti to poznají okamžitě, kde začíná ta naše slavná "vstřícná předpostranost", jak napsal už kdysi Jiřouš - nepřístupovat na podmínky, řídit se vlastním svědomím - to je totiž jediná možnost, jak může vzniknout něco hodnotného. Nesmí jít o peníze, o popularitu, počítat s represí.

Myslíš si, že se to změní?

Jedině v tom případě, až u nás bude zavedeno tržní hospodářství, až začne platit zákon nabídky a poptávky, až pan Cibulka dostane místo basy státní vyznamenání za rozvoj kultury. Třeba to nepotrvá tak dlouho.

Nedávno jste dělali s Achabem přehrávky - takže ta sám se choval jinak, než doporučuješ dalším...

To je pravda, ale nás nikdo zatím neomezoval, co se týká textů nebo vystupování. A "Captain Achab" taky nikdy nebyla "pozemní" kapela.

Kterou se ale hravě může stát...

Po případném zákazu jistě, ale ne stylem hudby. Jak by asi řekl Jiřík Librů - ja jsem v nitru stále ten trampík pídající u kotlíku to svý "Rovnou, jó, taďy rovnou..." Když o nás říkám, že hrajeme "country", tak si nědělám takovou srandu, jak se ti asi tolikrát zdálo - protože já to "country" slyším z Dire Straits, Springsteena, občas i z takových Rolling Stones. Třeba na tom Kremlu to bylo markantní - později jsem pochopil, že jsme tolikrát mluvili každéj o něčem jiným...

Jak se tam k tobě chovali?

Rozhodně jinak, než jsem čekal. Na soudruha Peňáze jsem i počal stížnost, protože mě rozvzteklil způsob, jaký obhajoval zákaz koncertu. Viděl jsem, jak se rozpadají moje představy o všemocnosti slušného a poctivého jednání - a to já nemám ukrutně rád, přicházet o iluze. Měl jsem za to, že když dělám něco navíc, kromě toho, že makám osm a půl denně, starám se o dětičky a moje práce jsou v normě, tak je to vítáno. Jenže, omyl! V tomhle "něco navíc" oni vidí to největší nebezpečí. Jejich ideální model je /a donedávna spolehlivě platil/- osm a půl, dětičky, práce v normě a pokud jsou rupy, tak se mazej zpacifikovat do hospody. Tam jsme taky byli s. Peňázem odesláni.

Na něj musíš mít pěknou pítku...

Tak to se budeš divit, ale vůbec ne. Spíš on na mně. Zpočátku jsem si sice myslel, že je to ona "ropucha na prameni" ale teď vím, že není zdaleka sám. Dokonce jsem mu vděčný za to, že mě zbytečně neblazoval a nevodil za nos, a od samého začátku mi nedával vůbec žádnou naději, že by se "Koncert pro Arménii" mohl konat - jako jiní.

Jako kdo?

Konkrétně s. Špaček a Petříček. Špaček je tajemníkem Odboru kultury ONV, zdá se, že není tak úplně mimo, ale bojí se o místo. / pana Petříčka mám rád opravdu nejmn, protože tato "hybná páka" žďárské kultury mi několikrát lhal jako když tiskne. A to mi vadí nejvíc, zvláště, když lež nemá daleko k pošaluvě...

To mě překvapuje, protože zrovna jeho jsi se vždycky zastával.

Lebyl proti tomu koncertu v Pihausu a povolil jej. I v lednu to všechno vypadalo O.K., jenže pak zasáhl vyšší orgán...

Předhezovali ti bráchu - emigranta?

Na Kremlu ne.

A mimo?

Jednou přilítl na zkoušku Achaba Míra Lojek /což je náš zřizovatel/, že prý je pozdvižení, že já, který mám bráchu na západě hraju písničku s názvem "Exil", a chtěl jí slyšet. Asi to byl nějaký překlep na seznamu k povolení koncertu. Ta věc se jmenuje "EXIT", viděl jsem to v Metru a snad to znamená útočitě...

Ale ten "Exil" není špatnej název pro písničku...

Jinak při samotnejch schůzkách se většinou sprostárny nekona-

ly - až na špicle na první z nich, o kterém jsem se dozvěděl, když mi Peňáz sdělil, že má svědka na to, že jsem ho označil za měřáka, ačkoli bydlí na vesnici a občasné lhaní n.r. Petříčka.

Jaký si myslíš, že byl skutečný důvod zákazu?

Tady, na žďárském okrese, jako ostatně u nás asi všude, je hrozný strach papalášů o koryta. Tím, že něco povolí, můžou tu svoji sesli velice rychle ztratit nebo mít přinejmenším nepříjemnosti, kdežto zákazem neriskují vůbec nic /člověče, já jsem někdy tak rád, že se živím rukama/. Všechny ty cency okolo byla jenom omáčka, se kterou se nepočítalo.

Vidíš nějaké východisko ze současného stavu?

Jak už jsem říkal - vykašlat se na veškerou oficialitu. Dělat cokoli, hlavně MCO. Pořádat nezávislé výstavy nebo koncerty, psát a nebát se psané rozšiřovat. Vytvořit si vlastní kulturní život, vlastní informační prostředky - proto tak fandím Vysocčině. Korší je to s hudebníky nebo s divadlem - tady je hrozně důležitý kontakt s lidmi při vystoupeních, ale i ten může částečně nahradit hudební nebo videosamizdat. Potřebná technika tady už tuž je nebo časem určitě bude. Limochodem, nic mi tak nezvedlo náladu, jako neoficiální výstava u Pivnice.

Mluvíš o hudebním samizdatu. Nemáš pocit, že případ Cibulka zastraší jeho následovníky?

To by právě moc chtěli. Ale už teď je všude vidět, že výsledek je naprosto jiný. Jeho kriminalizací dnes odsuzují lidi, do kterých by to nikdo dřív neřekl, nejmín režim sám. Spousty dalších pokračují v jeho práci. Mám jen strach, aby nějaký blázen nedal příkaz ke zničení jeho nahrávek. Předávno jsem slyšel, že už se zase "pálí" knihy - tak z toho je mně na nic. Co to může být za lidi, kteří to připustí, Jenže právě tohle dokáže zburcovat ten zbytek soudnosti a slušnosti, co v nás zůstal. Přeba už opravdu nastává konec středověku. Ale co už si to před námi říkalo lidí...

Děkuji ti...

Vážený soudruhu tajemníku,

v pátek 24.2.89 jsem se na základě ústního pozvání pana Petříčka /odbor ZUC/ dostavil na schůzku s Vámi, které jste se bohužel nezúčastnil. Protože předcházející dopisy jsem adresoval Vám, jini byla také tato schůzka vyvolána, myslím, že je mou povinností Vás o ní informovat také z mého hlediska.

Zúčastnili se jí společně se mnou ss. Peňáz, Špaček a Petříček. Trvala bezmála dvě hodiny, a jistě jste již slyšel, že byla dost bouřlivá. Musím se přiznat, že jsem se několikrát zvedal s tím, že odejdu. Nebudu se rozepisovat o podobnostech, to by jen dokázalo, že úmni diskutovat je někde těžší než jinde. Nakonec jsme dospěli k závěru, že schvátování a vůbec všechny problémy, týkající se kulturních podniků jsou záležitostí čistě odboru kultury, nikoliv KSČ, a že s. Peňáz byl do celé záležitosti vmánulován s. Špačkem, za což jsem jmenovaný obdržel stranickou důtku. Z mé strany se snad podařilo s. Peňáze přesvědčit, že moje kritika se netýkala jeho postoje k neštěstí v Arménii, ale forem, jakými zakáz koncertu obhajoval. Nemohu posoudit a tak také nepochybují o něm v žádném případě jako o schopném ideologickém tajemníku vaší strany, nýbrž o jeho fundovanosti a vědomostech v ozázkách kulturního dění. Přesto se mi zdá divné, že moje stížnost na s. Peňáze byla dána k projednání právě jemu. Na druhou stranu musím ocenit upřímnost a většinou férové jednání, protože jsem spíš předpokládal, že se k některým bodům naší první rozpravy hlásit nebude, protože probíhala bez svědků, alespoň z mé strany. K tomu bych chtěl dodat, že podobné výměny názorů považují dnes za nanejvýš potřebné a že jenom jejich prostřednictvím se může podařit řešit problémy, které vznikly a určité budou dále vznikat.

Hlavní klad diskuze je podle mne ten, že si výše jmenovaní přítomní ujasnili navzájem, za které oblasti společenského života jako funkcionáři vlastně nesou odpovědnost, a že OV KSČ nebude nadále do práce kulturních institucí zasahovat.

Závěrem mi dovoluete citovat z příspěvku RSDr. Zdenka Jirků, vedoucího Sekce sociální prognózy Prognostického ústavu ČSAV, předneseného při besedě "Rozvoj kultury a umění naší společnosti" z 22.2.1988, otiskované ve sborníku Dramatické umění 88, který vydává Svaz českých dramatických umělců. Jeho myšlenky jsou naprosto totožné s obsahem redakčního článku f. Cinglera, který vyšel v Rudém Právu v době naší plánovaného koncertu. Tentýž byl také použit jako předběžná část obsahu protestního dopisu jeho organizátorů.

Cituji: "...dostává se, že demokracie kultury není a nemůže být založena na tzv. všeobecné laciné dostupnosti toho, čemu se říká kultura. Celý proces intelektuální práce, výroby, spotřeby v Československu musí být spojen s novou vlnou kulturních aktivit především kulturních subjektů a vytvořením zcela nových podmínek pro tyto aktivity. Klídem si otázku: Je možné dále chápat celou tuto oblast tak pasívně, jak byla 40 let chápána? Tedy jako oblast, do které dává společnost nějaké peníze, které se nějak transformují v hodnotu nebo ne hodnotu, vkus nebo nevkus, kultura nebo brak, přičemž celý tento systém je pravděpodobně poznamenaný byrokratismem, který nemá přehledné demokratické charakteristiky, do značné míry je odtržena poptávka od nabídky a obráceně, a neustále jsou reprodukovány představy, že kultura v této společnosti je něčím navíc a může se rozvíjet jen tak intenzivně, jak dovolí příslušník státní plánovací komise.

Analogové desky dnes už nejsou všechno, ale ještě dlouho, alespoň v ČSSR, zůstanou hlavními prostředníky mezi posluchačem a umělcem, kterému vydání gramofonové LP desky do jisté míry zaručuje oficiální "požehnání" v činnosti, jíž se věnuje. I když vinylová gramofonka není již nějakou dobou ve světě jediným a nejmasovějším spítkem hudby mezi spotřebiteli, potrvá ještě značnou dobu, než bude mít trvalého konkurenta v compact discu a videu /clippy/. Tyto dva prostředky zábavy a počtení jsou v naší krásné, leč neustále zaostávající, vlasti stále ještě Popelkou v plenkách a ne každý hudbymilovný člověk má možnost obstarat si např. kvalitně nahrávané maf. kazety s čínkoly z toho, co na černých kotoučích není možno potkat díky kulturní politice strany a vlády. Takže i když velké množství kvalitní, necenzurované muziky vzniká mimo scénu s oficiálním statutem, je právě jen na ní velké většinou běžných posluchačů očkávána.

Ale třeba - snad - možná si jednou /a ta doba přijít musí/ i docela obyčejný konzument bude moct ze záplavy barevných obalů, ukrývajících výlisky všeho možného, zakoupit třeba ten s Půlnocí. S Půlnocí o které už cosi četl a slyšel, ale ji samotnou ještě nikdy neslyšel a neviděl. Stále ještě se píše rok 1989 a všichni můžeme jen doufat, že po chutré krmi, která snad po předkrmu přijde, se na stole neobjeví digestiv, jímž stolování obvykle končí.

21.8.89

- pan rada -

Digestiv - sklenka alkoholu, podávaná po jídle /menu/.
Jako uotka.

NA TOMTO MÍSTĚ DOŠLO
K TISKOVÉ CHYBĚ TATO STRANA
JE POKRACOVÁNÍM ČLÁNKU P. RADY
"APERITIV ... a ... " V ZADNÍ
ČÁSTI ČASOPISU.

R.

Dokládáme se, že toto pojetí je zcestné, protože nás dostalo do situace, kterou v ichní době známe, kdy pod rouškou absolutního řízení a totální reglementace se rozvíjejí obrovské projevy nevkusů, hlouposti i neschopnosti : z podstatné části tzv. Kultury se stal běžný byznys. Ale z valné části mladá generace, ale už i střední se začíná vytráčet jakákoliv důvěra k české kultuře a umění zvláště. **SENI MOŽNÉ SE N A TO DÍVAT PASIVNĚ A ČEKAT !** Je zde určitě řešení, které je spojeno především s hlubokou demokratizací, kdy především nositelé kultury budou odpovídat společnosti za to, jaká je, a ne, že za to budou odpovídat vlastní úředníci. Za podmínky pro kulturní aktivity všeho druhu budou demokratizovány i integrovány na místech, kde dochází k jejich využití. Že se teď na nejvyšší úrovni jak tvůrci, tak občané budou moci rozhořčovat, jakou kulturu chtějí a proč chtějí zrovna takovou, přičemž nám žádné obavy o vkus této společnosti - **POKUD DICHOM JE USCHALI SKUTEČNĚ PROJEVIT !**

Podle tohoto a dalších podobných článků, se kterými naprosto souhlasím, začínám věřit, že již skutečně nastala doba, kdy kořenně všechny ty spousty úředníků a byrokratů, sebravajících se cenzurováním, potlačováním a likvidací lidské iniciativy a angažovanosti v pravém slova smyslu je nutné přeholit nebo přemístit na práci společnosti prospěšnější a hlavně méně škodlivou.

S podporou "Přestavbě zder 1" bych chtěl celou záležitost ohledně mé stížnosti na s. Praha uzavřít. Bez pocitu vášně
J. Pevlíček

J. Pevlíček

8.3. 1989 ve Žďáře nad S.

...pár slov místo úvodu...

Za básníkovými dveřmi

Pojďme a nakoukněme za básníkovy dveře - Bylo nebylo...tu s námi. Výbor povídek které byly otištěny pod jménem pan reda je právě z výše jmenované knihy - Bylo nebylo...tu s námi - z knihy výpravné, dalece přesahující vše co dosud bylo na moravské Vysocině vydané. Sama grafická úprava knihy je velkorysá, doplněná obrázky, legráckami, grafikami, fotografiemi.

A tak je to tady - povídky od básníka, neboť pan reda je především básník, a básník par excellence. Přes skromné, pokulhávací začátky a písňové texty; vzpomínám na jeho text Lennonovy Imagine; se dostal k trochu nadprůměrné produkci poetických obrazů. Každá jeho knižka obsahuje vždy silný náboj sebezpovídavé, vypovídající poesie. Je svrchovaným a pravým básníkem Vysociny. To co se nevešlo do úzké krabičky veršů,

zaklel pak do této knížky, do těchto povídek. Odráždějí se v nich jeho zkušenosti, názory, postřehy a opět v nich vidíme básníka s věčnou startkou v pysku, kterak popíjí chladné ochucené nápoje, z čela se mu řine pot a povídky, buší jako kladivo do klávesnice stroje, rve se s ním jakoby pracoval s drahým kovem, brousí a láme hotový artefakt, nervozně poposedává a znovu míchá barvy.

Tak jak vospěl básnický, tak jako dospěl coby malíř, tak v některých povídkách dorostl jako literát.

Jelikož se jedná o jediný, dosud vydaný s údajně i napsaný soubor, je nasnadě, že jeho jednotlivé součástky jsou kvality nestejnorodé. Výtečná je např. povídka "Byl jednou jeden den", /po těch slabších pátrat nebudu/. Jako spojovací lano se ovšem celým souborem, všemi jeho povídkami tónne touha vyslovit se, sdělit cosi pravdivě a hne! sdělit to jenom pro tu radost, či potřebu, říci vše nezištně, ale nekompromisně, zkrátka je cítit ta nutková potřeba vyslovení se a oslovení se,

k čemuž Vám pane rado napomáhej Báh.

vítbohumilhomolka

motto souboru formátu A 4 od pana Rady zní :

vysmívat se všemu - vysmívali bychom se i sami sobě
smát se na vše - není důvod
smát se všemu ? - to bude možná to pravé

...posad se mezi nás příteli
posad se na volnou židli
posad se mezi přáteli...

KRESBY :

PETR "MATEŠ"
MATEŠKA

Ú V O R

/ aneb o tom,

k t e r a k p a d n o u t n e c h t ě l.

1/

Na střeše jediného vysokého domu na rozlehlé parcelě sídlíš-
tě seděla či spíše se choulila hromádka. Trčela na šikmé ploše,
vysvěšena nade všemi dookola rozasetými cihlobetonovými krychlemi
a nebyť tomu, že sebou v nepravidelných intervalech nekoordinovaně
trhala, nemusel by jí běžný pozorovatel, zaujatý jen vlastními
problémy vůbec považovat za cossí, čím by bylo možno probudit
dřímající pozornost nebo snad i zájem. Na střeše vyčnívala

skvrna. Nic víc a nic máň než skvrna v sychravém dni.

I když do byla skvrna posezená někým, kde poprvé věděno žedná
hýbající se hromádka být neměla a nebyť chlápka nohama zapřeného
o zarážky proti padajícímu sněhu, ani by nebylo.

Temně červené cihlové tašky zakrývající temný mozek domu
- pádu, byly dostatečnou oporou pro tělo nebojšy zářajícího na
skon pod sebou a jediným více se pohybujícím řečiv byly bílavé
obláčky dýmu, vytékajícího z úst obličejů, do kterého se opíral
ne zrovna milý proud studeného vzduchu, cirkulujícího zde nahoře
s mnohem větší intenzitou a silně než kdekoli dole. Právě do-
kouřený špaček se pomalu snášel do kašle břečky obličející
záhřady domu, když prochládlá ruka natáhla prsty s nemodralými
nauty směrem k otevřenému vikýři. Ten byl vlastně jedinou pří-
stupovou cestou na rozhlednu a se nspodobný ucelné slují, úchel
na záde zahalená zeleným vatovým kabátem mírně teplá, prose-
kující poslední přepážkou stroji, oddělujícího mozek od těl pod
sebou. Nerezivělá skoba osvobozená od tíhy okénka pečlivě hlí-
dala křebičku cigaret se zápalíky a chvílemi se škodlivě po-
chechtávala, kdykoliv si uvědomila, že jím není nic bližšího,
ceť pozvolná smrt ať už díky otci nebo vlíku a pro vlastní
potešení všem startům a safetymačkám pobrukovala pasáže ze
Shakespeare, aby je ještě víc naštvála. Zrovna teď jedna ze
sirek zhasla cestou vzduchem dív než by sama cutěla, lisovaný
tabák si blafl, protože dobře věděl, že už to všechno bude mít
za chvíli za sebou. Kouř se chvíli převáloval v vzduchem, vytvořil
tisíce a jeden obrezců a ještě triv než se jeho poslední vidi-
telné skupenství smísilo s olouvanými směskami stoupačjících
vzhůru stejně jako on, následovaly oblaky další a další až úplně
poslední skončil v nicotě, neustále prostírající k nídky ne-
končícím lukulským hodům. Hánající prostovlasé postavy nashle
zvedla hlavu, splihlé vlasy se protočily na šíji a oči spolu
s nozdrami a ústy se zahleděly do oblouky nad sebou. Pootevřená
ústa pak s pokřikem modlovala několik posledních pravidelných
obrouček dýmu, povyfukovala jeden za druhým ja kemírek parního
stroje, nechávala je štvrtit proudy vzduchu, rozpouštět kyselí-
nou kyslíku, rozmáčkávat armácami svých prstů jedné či druhé
ruky a rozná, protože všechny ukřatnosti začínaly být řádné,
objevily se na obloze sněhové vločky průzkumnice. Řídce poske-
lovaly po taškách a sotvaže první šiky dopadly na své místa,
nastupovaly za nimi slehy další a další. Zmanipulované dělnice
této roční doby těly hned po svém prvním dopadu a jen málokteré
z nich se podařilo cossí navíť, dostat se dál skokem, kterým by

ještě něco dokázala. Vločky nestačily vytvořit ani sebořidí koberce a paní Zima tedy sesíala opět jen jeden ze svých symbolických pozdravů, jen aby se nechtěla připomněla. Snažilo se snížít s obloze to v tuto chvíli opravdu slušelo. Je chlápku u vikýře bylo všechno kolem něj putýnka. Formičkou rtů neustále vyfukoval kolo za kolem a protože odpaloval válec válcem, strčil od této chvíle přešťastné zápalky do kapsy, kteréžto jim dávala šanci přežít o cosi dále. Pak už se pohnula jen noha, kterou chlápek vystrčil před sebe, poněvať ho nesnesitelně brněla.

"Do práce," vyklouzlo mu mezi obroučkami a rukama se rychle zachytil rámu vikýře. Ujela mu noha a už už se viděl s hlavou na sračku mezi sračkami dole. Sáměstí se dole roztahovalo, snad pyšné na svůj prosolený, struskovatý sněhem zakydaný kabát a a tvrdá dlažba země se zdála být daleko oproti nízkému nebi, klesajícího a mňísího se, díky prořezávaným carům počasí, plouvajícího kolem televizionerů sítě. Chlápkovi celý výhled, aniž sám dobře věděl proč, přerušil vzrostlý les, podobný tomu, který se rozvaloval kousek za sídlištěm. Skoro stačilo natáhnout ruku a urvat si si šišku z vrcholku nejvyššího smrku. Zatím ale jen o pár stupňů dál zabíral obzor porostlé přespříliš foremných budovatelských baráků s potlučenými omítkami, jenž svou okázalou bezúčelností stahovaly vše živé mezi sebe. Po vítězných třídách Vítězství ukrytých pod sněhovou břečkou se proplétaly barevné chuchvalce postaviček, třímajících v pěstích bližící se kousek dalšího soukromého pracovního dne a zalískaná auta, pojiždějící od křižovatky ke křižovatce se zdála být docela v pořádku.

Postava ve výšce na vše dole pustila kus sliny, což ji k vlastnímu údivu poněkud roztěsknilo, takže si raději dvěma prsty zovřela oči a chvíli se snažila myslet na úplně nic. Jedna z padajících vloček zasáhla chlápkuovo oční víčko, takže ten, snad aby zahnal nějaký pocit zimy, otevřel oči, mrkl a znovu se zadíval pod sebe. Odjakživa ho bavilo pozorovat své okolí a objekty pohybující se v něm. Dedukoval si z jejich chování sílu a míru osobnosti a nebyla to činnost nazajímavá. Tato zába-va ale nebyl vždy přijímána s láskou a o konflikty nebyla nikdy nouze. Vždy jakmile byl objekt vytipován, sledoval chlápek jeho dráhu tak dlouho, dokud postava nezružela ze zorného úhlu. Pak stačila jen maličkost - stočit pohled jinam. Jednou ho zaujal klobouk, podruhé korzulentní dáma se širokými lýtky, jindy zase střízlík v uniformním nějakém dělnickém kabátě s barčkou na havlovi a i když obzvlášť vyobířivý nebyl, vyhrávalo o něj pohlaví protichůdné. Jednou z bojových byla i postava, pohybující se chodníkem k nějakému více či méně vzdálenému cíli s temperamentem mladé, seběvidomé samičky. Velice dobře pozorovatelné boky, pohupující se pohybem kyčlí z jedné strany na právě opačnou mu pro tyto chvíle daly i zapomenout na starosti se kterými jeho pobyt na světě je zřejmě nějakým způsobem souvisel. Až do chvíle, kdy poskakující kočtanové vrkoče zahly za nejbližším rohem, nebyla jeho nálada nejhorší. Ach jo, co všechno jen se dá vylepšit jedinou ženskou.

Najednou nevěděl co s rukama. Zapálil si tedy další z reprezentantek tabákového průmyslu a chuťinky sinky vrátil zpět do kapsy, kde se všechny zvykle zaradovaly, kde si zaloutlé prsty nevytáhly žádnou z nich i když se ještě před malou všechno navzájem soudružsky ujišťovaly, že ani ona nepůjde na světlo, aby tam zemřela kyslíkem pro plamen první a zároveň poslední.

Od chvíle, kdy otlučený roh baráku skryl pro něj ze střechy nedostupnou laskomina, začal chlápek na ulici vyhledávat jen lepší davy. Jenže srovnávat horší s lepším, jo, k ničemu to ovšem člověk by se musel je rozlišovat. Začíná nic mu ciga-

"Slyšeli jste ho soudruzi? Slyšeli jste co ten tady povídal?"

Starší příslušník byl ale ještě stále natočen k chlapcům, kterým sbírání nešlo zrovna moc od ruky. Kdo by se taky chtěl dvacítat v té šernotě. Zatím ale už umělé osvětlení nahradilo to nestínající denní a díky ostrým zárovňám se hledalo přeci jenom líp. Třpytivé obličejky se objevovaly jeden za druhým a kdekoli některý z čumilů objevil obličejek další, ukázal na něj špičkou své proscelené boty. Vrchol všemu ale nasadila mladá žena, svižně se přitočivší bůhvíodkud.

"Koho to zabili, prosím vás?"

Čumilové i s příslušníky se udiveně po hlasu otočili.

"Něbo jich snad bylo víc?" přidala žena, když viděla udivené obličejky všech kolem sebe.

"Prosím Vás pani, nerozšiřujte tady paniku a vy," přehlédl očima vyčkávající postavy, "se rozjeďte. Nemí vás tu třeba."

"No tohle," urežaně píchal noser do vzduchu mladá žena, "tess," dodala vždy svým slovům a aniž by se ještě i jen jednou otočila, odešla.

"A vy kluci běžte radši domů a víckrát to už nedělejte." rozhol na oba prstem velitel obou strážníků. Klukům do nemusel říkat dvakrát. Otočili se na podpatcích a pelášili pryč.

Byl nevlídný podvečer a pomaličku se chystal předat službu svému kolegově - večeru. Velice málo ale nasvědčovalo tomu, že by se alespoň on ukázel v lepším světle, než jeho odcházející druh.

"Stejně ty svoje pěťáky najtra vy lezí u řeky," rozhol se projevit názor mladší z pistolníků.

"Kojce, nejapíš jo," zamručel zvlhlý velitel a v závěsu s podřízeným vykročil dál po své ulici někam až na samotný její konec. Ani už si nevšiml dvojice zbylých čumilů obého pohlaví, kteří seznámivší se s této savrčenihodné události, zamířili do blízké kovárny, aby v příjemném teple pokračovali v pistolácké debatě na nejvyšší úrovni, kdy je třeba rozebrat a poprát hroznou to morálku nastupující generace, která přeci nic nepotřebuje protože se jí všeho dostává aniž by si naopak něčeho vážila.

"Chudáci kluci, dnaska ; m nikdo nedá pokoje," zkonstatoval chlápek u vikýře a sám pro sebe se ještě pokusil zapátrat zrakem ostřížím v pochlapané brádce parkoviště po nějakém tom zbytku hodnot, jimiž tu bylo plýtváno, protože berou za své den po dni, rok po roce. Ale on pátral sbbolíp, bohatší už se dale nanačkávalo šáně. Šánka se zdála být zcela jako vymlana.

"Sakra, co je to vlastně mince halíčová, úplně nic za který člověk nic pořádného nekoupí, nic nedostane, ledaže by se na el numismatik ovek, jence by ho musela bejt armáda," a zalovil rukou v naprsní kapse kalátu. Sak už jen natáhl levou končetinu před sebe a sáhl do kapsy sbbolíp. To aby byla

Z něčeho nic a bez jakékoli upozornění se znovu začalo deštit. Vločky dobojovely, ale nevedily až tak moc. Když už nic jiného, byla s ní alespoň iluze matky Zim/. Přeloc lehce a jemně a o to víc znusnější. Kapky se o překážky rozbíjely studené i když se přes sídliště zřejmě právě p ú pokoušela prorazit jedna z teplejších výhledných front a která se nasala x řádkou od ní odbyt. Stěží se nad touto stře-

chou nejlepší prožívale svoji nejzvrvenější etapu života.

Žeby nakonec bylo opravdu lepší a zdravější vzrůstat životu doma u televize? S reálnou vidinou chlazené destičky se svíčkou a oddávat se únosům vědomí skrz smělé konstrukce celovečerních seriálů se stále klidnějšími a nadějnějšími konci? Živiny přímo do pupku - vždyť to je přeci t a k y ž i v o t !

Postupem času začal dešť otravovat čím dál víc a poházení lidé po chodnicích se vytráceli s hlavami povráženyma do límců a čepic. Pryč. Domů do svého tepla a sucha. Celé viditelné okolí se část po části znatelně vytrácelo. Nad městem se udělalo nepříjemně, ba přímo mizerně. Počasí záblo, smrklo se už docela a i když se luxy z lucerny snažily, střecha domu s otevřeným vikýřem zůstávala ve tmě. Čert aby vzal únor celej a rozcupoval ho na kusy a po světě roztáhal jako svoje kameny.

"Začíná tedy být nuže," zamumlal si chlapi pro sebe, "budu muset vypadnout jinak."

Z vlasů mu kapalo a když si je zkusil rukama počmárat a protřepat, nacházely se mu z nich nevábne sloupence. V copánkách visely při krku, na čele se pospojovaly v jednolitou clonu a i když si ještě stále nechávil počasí připustit k tělu, přestával ho pomalu, ale jistě snášet. Zatřpal rukou v díře vikýře, ale hřmíle ucítil, že se dešť dostal na kůži i cigaretám, vztekla je zmačkal a vyhodil. Kdesi na ulici pod ním se zatím černobílá břečka bez všech ohledů a zábrán veselé přetvářela v nevábne kaluže a hroudy. A to rovnou poše všemi špinu odkapávajícími římsami osvětlených oken ze kterými se právě odahřávaly vytužitelné lidské jansessions.

Co něm voem po tom kolem tedy vlastně zbude? Sajrajt. Chlápek vůbec nepochyboval o tom, život ho už stačil poučit, že toulle kolikátý už sajrajt roztaje a zůstane stabilní špina, špina spichaná s okolím, špina deroucí se ke kanálům všemi cestičkami, špina v celé své nedheře i s desetníky a nadějemi. Někteří ráno možná pospávající ještě dělníci cestou do továren najdou některý z nich, přifají si a zakoupí oblíbený ranník s čerstvou sportovní rubrikou, chostejně ulhanou politikou, cary papíru pak vyhodí vykoukare - v lepším případě do koše, ale spíš na ulici, protože ta je tak jako tak špinavá a komu z nich na ní záleží.

3/

Zimní počasí se ani námskem změnilo k lepšímu, Spíš naopak. Začalo lít jako z konve a dešťové kapky bubnovaly o vše nač dosáhly se stagnou zvěsilostí jak heavy-metalový buboník. Provláčená chlápká kapky naměčně laskaly po tvářích, vnikaly do úst a byly tak rozpuřené, že je musel hlasitě vyplivovat i když z mokřého nosu přehlela jedna za druhou. Opět dostal chuť na cigaretu a i když se cítil totálně překouřený. Jenomže cigaret nebylo a tak by alespoň pivo bodlo. Je teda třeba slézt z hárky dolu. Pryč. Pryč už odsud.

Stále jen lilo a lilo, na ulici a bylo slyšet ani šlápoty a nepříjemné voda začala pronikat látkou kalhot i za košili. Kam ale jít? Co dneska kde bude novýho? Kde najít nějakou novou esenci k tomuhle každodennímu polynku...stane se něco zejtra? Dneska? Třeba už někde konečně něco praskne...ale hovno, z pohádek sem už vyrostl! Chlápká roztřásl nový příliv caladu. Už se viděl dole.

Zvedal se s jednou rukou ve vzduchu a o šikmou střechu

se opíral jen jednou nohou za společnosti zbývající ruky, Snad se právě v myšlenkách brouzdal v bělavé pивní pění, snad si už neuvědomoval místo, kde zrovna byl, ale ve snaze obrátit se čelem k vikýři v němž vyčkávalo teplo a sucho, nevydržela promočená beta nápor otáčejícího se těla a pomalu, skoro s citem prokluzovala směrem k okapu, který byl poslední baštou naděje. Mokrě prsty držly po výstupcích tašek, ale voda dopadající hustou elonou po celé ploše střechy se zdála být oponou, uzevínající právě poloprázdné hlediště, zísající na nevydařenou frašku na jevišti před nimi. S nevěstěným výrazem v obličeji, nohama napřed, padal chlápek posel šedivé omítky domu. Čtěl řvát a řval. Kval strachy a beznadějí a mozak, který j koby se v tuto chvíli zasekl, artikuloval stále to samé :

„Ludí se ale toho říkává.....“

4/

Než dopadl mezi popelnice u zdi baráku, stačil se jen jedinkrát poctočit ve vzduchu. Jen jedinkrát, takže dopadl zády přímo na jednu z otevřených sberánek, jejíž víko vytvářelo ke svému naditému břichu pravý úhel a tělo, které jakoby se na poslední zlomek vteřiny za letu zastavilo, zlomilo se nakonec ze krátkého, tupého úderu s dopadlo s konečnou platností mezi kovové nádoby. Nebyť plné, snad by se i rozezněly jako kostelní zvony.

Okolí se zdálo být nevyrušeno ze svého poklimbávání, celé ulice odtékala pryč do kanálů, řek a moří, deštivé kapky poctivě omývaly nazrzlétemena slázebních kostek a nebyť nezvykle rozhozených lidí na nich, mohlo se kerukoliv zdět, že ten tady přebral takže se vlastně nie tak zvláštneho nestalo. Nebyl by první ani poslední.

5/

Po celém městě se rozlezy valké kaluže, netočně přijímající další a další přívaly kapek, všechny se zreadlily všemi možnými odstíny díky olejnátým soudružkám přitékajícím čalnicemi mezi kostkami a jako plíseň ve zdi pomalu protékaly všemi volnými ulicemi.

Taru popelnice vypadala narodrula b² barvě a jako vždy v tuto noční dobu protivně studila i krev, která se v ní pomalu rozpouštěla.

-- pan rada 1984

Stopy faktasvědectví

Byl pátek po šichtě a já čekal na autobus kterým jsem chtěl dojet na jeden podnik na němž to mělo být stejné jako na akcích podobných na které se všichni společně těšíme a máme je rádi a proto k nim patříme se všema podobnými klukama a holčkama a říkal jsem se jako malý kluk protože to na nich bývalo vždycky jak v pohádkách od pana Dávy a teď už tam jistě na všechny čekalo moje pivo a tvrdého ve skle protože se slavila svatba a vojna a vůbec protože se slavit chtělo protože tomu tak odjakživa je a nabýt tam by byl hrách protože to bylo v lese ve kterém pobíhalo hodně veverek, srnek a divokých prasat společně mezi krmelci daleko od lidí a zatímco se autobus někde nezodpovědně flinkal, kolidně jsem si vykuřoval nic netušící cigaretu když u mně zastavilo to nikdy nepřehlednutelný čirádkovaný auto jakoby se mne nějakí vodníci rádi zeptali kolik že je to už vlastně hodin a já jim mohl posloužit stejně jen od oka jenže oni se zeptali na něco úplně jiného podle čeho jsem poznal že je to v háji a narířili na mne prát - Kámpak jedete a řekli mi přesně to místo kam bych si rád zakoupil jízdenku takže jsem jim to raději zapřel jenomže jsem měl smůlu protože z téhle zastávky ještě nikdy autobus jinam nepjel a navíc jsem měl taky svoje dlouhé vlasy a to bylo pro ně znamení protože mne pozvali na exkurzi do jednoho ze svých salónek do své peníkové rezidence k posezení kde mně vyslychali dva panové pokocaný na dvou židličkách mezi nimiž trčel stůlek s aktíky a střídavě na mně vystřelovali pohotově vyčtené otázky takže jsem si jednou chvíli myslel že ve svém volném čase jistě hraji fotbal za nějaký celek mistrovského přeboru poněvadž drabovali fakt dobře i když ty přírůvky kolikrát nebyly přesné na setuřím metru...kam jste chtěl jet a proč jste tam chtěl jet a proč jste chtěl jet zrovna tam a jestli si myslím že nikdy nemusím chybět a co jste měli v plánu vyvedět a co mám v kabelce a co po kapsách a jak se jmenuju a kolikrát jsem propadl v zkladní škole a kdo tam bude a kdo tam nebude a proč...no a tak si odskočili na kafe a nechali si mně dusit jako posvázkou usou se všemi morálními zásadami a svědomím a strachem jenže setuřím se vrátili cítil jsem koňak a protože viděli že mám taky chod dali mi čucnout k pěstí ale abych jim zase věcně nepomleoval tak musím říct že jim nesmráča ale téhl z ní pítrolon a nabírali mi cigaretu s filtrem a když je včasný podnítili tak jsme spokojeně kouřili protože ještě nebouchli do stolu a nejste přeci tak hloupý kluk co Vám je do té varhože stejně jim to spočítáme a možné jistě hůř jak Vám a co Vás to tam vlastně táhne člověče a to si nemůžete jít do kina nebo se dřívětan řířili a mluvili do mně a ptali se kolik mám doma sester jenomže já skoro nemusel mluvit oni všechno odbyli levýma rukama za mně a když se podívali na hodinky tak se mi nabežili a vykopli do tváře jednoho ruce aлицe z níž mne sebrali a řekli mi jen už Vás tedy nikdy nechtíme vidět protože příště to může být horší řekli, padejte a já padal na pivo protože takhle bitva skončila porážkou protože v hospodě jsem se potkal s těmi co taky vstáčili odjet a měli jsme si proto hned co povídat a zapíjet když jsme všichni posedávali po salóncích hned vedle sebe a ani o sobě nevěděli a to jsme ještě netušili že na jednoho zapomněli na pesovém a on ani jeho nevěsta celou noc na svatební cestu do zahraničí jet nechtěla a brzyvojin byl unesen na druhý konec republiky odkud se vrátil v řádně nespořádaném stavu s opičkou za ruku a nas-

raný že si v jeho rodné zemi vůbec někdo něco takového může dovolit udělat a vysadili mně u nějakého města v polích a já nevěděl co dělat když se dva my vrátil a hazard do sebe pivko za pivkem zatímco se na Samotě už dávno vařil guláš všem hladujícím na počest a hostinská s láskou chystala sudy hodnost prového piva kterého objednala spoustu aby všem udělala radost mohli ho všichni pít až do rána a ona s nimi a s muzikou protože i ona byla muzikální typ a lišáci kteří jí na Samotě dávají dobrou noc jsou moc vyčítáni a mají velikou spotřebu a hostinská čekala na své nové kamarády a kamarádky kteří na sebe nechávali dlouho čekateř to začínalo být divné protože bylo šest večer a u stolků téhle krásně prokvetlé restaurace posedařovalo jen málo postav které si přispíšily a lily do sebe proto pivo s velkou chutí protože nebylo co dělat a říkaly se vtípy a karty se mazaly a všichni se nemohli dočkat a celý je to takové divné řekla hospodská a nikdo z nich ještě o žádných zátarasech na silnicích a hlídkách a mobilizaci nevěděl takže jen kroutili hlavami, vždyť je přeci pátek a každý sporádaný příslušník pracující třídy dá své práci, valc kór když ví že je očekáván aby všichni společně oslavili odchody a návraty a celý život protože ho měli rádi a ještě raději byli když se jim do něj nikdo nepletl a právě když si otevřeli lahvičku vodky protože se z čínali n nudit tak vonku na čtěrku zanařikaly brzdy a Jaromír řekl, hele už sou tady ženče dovnitř vpádlu tlupa mužů s uniformami i bez a jakmile velitel všech státních detektivů odkopl pod nohy se mu plotoucího kocoura Kokeše kterému se to nelíbilo a uklidil se před irvazá do kuchyně tak začal dobře známý divadelní výstup podle jedné strany určených pravidel o Vy pane občanský průkaz a Ty taky a kdo jste a co ti děláte s proč vůbec nejste jinde a Vás pane Palička známe a proto pojedete s námi a pan Palička odkopl to svoje přes rameno pod stůl aby mu neštrachali v soukromí a šel s nimi a pořád ještě byl rádná otevřací doba takže do všeho přijelo autíčko se dvěma pány kteří neztraceli ani minutu a vpádlí hned do kuchyně z níž se táhla vůně papriky, česneku, masa a kouře a za které je chtěl vyhodit příležitostný kuchař co ten guláš pro kamarády a kamarádky protože ty dva pány vůbec neznal a oni zato vyhodili jeho protože to byl ředitel družstevního podniku se svým nejmilějším náměstkem a byli rozšileni na nejvyšší možnou míru všim co se to zde děje a podle tichého přání úřadujícího velitele příkázal vedoucí, číšníci a uklízeče v jedné osobě uzavřít provozovnu ve které se n ě c o chystalo a sami vyvěsili na okénko cedulku s nópisem - za účelem čerpání náhradního volna zavřeno - ale to už návštěvníci stáli venku přede dveřmi a zrovna do toho přijela dvě auta až do vršku naložená hudebními porůčkami takže za malou chvíli stáli u zdi i řidiči i se všemi pasážéry mezi nimiž byl i dovolence bez zeleného sukna a všichni hledali občanské listy a tranvaženky a peramentky v marné snaze nějak se jimi zaštitit před úřadujícími úřady a zadržaných bylo čím dál víc takže bylo na všech stranách veselosti a hospoda už byla zamčená a hostinská na všechno koukala smutným očima s kocourkem na rameni a ten si čistil jazykem tlapy jakoby se ho tohle všechno kolem nijak netýkalo a přitom si mohl přilepšit fleksou a notasy se bez zastavení, zevšnění či únavy plnily jmdny a údaji pro počítače protože v jejich době žijeme a opovržení čouhalo za každým přeloženým listem a psi na celý ruvtajch šuclili s vyplazenými jazyky a psavodi si vykládali o fotbale aniž by slovíli něco ze své placné ostaržitosti a mezi tou vši přátelskou náledou příjížděly posily za posilou ze všech světových stran a dokonce i z lesa kde byly rozestaveny pěší hlídky v městských

oblecích aby je každý lépe poznal a co nejdřív před nimi utkl ale zato byly vybaveny dokonalými mimikrami na ušních boltecích a aby přibýlo ještě něco legrace, zastavil do všeho autobus a vystoupilo z něj zase několik žíznivců kterým se každý divil proč raději nepřejeli a zase nastoupily notasy a sem a tam se zablaslo z očí fotoaparátů a ještě jednu momentku prosím, rádo se stalo ale ten pokřivený úsměv se do alba nehodí takže cvak a děkují, rádo se stalo proto jsme přeci tady smali se na sebe lidičky a vypadali všichni jako sousoři na Karlově mostě kde je lidé obdivují i když ony samy si jich pravěle vřimají takže to by bylo a kde je vás víc ptal se průběžně detektiv bez notasy jemuž zřejmě stačila hlava i když ho už ze všech dojmů asi začínala citelně pobolívat a protože evidentně ovládal pravomoc lépe ti ostatní tak přikázal zapálit motory služebních autobusů a nažte pryč řekl všem na rozloučenou když se vrátil od velitelského vozu v němž ho nejspíš rozeběhnutý aparát kopl protože v něm citelně víc než sám čekal a nechci vás tady za pět minut ani začuchat zahrozil na z věr sochem a auta se pomaličku rozjížděla aby se kolem ů-la kolony pochoduujících přehrnala rychlostí vichru který lidičky ofukoval ale neofukl protože lidičky z něj už dávno chronickou rýmu dostali a tak raději šlepli do tepla svým vykázaným levým pruhem do nepřiliš vzdálené visky kde museli odbočit aby trefili na ztracenou hajovnu kam už byli ohlášení tajným telefonátem jednoho z orga nizátorů který slíbil že tam potkají hodně slepic, husí a kachen vepřo; koníka i křavičku a navíc papoušky ale aby ještě všemu nebyl konec, přikřtil se očkudsi mladík s obnaženou sokerou v ruce a mával s ní startujícímu gazíku se psíky takže byl prapptně zadržán aniž by kumukoliv ublížilvíce než slovem a protože unikl kontrole presence tak byl nucen odjet s nimi tam kam podle nich patřil a odkud se vrátil hned druhý den odpoledne protože byl vykořeněn o poznání méně než většina osazenstva ústavu a kde na něj přese všechno zcela nezapomněli protože už brzy jednou věšel ale to auta nežitím pořád ještě odjížděla a jedno z nich svým neuvěženým kaskadérským kouskem vyé silo nejhezčí slečna pelotonu takovým způsobem že se slečna ze šoku vzpomínala až o několik let v americkém Seattlu kam se raději před podobnými víkendovými přejvapaními uchýlila takže stát tímto n uváženým kouskem přišel o potenciální matku rodiny, zdatnou pracovníci v kulturní sféře a nakonec i o nezbytný hlas při všeličových volbách jnomže tohle byla hušba budoucnosti protože si to lidičky zatím štrádovali lesní zkratkou při níž hledali houby aby propiště lépe procvičila oči a upíjeli přitom alkohol z lahví které si nikdo z nich nezapomněl vzít s sebou a byli rádi že ještě nezakopli o žádnou příliš živou hlídku a ak si mysleli že byly všechny jisté po úspěšném tahu odvolány zpět ke svým mamínám ošetřít si u nich párek a hledit své milované děti které jim byly nadávše protože tomu tak ve správně vedené rodině ne dozajista být zatímco ale vyzvábily telefony a vysílačky a polotující hlídky ve štráfkovaných autíčkách nemohly najít stopy po uprchlících kteří se nedrželi v... a ptali se voluoci jeden druhého - Ty Vládo to sme blázni, kam se ty hajzil okovely a nezbylo jim nic jiného než jezdit po chalupách a zpytovat svědomí a chtějí se tak moc dozvědět směr kterého si sakra přeci někdo vřimnout musel ale lidé nevěděli protože se dívali na Zemana takže u jejich dvřít stát nemohl a když se konečně našel někdo kdo od nich chtěl mít pokoj bylo už půj jedenácté v noci a oni se teprve znovu houfovali a vyjížděli po polních cestách i nec stách zrovna tam kde se skoro všechno vyp lo a dojídal se guláš který si panést s sebou a chléb byl z vrdlý a sůl zvlhlá a stejně už nikdo hosty nečekal takže se dělalo srande a šibaniční humory a hrálo se divočýlka a mhrálo se na kytary protože děti pana

© MUTER ARTS

domácího už spaly jenže do toho všeho veselí se ozvalo zakvílení brzd a ulévující si holky přišly - hole kluci, už sou tady zase a zase se jedné světnice zaplnila přísram obličejů které kdosi okrádá o spravedlivý spánek a po všech koutech se honilo světlo baterek aby na sebe včichní lépe viděli protože tomu tak muselo být a žárovky by objímkách taky neležely a světýlka kontrolovala stavy a kdepak vás zůstalo šest ptali se protože oni měli všechno dobře spočítané a zkontrolovali nasadí přístroje a všechno po ruce když už tady jednou byli a domácí pán se nestačil divit a když se obořil byl odkázan do mezí na nichž má jistě více práce a ptali se ho - niž by si vzpomněli na otazník a co Vy si vůbec myslíte říkali mu, takovou bandu si nas díte do domu který navíc ani není váš a co by se asi stalo kdyby ani promluvíli což se asi stejně najsplší stane a budete mít na věditelství hvozdů co vysvětlovat a přijdeme si to sem ráno zkontrolovat a protože byli zase o něco čtyřejší tak odjeli protože věděli že ráno zde potkají už zase jen slepice, husy, kačny a konika, vepře a kravičku s hajnou popoříčí z nichž nemusí mít strach a domácí pán byl z všeho smutný a když si zamáhal tak donesl líta namu aby se o něj se všemi podělil a taky se začalo hrát na kytary protože děti už stejně nespaly a společně se včichní pustili do zbytků guláše který byl studený jako psí čumák a pak se objevila hrůzka uzneného takže spát se nechtělo už vůbec nikomu a do rána si povídali o holkách a o klucích a o všem co je dneska potkalo a tak když se konečně rozvednili chytli lidičky spát a o rano si raději s dětmi zahráli na partyzány protože ony ještě nikdy tolik fougatých a vlastních strojů a hezkých sládek pchromadě navičely a včichní byli veselí jakoby se všechno začínalo znovu a nikdy žádný včeražšek ani nabyl a nic zvláštního se ani nestalo, však příště to zase vyhrajeme my utěšovali se navzájem a honili se s dětmi tak dlouho až ze všeho dostali žízu takže nezbylo než posbírat co bylo jejich a naložit věci do aut a pos včich se vydat kam odkud byli vybraní protože jinak nebylo kam a stejně se na hospodu těšili a včichní říkali domácímu pánovi - Járo nezloubte se se na nás my va to nemůžeme že nás mají jiný zuby a Jára řekl na to se vyserte voni už ani jiný bejt nemůžou a když se rozloučili s dětmi a s paní hajnou, spustili veselé vlastenecké písničky ze kterýchžto bylo bobě a srdce o cestou se divili jak je tady hezky všude kolem o se všem hezicek na každém kroku a když došli do konzumy a tam na něco dobrého dostali chut a koupili si lednáčky s rohlíkem a lidé ve frontě na maso koukali a ptali se sami sebe a sousedů a víte paní že tady na SA-... byla... a co je to ptala se druhá, jo to bude asi nová sekta říkala třetí a lidičky se smáli a mohli se uenachtat a jednomu z toho zaskočil rohlík a taky mu sto kilo duplo na kuří očko a když se vydali dál tak jim po cestě stromy mávaly na pozdrav a kývaly nic si z toho nedělejte, co máme říkat my tady u silnice mezi tím olovem a sotva lidičky došli do hospody tam je hospodské přivítalo a navázala pusa dokud... každým nestálo po pivo... a něco se včichní hladově zavrtali a taky vrátili... a guláše a hostinská řekla - dáka já vás tady nechat nemůžu už se na vás ptali dva mlíkaři a má přijet inspektor s... to pohlídat a sou to volové zaračila se - já tedkone budu muset sníst pivo a obědvat pivo a veškeré pivo dokud ho všechno nevypiju a přitom to byla ženská jak za groš kudla takže jí včichní politovali a ponect jí nemohli tak si alespon na kolonou pechovali ko-... koučka kokeše který vše odnesl jako v opravdové bitvě a na

rozloučenou si vespolek objednali horu scripty zpárků aby jim neuplavaly žaludky a když nakonec všechno zapletili z peněz uctižených na tomhle povedený zážitek rozloučili se s celou hospodou i sladkou hostinskou která se na tuhle sobotu těšila možná víc jak oni sami a v autobuse pak ještě dlouho mávali vzdalující se zatáčecí v níž zase jednou poznali něco z toho co těšili a co jim začalo být jasné sotva dotrhnali poslední dětské botky protože si zase jednou chtěli dělat jen to co je bavilo protože se jim to tak líbilo a celou cestu do města si dělali šprtouchlata z auta doprovázejícího je aby se v pořádku dostali zpět k matce a povinnosti které to na ně činí za každým rohem je pro které se tu narodili a když autobus konečně zastavil a lidičky vystoupili, dostali zase chuť být spolu při pivě takže šli do hospůdky kde byli doma a mrkali k pultu u něhož stál provod kterého oni dobře poznali i když se zamaskoval do civilu aby se lépe ztratil a celá hospoda už dávno věděla že to chuligáni zase jednou dostali a vůbec ne neposlád a pan vedoucí všem nosil pivo za pivem protože proti "hašišákům" nic neměl protože pít u něj na sekuru neměli ve zvyku

a přě to tam ten víkend do sebe klepil taky protože jinak bych vám o tom nemohl povídat.

Le sem letem pod dním letem
jedním vrzáním nebo nempodzem

F010.

OWLEDNUT.

ROCKKOVÉ SETKÁNÍ

V SOBOTU

4 ČERVNA

V SALE 10PM

15:00

pořada MO SSM Vysočany

UČINKUJÍ:

CAPTAIN
ACHAB

ATOMOVY
MIHULE

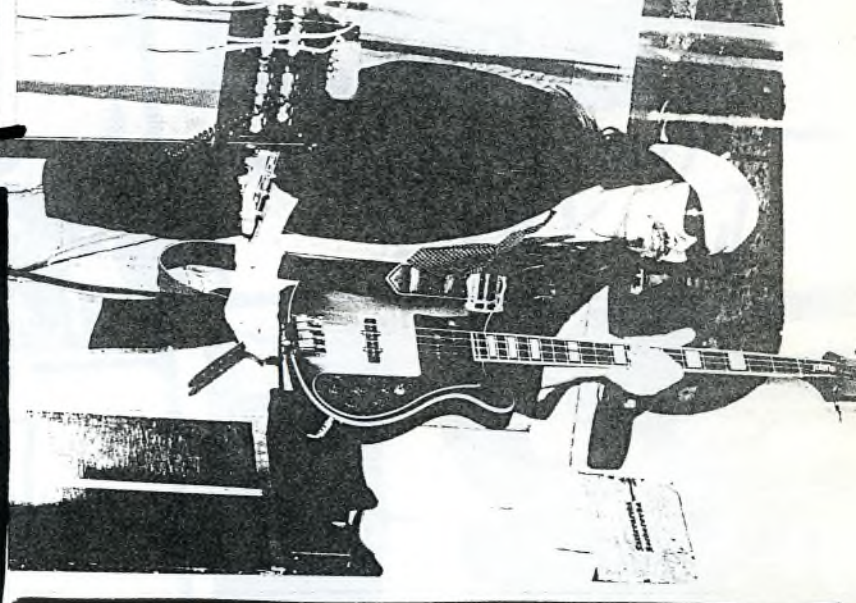
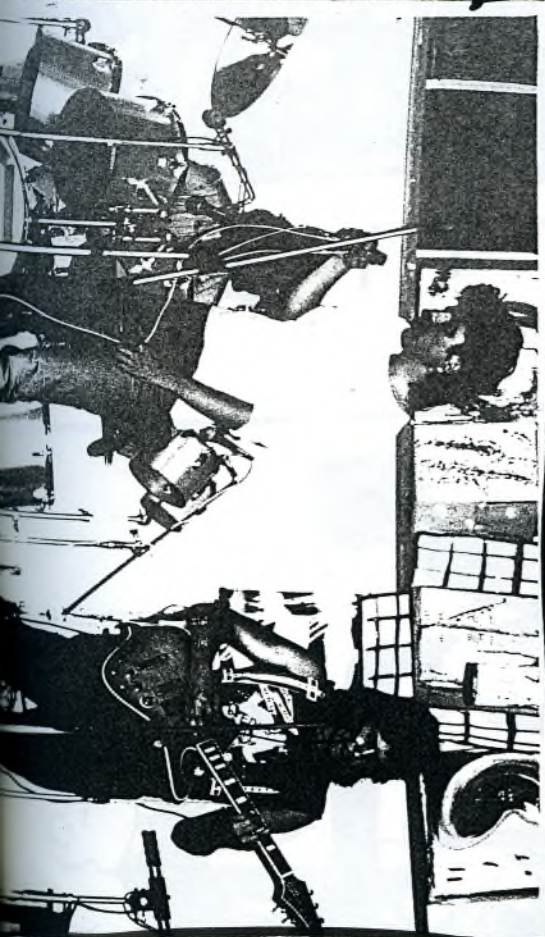
HOSTE

LAMBERTZOVY
JEHLY

POVIDALI ŽE MU HRAĹI

ATOMOVA VÍHULE

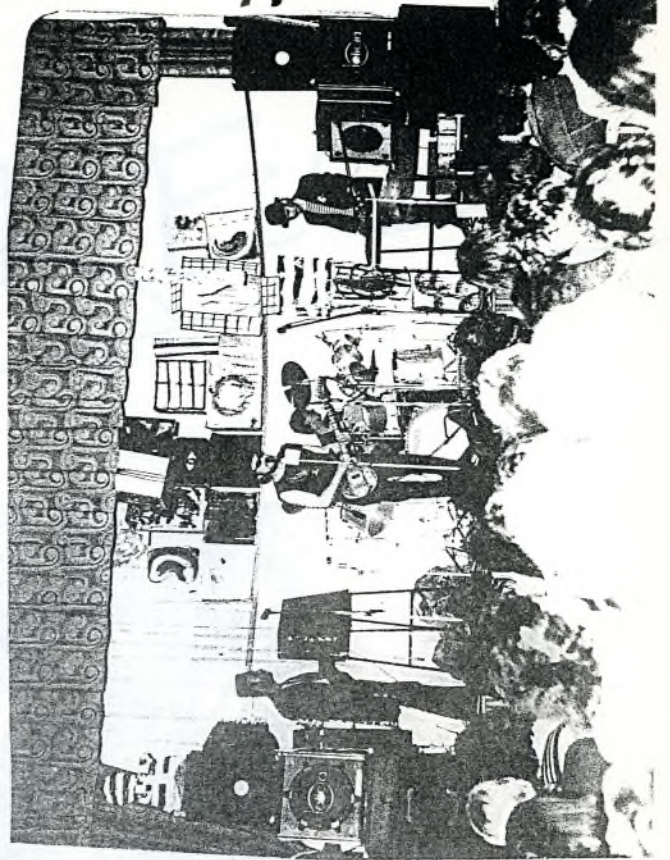

AMERTZOVY
JEHLY

CAPTAIN ACHAB

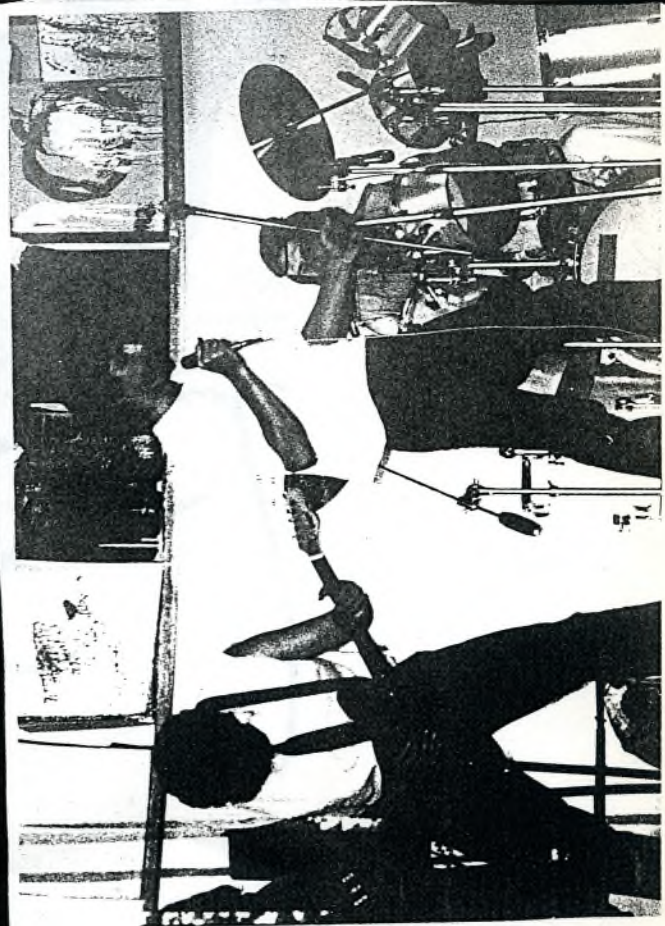
CAPTAIN ACHAB

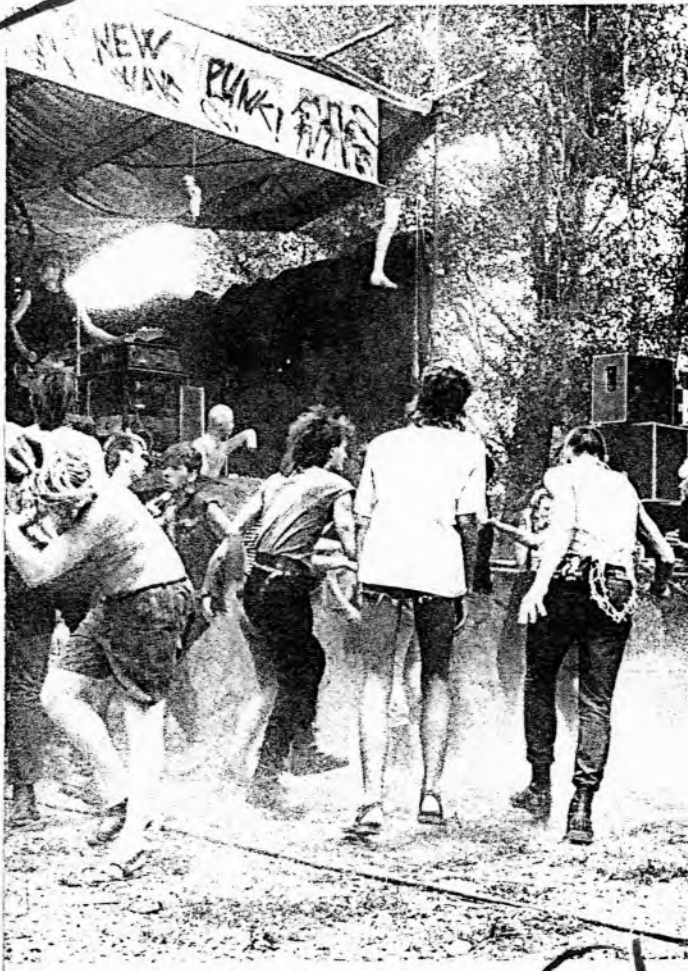
LAMERT ZOVY
JEHLY

DUBLIKUM

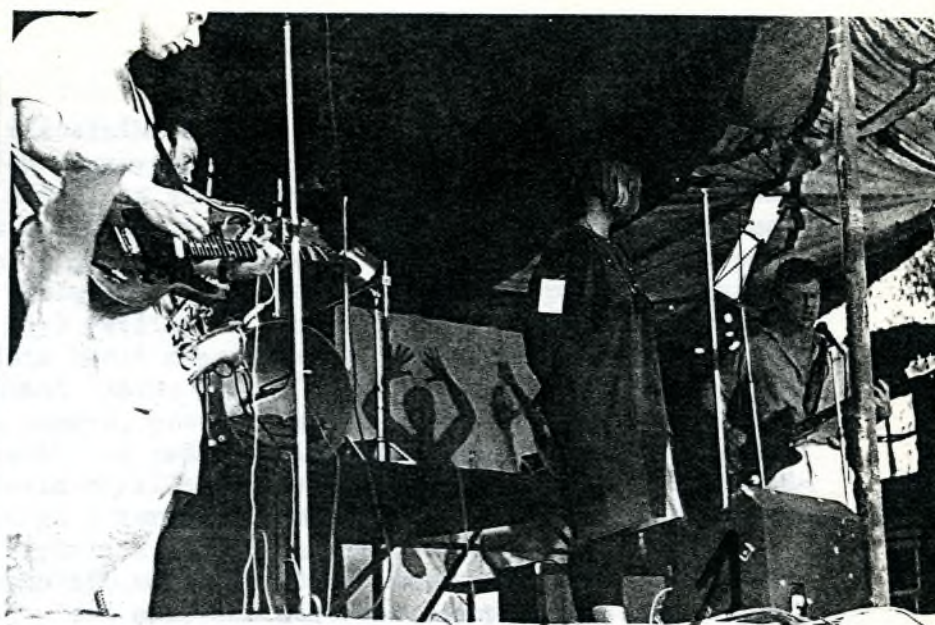

OKAREC

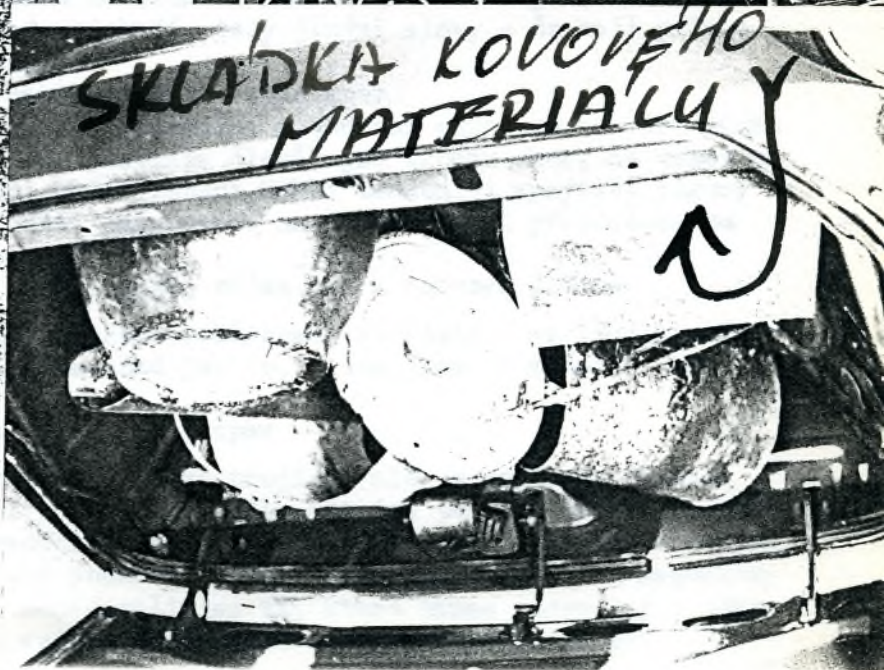

1989

ANARCHISTICKÉ
ŽESTĚ

KOBY TISÍC PERISKOPŮ
HOLOMRAŽ

Herká sobota v Okarci

Na 8. července si skupina mládežníků z obce Okarec u Třebíče umanula uspořádat letní přehlídku amatérských rockových těles a nutno říct že to, oč by se ještě před pár lety snažila nejspíš marně, se jim v nynějších krapet benevolentnějších poměrech podařilo zorganizovat na skutečně dobré úrovni. O dobrý průběh akce se zasloužili i samotní účinkující a jestliže okárečtí hodlají tuto přehlídku pořádat každoročně, lze jim jen zatleskat - a to bez soudružského patolizalství. Diváků se sešlo kolem 500 a i když většina z nich nezřízeně žíznila po pivu (to se totiž 8.7. nikde v bližším okolí neprodávalo), připravili pořadatelé všem žíznivcům stohy bedýnek se zankami (dávno už ale nejsou tím mokem co kdysi) a kdo z diváků nebyl na podobné akci poprvé, preventivně si raději něco dobrého přivezl s sebou. Vedro bylo šílené a sedět od jedné hodiny odpolední na slunku se podobalo sebedrakačství. Když se navíc chytl hlad anebo zatahala za uši kofeinová závislost, vystál si frontu na párek s turkem a zmučená těla bylo možno i zchladit v blízkém rybníčku, kde také hledala spásu značná část obecnstva. A to hned, jakmile jim některá z kapel nepáslado noty. Vyvýšená konstrukce pódia byla potažena plachtou, aby se muzikanti o své milované nástroje nepopálili a mixpult si zvukaři povlékli stínem zcela jistě jen proto, aby se jim všechny cínem poslepuvané spoje neslily v jeden nechutný koktail. Po zvukových zkouškách, ještě dřív než zaútočila první kapela, vystoupila třebíčská performační skupina "Selest krevních destiček", jejíž představení dobře korespondovalo s vystavenými červenými a rudými figurínami před, pod i na pódium. Obecnstvo se bavilo, jenže i ono samo časem rádně zrudlo.

Jako první se před lidmi ukázal :

ČERSTVĚ NATŘENO BAND - tato jihlavská kapela se zřejmě do svého nevděčného pořadového čísla vžila víc než dobře, protože hrála jakoby bez většího zájmu, ukázat všem zač je toho loket. Svým projevem připomínala kapely typu LAUGHTING CLOWNS.

NEMANŽELSKÁ ŠLECHTA - brněnská kapela hraje podle vlastních slov underground, jenomže co je to dneska vlastně underground? Hudba v něčem připomínající Bez ladu a skladu, ale podbarvená el.pianem tady dostávala poněkud širší rozměr. Za samotné produkce vrtalo divákům hlavou, jak mohou ti tam stihnout vše, co se z reproduktorů ozývalo a mnozí se necítili být překvapeni, jakmile se ukázalo, že zde jde o šikovně zastřený playback. Na rozdíl od TV hvězd hrál ovšem docela jinou roli. Celkově fajn.

Obsazení - basa, bicí, piano, kytara, zpěv

HOLOMRÁZ - tato kapela z Českých Budějovic vystoupila ve 4 dny starém složení a nehrála špatně. Ve dvou věcech zpívající kytarista svým projevem připomněl Biafru a zpěvačka i když vlastně spíš "zpěvačkou není", byla příjemným zpestřením. Z muziky bylo cítit názvuky Ska. (po poslechu všech kapel používajících saxofon se nemůžu ubránit dojmu, že se do značné míry jedna) druhé podobají, tedy jinými slovy - že mají přibližně stejný hudební názor).

Obs. - kytara, bicí, basa, saxofon, sólo zpěv

YEHUDI - trojlístek pražáků je podle vlastního vyjádření skupinou hrající hudbu k tanci, jenomže dnes se, jestliže člověk jen trochu chce, dá trestat na zcela vše. Tudíž si při hudbě Yehudi mohli tanečníci vymýšlet figury zcela podle svého. Slyšeli jsme totiž na dobré úrovni prezentovanou fúzi rocku a nové vlny.

Obs. - kytara, basa, bicí, zpěv, občas sax a zobcová flétna

KDYBY TISÍC PERISKOPŮ - místní třebíčská (okárecká) záležitost se líbila mně i publiku a říct o ní mohu snad jen to, o čem jsem se zmínil v odstavci s Holomrázem.

Obs. - 2 kytary, basa, bicí, sax, zpěv

Nicota - touto kapelou odstartovala punková trojice, ale po poslechu dalších dvou řinčících formací se mi tato zdála být jen jakýmsi předskokanem. Nicméně se hned po prvních taktech NICOTY plac mezi publikem a pódium zaplnil až do konce celé punkové vložky křepčícími punkéty i nspunkéty a z ~~chumlu~~ chumlu těl odpadávali jen ti, které tanec podepřený i několika kapkami alkoholu vyčerpané odhodil z kola, odpočinout si.

Obs. - basa, kytara, bicí, zpěv

ZEMĚŽLUČ - kolem roku 1982 jsem si pro potěchu oka vytvořil obraz se zcela shodným názvem a po poslechu této kapely mi vůbec nemusí vadit, že jsme se takto sešli. Na rozdíl od předcházejícího tělesa měla Zeměžluč drive.
Obs. - kytara, bicí, basa, zpěv

VZOR 60 - dobrý odvaz z Brna, ale zdálo se mi, že poněkud utrpěli na zvuku. Na závěr svého vystoupení si přivedli zazpívat hosta ze Švédska, ale jestli byl opravdu ze severu Evropy nemohl nikdo z diváků posoudit, některé kapely si totiž z diváků rády střílejí.

Obs. - kytara, basa, bicí, sólo zpěv

ATOMOVÁ MIHULE - živoucí legenda "zájmové umělecké činnosti" ze Žďáru n/Sáz. to neměla po punkovém hopsání právě nejlehčí a viděl jsem ji už hrát lépe. Skupina, léta letoucí vystupující jako trio (při vystoupeních jen s případnými hosty) přibrala do svých řad sólového kytaristu a za bisi soupravu usedl nový bubeník. Přes veškerou svoji přesnost však nedal zapomenout na razantnější práci končetin svého předchůdce. Přese všechny změny však zůstal zvuk kapely těžko zaměnitelný a zcela vážně si myslím, že tvorba A.M. hlavně ve svých začátcích svoji dobu o něco málo předběhla. A protože dříve neustále persekovaná kapela by nyní mohla mít více příležitostí ke hraní, upozorním jen na toto - Pozor, pozor, svět nestojí na místě!

Obs. - 2 kytary, basa, bicí, zpěv

KnoCHOVI SIROTKI - třebíčská záležitost zněla jako dobře sehrané soukolí ve kterém vše zapadá tam kam má. Zdálo se mi jen, že bubeník své vystoupení mírně odkulhal. V případě Sirotek jsme slyšeli poněkud meditativně znějící druh muziky a znovu se ukázalo, co pro kapelu znamená dobrý zpěvák. Celkový dojem výrazně stoupl.

Obs. - 2 kytary, bicí, basa, sólo zpěv, sólo tanečník (primabalerína)

ANARCHISTICKÉ ŽESTĚ - and hosté ČERVENÝ SMÍCH nebo ŠPINAVÝ NÁDOBÍ? V případě tohoto vystoupení zřejmě nešlo o nic vážnějšího, než úlet za podpory rytmiky, kytary, dechové sekce a zpěvu. Lidé se už pomalu rozcházeli na vlaky a za jinými dopravními prostředky a nemálo z odcházejících jistě zamrzelo, že se časově nedostalo na posledního v řadě, což byla

SKLÁDKA KOVOVÉHO MATERIÁLU - jediné industriální tělwo přehlídky, ohlášené ze Žďáru n/S. se nekonalo, jelikož obecenstvo se muselo rozejít do 21 hodiny. Je to škoda, podobných záležitostí je totiž na českých pódiích pořád ještě vidět pomálu. Protože si pořadatelé omylem S.K.M. překřtili na Odpad kovového šrotu, vyložili alespoň symbolicky přítomní členové skupiny ze svého automobilu hromádku autentického šrotu, spolu se svými nástroji.

UŽ JSME DOMA - nepřijeli, takže snad až příště.

Všechny zúčastněné kapely hrály po 3/4 hodině a za sebe si myslím, že předvedly dobrý standart svého repertoáru. Každý z posluchačů si o každé z nich mohl svůj názor udělat a stát se tak i případným fandum některé z nich. Texty byly (pokud jim bylo rozumět) zrcadlem doby a života kolem nás. místy byla slyšet i troška recese, černého humoru i náznaky negace. Žádnou vyslovenou bombu se v Okarci objevit nepodařilo, ale na druhé straně nebyla žádná z kapel vysloveným propadákem. Hudební tělesa (a to nejen ta přítomná) se ovšem musí smířit s tím, že konkurence na amatérské scéně rok od roku stoupá a vyniknout na ní znamená práci, práci a zase jen tu práci. Na sobě.

Žďár nad Sázavou dne 9.7.89

- pan rada -

CELEJ ŽIVOT ZA ZED

Daleko vod sebe sedí tu lidi
 jak se kdo připlazil hledají škvíry
 Hlavama u země, před nima zed
 vysoká, dlouhá, nevidíš na konec.
 Někteří z nich snad jednou k rámu
 přelezou zoď na druhou stranu.
 Na druhý straně daleko vod sebe
 sedí tu lidi s hlavama u země.

JEŠTĚ JINÉ VĚCI

V domě plným lidí
 v křeslech plných hnízd
 línne se ve tmě
 zvíře podivný.

Vylíhlo se snad
 ve všech domech
 už si na něj každěj zvyk
 samo pročlapává cestičky v pokojích

Dlouho jsme s ním sami
 Příliš jsme si na sebe zvykly
 Už od sebe nedokážem odejít

texty třebíčské skupiny

"Kdyby tisíc periskopů"

copyright by Pavel V. Ryška

© 89

K T P

PROCHÁZKA PARKEM /1988/

Tiše a naléhavě jsem prosil rozšklebenou
plechovku se zbytky vepřového masa
odhozenou mezi tlející listí:
aby tolik nekřičela!

Já jsem nezabil vyděšeného vepře
a nenapěchoval protlak z jeho masa
do hořké oceli konzervy.

BOBBYMU BROWNOVI

Právě před nimi
skočím do té kalné vody
a topit se budu jak kameny v proudu
Zaknout se a znecitlivět,
abych pak,
až mne uvedou do toho
Velkého sálu
mohl všechno oběsit na jediné tkaničce

Pavel Václav Ryška ©

copyright by Pavel V. Ryška

© 88

ART

Zamčený pokoj

Vstoupil bez zaklepaní, ve chvíli, kdy jsem byl do pasu vyklo-
něn z okna do ulice a lámal si nehty o bílý lak na okením rámu.
Věděl jsem o něm, když šel potichu podél zdi, ale neoslovil
jsem ho.

Pak mne ale chytil za stehna, moje ruce ztratily oporu,
když jsem slyšel jeho smích za zády, násilně vykloněný do uli-
ce.

Hned mne pustil. Svezl jsem se pod okno na bok a třásl jsem
se strachem. Chtěl jsem mu jeho žert vyčíst, ale on už stál u
protější zdi: hrot dlouhého nože měl zabodnutý do látky a tiskl
střížku k srdci.

"To nesmíte!", vykřikl jsem. "Nemůžete se tu jen tak zabít!"
"V mém pokoji!"

Usmál se a hodil nůž na koberec. "Kdybych to udělal?"

"Obvinili by především mne!", odpověděl jsem.

"Bylo by vám líto, že vás odsoudí?"

"Popraví!"

"Ano - ano! Proto si vezměte ten nůž a běžte na chodbu. Zamk-
nu se v pokoji a nevyjdu dřív, než ostatní nájemníci, kteří
vás tam uvidí ležet..."

"Radě ji vás zamknu z chodby."

"Ano, ano, jistě, to bude nejlepší.... Jistější." Potil jsem
se a hledal klíč.

"Běžte už", řekl jsem mu.

Vzal si klíč a vyšel na chodbu.

"Na shledanou."

Pak mne zamknul.

Čekal jsem v pokoji, až uslyším pád.

V chodbě bylo ticho, jen mne rušil hluk z ulice, když jsem
zavíral okno, zahládl jsem mezi chodci muže, který mne zamkl
v pokoji. Před domem si zapálil doutník a vydechnutý dým se
smísil s kouřem z komínů z nízkých domů. Přeběhl jsem pokoj a
prudce vzal za kliku. Dveře byly zamčené. Rychle jsem se
vrátil k oknu.

Ten člověk sešel z chodníku, otočen ke mně zády klopytl a
svezl se na chodník. Klekl jsem si na parapet, abych líp viděl.
Ruka s doutníkem svírala klopou kabátu, Toho jsem si všiml na
tom mrtvém muži, než se k němu začali sbíhat chodci.

To už jsem zavřel okno a bušil do stěn, jestli mne neuslyší
některý z nájemníků.

ROZLOUČENÍ

To je dobře, když se tak zase vidíme. Mluvil k tváři na staré fotografii, k tváři, jakou mívala před léty jeho žena. Co by si tady počal sám? Vždyť nikoho než tebe nemám. Ještě, že jsme tu takhle spolu, říkal a ukládal fotografii v překližkovém rámu na šatník. Když odcházel z domu, nezapoměl zavolat do kuchyně kam jde, oslovuje vždy svou ženu. Pak ji dlouho hledal po celém domě a přemýšlel, co jí řekne, až se vrátí. Ale pak ji s večerem nacházel v některém z pokojů. Ty už jsi tady? Ani jsem si nevšiml, kdy jsi přišla. Položil jí ruku na rameno a sedl si vedle ní. Skoro bych řekl, že ti dva sedí u šálku kávy, večer co večer si poví dají c podkrovním pokojíku u starého pevného stolu, v domě, jehož okna jsou zamčená dechem, kterým hovoří k fotografii své ženy.

Pavel Václav Vyška

motto:

SUPER
HAKABROSE
POEMS!

rostou stromy v lese
pro každého jeden
i když neznáme se
na větvích se sejdem

podomý maniak

co jsem se ho načekal
dnes konečně zaklepal
dobrácky mi hrdlo stiskl
radostí bych z toho výskl

MATIAS

STUMP

zbabělec

říkala mi moje žába
ty seš ale stando baba
pohledem jsem uhnul
pod metro se vrhnul

svědník

vyměnil jsem marcelu
za hřbitovní parcelu
teď okouzlen vlastním hroben
v bouři běhám s hromosvodem

100x

REKLAMA II

máš pocit, že život zhas?
v dálce slyšíš smrti hlas?
nechce se ti trápit více?
jsou tu přeci BUCHLOVICI!

JINAX

V
Y
K
O
P.
A
V
K
Y

V této rubrice bychom Vám postupem času rádi přiblížili jména minulá. Lidé se mění. Lidé zkrátka přicházejí a zase odcházejí. Jedni mizí za oceány, druzí do soukromí, třetí do bezvýhlednosti, čtvrtý prostě jen zestárne. Zůstane jen málokdo - po každém z nich ale zůstávají tahy rukou z časů hledání svého místa taďy. Na světě vůbec.

Protože toho v průběhu let nevzniklo málo, chceme zde z této přehrále přopomenout to, co si myslíme, že má i dneš možnost oslovit čtenáře.

Léta běží, vážení - ale problémy zůstávají v po dstatě stále ty samé.

Poprvé jsme vybrali :

Ze sbírky "SYMPHONIE ČÁSTEČNÉHO ZPITOMĚNÍ"
/Zbyněk Pavlíček 1981/

a

Ze sbírky "WOSTATKY"
/Ed MacMond 1985/

uveřejněno bez vědomí autorů/

Zbyněk Pavlíček

SYMFONIE

ČÁSTĚČNÉHO

ZPÍTOMNĚNÍ

© 1981

Navečer

Přítelkyně

ráno jsi byla nerozhodná
 duchem sama a jinde
 zbytečná otázka
 kam večer ?
 řekni kudy a zmizím
 /nebude to smutný - dobře nás střeží/
 jen mi trochu pomoz
 myslím, že to půjde zedním vchodem
 až se vzduch
 zbarví do růžova - tebe to pohoršuje ?
 mně je do smíchu
 rád se bavím o morálce
 s tou odpovědí
 /asi to ještě nezazřela/
 zkusím to zadním vchodem
 až se vzduch zbarví
 do růžova
 /myslím, že to půjde/

Pavouček

Po vycházce

potkal jsem nafukovací balon
 nechtěl se odepít od otřímova prstu
 všechno mě sáhlo na místech
 kde mě přelovili
 /vítr si mrač pohazuje/
 mezi stonky kosatců
 nabíla jáhla přišla další závěť
 myšlenky se soustřeďují
 do pravidelných kosáčtverců
 Adam se nepopíral želez
 a Pius Tisícdvěstěštvrtý spáchal incest
 věřím ti
 otvíráčku na konzervy
 budeš mýr bdělým strážcem
 kynoucím těsta
 /occhora až dolů/

pavouček křížáček
 kř. tým pšvaben
 muška laqi
 do svých sílí
 ai té chytí
 pavouček křížáček
 nechytě na háček
 to je chytě
 že nejet tyba
 pavouček křížáček
 by té chytí i na háček
 - Stejně té výčmucha -
 má na to přístěle
 velmi vchytěle
 oni té se dají
 uzavřou na lasku.

Nad velikým mraveništěm se rýsovaly tovární komíny
a já stál zahalen v jejich dýmu
mezi přeoranými mozky jsem nenašel slova útěchy
A v Hlavě mi zněla "Symfonie částečného zpitomnění"

IV.

Mohu jen zdvihnout ruce
utopit se v černých blatech
provrtán signály vysílačů
Někde nahoře vypočítávají můj konec,
který mne už snad všude provází

.....

...v mé hlavě nemá zůstat nic než nenávisť
mám se stát železnou, elektronkovou krabicí
Chodím pohřbívat kousky svého Já
tam za město v ranním oparu
k těm černým blatům a olejovým skvrnám na nich

V.

Když přišel, pocítuji velkou radost
píšu křídou na chodník ty neopzlzejší myšlenky lidstva
déšť je písmeno po písmenu smejvá
mohu ještě věřit, že se tam nahoře ještě něco skrývá

.....

jak velký je pomník lidské duše
a jak malý červ ho během života dokáže
rozežrat na prach

VI.

Jsem jen malý, zkažený kousek pravdy
Její zohavená tvář
Jsem jako lopata
přehazující špínu z místa na místo
...ticho v mé duši je vzácností
a přece je někdy tak silné,
že to až piestává bolet

SLAVNOST DONOŠENÝCH

odložte si škaredý pohledy v předstínané
 zahodte kyselý ksichy
 chystá se
VELIKÁ SLAVNOST DONOŠENÝCH
 chci vidět vaše zlatý zuby
 a čistý spodní prádlo
 i když si myslíte, že jste normální
 přeci jen si kupte potvrzení
 vůbec nic nenechte náhodou
 /ona se stejně přihlásí sama/
 zabořte své zadky
 do plyšových křesel
 v nose se dloubejte hodně nenápadně
 - vidličku do levý ruky
 - stehno můžeš chytit rukou
 zkuste přežít chuť
 se drbat v rozkroku
 pijte na co chcete
 hlavně nezapomeňte
 pochválit hostitelce její buchtu
 občas běžte zkontrolovat
 vizáž do koupelny
 /ne, nikdo vás nenutí mít si ruce
 - bylo by to zbytečný/
 prosím -
 toaleta čeka
 na granulaci slavnostní večeře
 ONE...
 TWO...
 THREE...
 zatáhnout za řetízek
 a poslat ji do Hamburku - TĚĎ !
 všichni se tu skvěle nudí
 ale - je kam jít jít jít ?
 /a vůbec :
 nezapomeňte pochválit hostitelce
 její buchtu/

KDYŽ
SE ŘEKNE

ZÁVODNÍČKA

✓
PĚTKA

ZÁVODNÍČKA PĚTKA

Z neomaleného půl hodiny znějícího soundu, strukturálně proloženého přednatočenými pásky, se vyklubalo několik, dalo by se říci písniček. Od posluchačů nás dělila tisková hráz /do opony slepený ročník RP/, pod kterou se válelo množství fotografií, osvětlovačů a kameramanů z různých nezávislých sdělovacích prostředků. Po zničení bariéry nás stejně nemohl nikdo poznat, jelikož jsme měli pomalované obličeje. V našich písničkách se hovořilo o nelogice reality, špatných lidských vlastnostech, bezvýhodných situacích, o nepotřebě televizních přijímačů atd. Byly to vesměs texty, které luba Vlach posílá ze svých sbírek vyškrtl. Třicet minut jsme hráli první, třicet druhé směně. Odtud poněkud podivný název pořadu "proZměny".

První a druhý program spojilo vyložené free pod názvem "závodní jídelna", provedené neplánovaně na malé přehlídce v nedalekém městě. Jednalo se o těžký saxofonový nálet lehce usměrňovaný Robertovými bicími a oživený smyčkovým kontejnerem. Výsledek: půl hodiny po představení ještě tančí posluchači v kruhu kolem hrůdy stržení melodií sága a šokování vůbec existencí něčeho podobného. I když se účastnila pouze část kapely, mělo toto vystoupení pro Závodničku velký význam.

Následovalo několik vystoupení na festivalech v jiných krajích. Tam už se hrál pořad druhý "krjkkokraj", jehož nejlepšího provedení se dočkala Zborná. Veškeré osvětlení tady obstarala jedna pětisetwatová žárovka, škvířící se na zemi uprostřed Závodničky a osvětlující podovné strašáky kolem nás. Ozvlášťňovaly a doplňovaly celkovou atmosféru vystoupení. Vedle Michaela se tu skladatelsky začíná projevovat i Faš. Za text nám posloužil fragment Lápravníkovy díla Krajkokraj.

Asi půlhodinovou ukázkou třetího pořadu "u tarapan" bylo opět možné shlédnout ve Zborné, která se pomalu, ale jistě stává přehlídkovým centrem českomoravského beatu. Zde se také představil nový hráč Goro, stvrzující sound 25 další basou.

Hutná ponuře znějící hudba Závodničky dohání k momentálním pomíjivým depresivním stavům, přičemž zůstává silný pocit nevyřešenosti. Avšak nejistota evokovaná pouze jakousi hrou /nikoli reálnou/ neubližuje, vytváří se množství možností reakce. Nikomu není vnucováno určité stanovisko či postup, ale člověk je vyburcován ve své vlastní podstatě a dohnán k vlastnímu řešení. Je potřeba, aby prožitá vize připomínala vyhraněnou konfliktní situaci, v níž se nespolehná na vyspekulovanou situaci, ale spíše se opírá o přirozené schopnosti, jež se tímto mají možnost rozvíjet. Jde také o jakousi očištnou lázeň, která by jedince měla vracet k přirozeným projevům, k čemuž silně napomáhá i celkový "živočišný" nádech kapely.

Muzikální skladba sama o sobě - jakožto souhra ostinát živých nástrojů a přednatočených smyček, provokující ke konfrontaci s realitou - postupně v myslích posluchačů krystalizuje a pevně se zakotvuje silný pocit z prožitého. Společně s Lápravníkovými texty zasahuje mimo čistě rozumovou, také téměř nepostupitelnou prožívanou oblast vnímání. Tejedná se tedy o pouhou hudební produkci. Posluchač je zatažen do podivného komplotu proti sobě samému a záleží jenom na něm, jak se k tomu čemu postaví.

Ještě další zvláštnosti v Závodničce najdeze. Úloha jednotlivých nástrojů je oproti běžným postupům jaksi pozměňna. Jistě, že vedoucí melodickou linku hraje basa /někdy dvě/

MAX

RECORDS

VVÍ
ŽDAR

NAD

SAZ.

~~Q.~~

NAHRÁVKY ALTERNATIVNÍ,

UNDERGROUNDOVÉ,

MLUVENÉHO SLOVA

FOLKOVÉ

HUDBY,

HAVLÍČKOVÁ

MLÁDEŽ

"Havličkem a jeho prací životní ujasnil jsem si, že nemá na nás působit mučednictví a smrt, ale život mučedníků a jeho práce... Právě z Havlička můžeme a máme si brát příklad, jak žít, můžeme se naučit co to je, obětovat se po druhé, prostě jednoduše, jen tak - tímto energickým žitím."

T.G. Masaryk

V listopadu 1988 vznikla v Havličkově Brodě iniciativa "Havličkova mládež." Kolem tohoto sdružení se v poslední době nahromadilo mnoho nejasností a tím také došlo k vystupňování represí proti několika jejím aktivistům. Sjednocujícím prvkem těchto mladých lidí, jak už sám název napovídá, se stal náš přední zastánce svobody a demokracie Karel Havlíček Borovský. V souvislosti s přiblížením Havličkova odkazu, chceme několika málo citáty ze článků, které uveřejnil v Pražských novinách, Národních novinách, Slovanu a Dechu Národních novin připomenout některé jeho vůdčí myšlenky, které byly a jsou stále aktuální, zvláště pak dnes, v době procesu demokratizace naší společnosti.

Král je k tomu, aby spravedlivě řídil národ a pečoval o jeho dobro, král je pro národ, ale ne národ pro krále.

N.N. 4.6. 1849 - D.N.F.

Kdo chce moci své k násilí zneužívat, může to snad učiniti, ale násilí nemá nikdy dobré následky a časem svým se samo pomstí na svém původci.

N.N. 11.1. 1849

Slovan je odhodlaný nepřítel vaší svobody, která si přeje jen despotickou centralizaci a stát, který je sám sobě účelem... Slovan pohrdá "nerozdílností" vaší, on chce rozmanitost... Vaše demokracie jsou mrtvá písmena, naše živý skutek. Vy neznáte svobodu bez otroků, my žádáme svobody pro všechny! Neboť zajisté, že slovanu není demokracie jako u nás pouhá idilka a tolika hlasy přijatý paragraf, u něho jest demokracie hlas svědomí, věčný mrav a cnost.

N.N. květen 1849 - D.N.F.
str. 295-6

My vycházíme z té zásady, že řádný, svobody a práva milovaný občan každé své i sebe nepatrnější politické právo hájiti má a že jest povinnist jeho ozývati se bez všeliké světské bázně proti každému betpráví.

N.N. 17.10. 1849 - D.N.F.
str. 129 II.

...bohužel, že většině pokoj jest více milý než svoboda, a ještě bohužel, že veliký počet našich spoluobčanů tak málo vzdělaný jest, že považuje tento stav přechodu od otroctví ke svobodě, v němžto se nyní nacházíme a který nevyhnutelně nepořádků jest plný, že tento nepořádek již za tu očekávanou svobodu považuje.

N.N. 30.C. 1848

Národ všeobecně vzdělaný nedá se křivdu činiti od jednotlivců, nedá se utlačovati, neboť kde se najde na světě ta moc, která by mohla utlačovati celý národ proti jeho vůli? Utlačuje-li se národ, děje se to vždy jeho vlastní vinou, poněvadž jedna jeho část nevzdělaná, neznajíc svůj vlastní prospěch a cesty k němu vedoucí, vždy se dá nerozumě se svou vlastní škodou zneužívat k potlačení celého národa. Utlačovatelů jest vždy málo, a jenom skrze to, že se jim dá množství nerozumných se svou vlastní škodou zneužívat za nástroj, podaří se jim utlačiti všechny. Proto jest dle mého, inějí jenom všeobecné vzdělání národu jediný pravý a hlavní prostředek, kterýmžto se dojde ke svobodě trvalé a k právu /všechny ostatní nevedou platně k cíli/.

Revoluce, vzbouření mohou sice též sprostiti národ od utlačovatelů, avšak jen na čas, neboť není-li celý národ vzdělaný, brzy se zase najdou chytráci, kteří na jiné cestě starou despotii a útlak národu na šíji uvaliti dovedou. K tomu nás učí historie starých i nových časů.

N.N. 28.12 1849 - D.N.N.

Vláda, která své vlastní zákony nezachovává, není zajisté schopna k tomu, aby u občanů utužila smysl pro zákonitý pořádek.

Slovan 3.E. 1850

Žádná moc na světě není tak silná, aby mohla odolati spavedlivé žádosti celého národa.

N.N. 29.6. 1848

Nejlepší měřítko pravých úmyslů vlády jest vždy svoboda tisku. Každému musí být patrné, že vlády, která potlačuje svobodu tisku nemůže býti dobrá vláda.

Slovan 18.1. 1851

Za ovídění ale opoziční noviny anebo všelikým jiným způsobem utlačovati není za našich dnů žádná státnická moudrost, protože se tím přece smýšlení lidí nepředělá a že tím vláda jen patrně svou slabost a bázeň objevuje.

Slovan 8.5. 1850

Špatný voják, který hrdinsky smýšlí jenom za časů pokoje, když není nebezpečství. Pro trochu peněz a pro kousek žaláře nemusí se ještě pravda zmlčeti. Ten jest ztracen, kdo sám v sebe důvěru ztratil.

D.N.N. str. 66

RYTMICKÁ

MLÁDEŽ

RYTMICKÁ MLÁDEŽ

v úpravách hracích roku 1985 se skupina Slepé střevo rozhodla nahradit svou dosavadní tvorbu na pásek. A tak pomocí kaset rozehrávaných z tohoto pásku sdělit lidem to, o co jim šlo. Nahrávání a mixování probíhalo na jaře a v létě na několika místech a během této práce se spřátelila skupina lidí ze dvou severomoravských měst, z nichž jedno nazýváme Veselým hřbitovem a druhé Městem mladých starců. Padlo i ono okřídlené debilní Rytmičká mládež, což jsme. Bylo nám jasné, že oficiální vydavatelství mají dost starostí samy se sebou a proto jsme se ani nemuseli rozhodovat - POČUŽEME SI SAMI ! Pozvolna, cestou přirozené muzikantské potřeby, bez velkých plánů /viz smutný příklad čs. ekonomiky/ a s notnou dávkou černého humoru zahájilo činnost hudebně zábovné vydavatelství RYTMICKÁ MLÁDEŽ. Základním heslem, ani my už to bez nich neumíme/ bylo a je: NEPROPADEJ ŽÁDNÉ NADEŠI A DOBŘE SE PŘI TOM BAV ! Je asi zbytečné popisovat s jakými technickými a materiálními problémy se celou dobu potýkáme, ale je třeba se o nich alespoň zmínit. Nakonec je to normální, stejně jako problémy s lidmi, kteří v kytaru a saxofonu vidí nebezpečí, útočící na jejich blahobyt /kéž by tomu tak bylo/, o to víc pak těší výsledky. Zde jsou :

RM 001	Slepé střevo - Nečum and tleskej
/písňe z let 83-86/	90 min stereo
1985
RM 002	...happyend !
/tvorba skupiny z Valmezu/	60 min stereo
1986
RM 003	Rytmičká mládež se baví
/veselé písňe s vážným obsahem
hrají a zpívají Mladí pesimisté - členové skupin
Slepé střevo, happyend, Radegast, Tříryclostní Pepiček/	60 min stereo
1986
RM 004	Punk Company Havířov
/A stranu tvoří "album" skupiny
Klec, druhá strana obsahuje průřez havířovskou punkovou
scénou let 1986-87 - Radegast, Balkanpunk, Katafalk a Brychy-
blast/	90 min stereo
1986-87
RM 005	Masomlejn / Brumerova prouza
/Masomlejn z Havířova, Prouza spíš
severomoravská - Č.Těšín, Frýdek-Místek, Havířov/	90 min stereo
1987
RM 006	Veselý hřbitov made in Valmez
/obsahuje skupiny Emerson Fittipaldi
- 49 min, Velký Plytkos - 20 min a Smrt mladého sebe-
vraha - 25 min/	90 min stereo
1987
RM 007	Odnikud nikam
/skupina Lhága a Ždorp - 16 písniček,
samostatná tvorba Petra Fialy - 10 písniček a skupina
Pro slepičí kvoč - 13 písniček/	90 min stereo
1987

OBRÁTĚTE STRÁNKU

SKLADKA

LOVOVEHO

MATERIALU

SKM.

Čas kolem vánoc a oslavou Silvestra je vyhrazen klidu a míru, zároveň ale stejně tak i spěchu, chvatu a nervozitě. Vánoční přípravy k masovým žranicím spolu se závěrečným bilančováním vlastních úspěchů a neúspěchů odcházejícího roku nás - ať už chceme, nebo nechceme - zřetelně poznamenává a hodně jedinců si jistě s úlevou oddýchne, jakmile všechny vánoční výdobytky zmizí v lačně za rozsvícené tlamě dalšího 1. ledna, kteréžto nám vždy opět dává nové a nové naděje...

Časy sváteční je možno ovšem věnovat i lecčemu "méně" tradičnímu. Vánoční nálada je vánoční nálada, takže proť po všech báknešních neřad přiložitost například

SKLÁDCE KOVOVÉHO MATERIÁLU !

Staré město ani klášter už nám mnoha letitých zákoutí na výběr nenabízí - ať ona podlehla v nerovném boji s devastačním úsilkem státní moci, takže hledat vhodnou místnost jistě nebylo nejlahčí. I přes všechny potíže se ale za velmi mírnouckého mrazíku letošní zimy zataplalé bylo možno vypravit ve večerních hodinách za čímsi, čemu dal konec roku do vínku jemnou aureolu výlučnosti. Všecny pozvané návštěvníky přivítala otlučená budova, pamatující jistě víc než jedno století. Mezi poskládanými i poházenými prkny určených snad k opravě čehosi se cestičkou úzkou jak pentle vedníková kabátu pod dřevými okapy každý jedinec protáhl do temné místnosti, ve které se pobryndání človičci obou pohlaví oklepali - postava za postavou podobna psu baskervilskému, hledajícího svýma svítivýma očima další cestu. To se však stále ještě nedělo zhola nic. Snad jen neklidné pumpování mnoha plic, vydýchujících zatuchlý vzduch místa. Jakmile se publikum shromáždilo v hlavním sídle momentálního zlejšího umění, rozsvítily se silné reflektory, zaměřené yan z jeviště. Překvapení diváci před sebou spatřili výjev, nepřipomínající čas vánoční zdánlivě ničím. Možná jen reflektory se mohly přirovnat ke zběsile sálajícím voskovicím, zářících na shluk lidí uprostřed dlouhého prostoru v němž žluté světlo rosvětlovalo scénu ve dvou dosažitelných rozích i se stropem. V jednom z rohů se bylo možno hoch kochat neúnavně se pohybující /pokyvující/ postavu v masce evokující zrudného trpaslíka, odklíkávacího nám svůj, nebo snad i veškerý čas. Čímsi nespokojení protagonisté pobíhali mezi rozvými troškami trubek, poskládaných do jakéhosi rozčápnutého ložní či domu. Hlavní šéf celé akce se sice snažil nabýt divákům moc na očích, ale kdo dával jen trochu pozor, mohl jeho černou, stínem přičiňnou postavu zahlédnout v čeru špinavého podia, marně tépajícího po chybě, které se jistě kdosi dopustil ale kterou ke své smůle ne a ne najít. Protahující se ticho se prodlužovalo o povzbuzující výřiky občantsva putovaly po barevných plochách igelitů, papíradků, železa a smlouvaly cenu zážitku s počákanými kusy plesnivé omítky o níž se světelné paprsky otíraly s dobře patrnou něhou, aby vydržela a neopadala. Po chvíli dalšího přídělu ticha zaznamenali protagonisté další zradu. Asi. Z velké krabice po levém boku konstrukce se vynořil jeden z hudebníků a rozčileně odhodil větším obloukem vrtačku s cirkulárkovým nástavcem, který byl zřejmě příčinou dalšího zřetí. Ve chvíli, kdy si většina kuřáků zapalovala své oblíbené nikotýnové milenky, začaly se lít věci. "Istnost se Skládkou kovevého materiálu se probudila. Několik tlávesových tónů brzy vystřídal energický tepot automatického bubeníka, který přerušil d baty a upozornil každou z postaviček, že je to TADY !

Tlukot pokračoval s nezměněnou intenzitou ze občasného zachropětní saxofonu, zasvěštění již fungující cirkulárky, kví-

lající trubka se ozvala a pohladila uši, ostře prošly vzduch údery činelů doslova tříštících se o zem, klávesy se vytrácely - asi stýděly. Za trvalého poklimbávání trpaslíka oděného papuňčkem byli všichni volice zvědaví, co je ještě čeká. A co finále.

Zatím se ale objevil člověk - přednášče a ze slov, kterým bylo ne dost zřetelně rozumět bylo možno vydedukovat, že zde panuje tma, neboli prožíváme dobu TEMNA a rádi bychom světlo, kterého je zde opravdu málo, takže s pointou je možno souhlasit. Leckteré hudebně vzdělanější uši si z probíhající produkce zatím mohly uvědomit ono známé, - chybička se vloudila - rachot bicích většinou přehlušil předivo monotónně ladených klávesových nástrojů, jež byly identifikovatelné ve chvílích, kdy naprogramovaný bubeník vyklepával jomnější rytmy. Asi po polovině představení sebou časodklepávající postava v rohu místnosti trhla v záchvatu rytmů přítomné hudby, roztrhala svůj primitivní oděv, hrad či co to bylo a vyřítila se mezi diváky, kde se pustila do křepčení, vybízejíc tak všechny přítomné k oslavě všeho co si kdo přeje, nebo i jen k holdu rychle pomíjejícího oparu okamžiku. Část mladšího občanstva se nenechala dlouho přemlouvát a důstojnějším, starším zbytkem světa přenechala temné končiny sálu. Ony starší zřejmě nikdo pogo tančit nenaučil a nikdo z nich ani neviděl důvod tanat na světlo kultovné tance své generace, bluesově zasažené. Náhle se poblíž tanečního davu rozprskl granát ve formě vymalované plechovky rudé barvy, která své kapičky telegraficky rozslala po podlaze, zdech i několika botách trsajících v kole.

I tanec, jako všechno na světě, má svůj konec a taky proto že v nejlepším je nejlepší přestat, utišily se rozběsněné elektrické zvuky i se světlem a v nutné tmě se ještě ve všech uších dráhnou chvíli stáčely tóny po všech sluchovodech až do mozku, kde zalochotaly, uléhly a pro tuto chvíli usnuly. Do neprůhledné tmy se náhle vrátilo světlo a tanečníci, promíchnaní se všemi uvedenými protagonisty dnešního večera se jeden po druhém vraceli pod stejnou kapající okapovou rourou ven do deště, každý s infernačním plakátkem na památku. V teple nějaké místnosti si ještě bude čas sdělit si dojmy a těšit se spolu na další a lepší některé jindy někde jinde zase o něčem jiném.

A co na závěr ?

Scénické ztvárnění bylo na vyšší úrovni, než hudební složka představení, ale...ne všechny porody probíhají bez problémů a lze jen doufat, že se ani tohle moravské industriální děcko v české budoucnosti neztratí.

pan rada 25.3.89

7. 1988 ve večerních hodinách

dních 29.-31. 7. 1988
u Zdáru nad Sázavou

Zveme

ONTACI
HUDBY

KRIZÁNKY II

konanou ve dnech
u Zdáru nad

Zveme Vás na

ONTACI VYTVAR
HUDBY A DIVADLA

KRIZÁNKY II

7. 1988 ve večerních hodinách
u Zdáru nad Sázavou

VYTVARNÍKŮ, FOTOGRAFŮ,
A DIVADLA

KRIZÁNKY II

31. 7. 1988

u

hodnách

LETNÍ KONFRONTACI
HUDBY

KRIZÁNKY II

konanou ve dnech 29.-31. 7. 1988
u Zdáru nad Sázavou

zahájení 29. 7. 1988 ve večer

FOTOGRAFŮ

ve dnech 29.-31. 7. 1988
u Zdáru nad Sázavou

ve večerních

Zveme

ONTACI

HUDBY

konat

LETNÍ KONFRONTACI
HUDBY

KRIZÁNKY II

ONTACI VYTVAR
HUDBY A DIVADLA

Zveme Vás na

VYTVARNÍKŮ, FOTOGRAFŮ,
A DIVADLA

KRIZÁNKY II

ONTACI VYTVAR
HUDBY A DIVADLA

ve večerních hodinách
u Zdáru nad Sázavou

ve večerních hodinách
u Zdáru nad Sázavou

dních 29.-31. 7. 1988

Zveme Vás na

KRIZÁNKY II

VYTVARNÍKŮ, FOTOGRAFŮ,
A DIVADLA

KRIZÁNKY II

konanou

KRIZÁNKY II

ONTACI VYTVAR
HUDBY

LETNÍ KONFRONTACI
HUDBY

Zveme

ONTACI

HUDBY

zahájení 29. 7. 1988 ve večer

29. 7. 1988 ve večerních hodinách

VYTVARNÍKŮ, FOTOGRAFŮ,
A DIVADLA

31. 7. 1988

VYTVARNÍKŮ, FOTOGRAFŮ,
A DIVADLA

KRIZÁNKY II

ve dnech 29.-31. 7. 1988
u Zdáru nad Sázavou

LETNÍ KONFRONTACI
HUDBY

KRIZÁNKY II

Zveme

ONTACI

HUDBY

Ještě jsme se
nedohodli.

Křižáky II.

"MÍROVÉ DĚLO."
R. TÁLSKÝ PŘI TVORBĚ.

Pohledy na "MLÝN".

FOTO :
Rijo

SPOLEČNOST

ABSURDNÍ

REALITY

SØR

PROGRAMOVÉ PROHLÁŠENÍ SPOLEČNOSTI ABSURDNÍ REALITY:

Společnost absurdní reality je NEPOLITICKÁ, znovu opakujeme NEPOLITICKÁ organizace.

SAR si neklade za cíl konfrontaci s naším režimem, ani jeho činnost není podmíněná existencí socialismu či kapitalismu.

SAR to je NEZÁVISLÁ a NEPOLITICKÁ společnost.

Úkolem SAR je vyburcovat, šokovat co nejvíce lidí, aby si uvědomili své vlastní JA, svůj vlastní individualismus, své vlastní tvůrčí schopnosti, své vlastní názory na svět, aby byli schopni samostatně tvořit, myslet, žít a realizovat se.

SAR to je aktivní organizace.

SAR musí mezi lidi. Pasivita přinaší zase jenom pasivitu. Pokud společnost /míněno SAR/ není aktivní degenaruje, uzavírá se sama do sebe, přestává být přínosem pro okolní svět a lidi, posléze umírá. Je to pak společnost sama pro sebe. To není cílem SAR.

Aktivita spočívá v tom, že SAR musí působit na normalizované lidi, vytrhnout je ze stagnace, letargie, nezájmu a lhostejnosti, donutit je /opakujeme/ ~~xxxxx~~ donutit je aby zaujali zásadní postoj k danému problému /akci/. A to lze jedině aktivním působením členů SAR pomocí happeningových, výtvarných, hudebních, filmových a jiných akcí.

SAR musí jít do předu, musí být určující silou vývoje všeho nového. Nesmí se bát prosadit a vyzkoušet realizovat v praxi cokoli nekonvenčního, nezvyklého, buřičského.

SAR má za úkol shromáždit lidi, kteří jsou schopni aktivně realizovat, tvořit a působit na jiné.

Jednotlivci SAR musí pořád v umění cosi objevovat, zkoušet, přicházet s novými tvůrčími postupy.

SAR musí být shopené nezávisle na vnějších vlivech a okolí prosazovat své představy do praxe.

- DUBA UZRÁLA PRO S.A.R. -

Společnost absurdní reality.

Na náhodou vznikla SAR v sobotu 28. října 1989. Byla malou oslavou vzniku republiky před 71. lety.

Česká společnost neměla nikdy nouzi o velikány. Z této společnosti vzešli i Ladislav Klíma a Milan Křížák. A právě k literárnímu odkazu Klímy a happeningové a hudební činnosti Křížáka a jeho Aktuálu se SAR hlásí. Povstává z dnešní společnosti. Jaká je dnešní společnost. Zdegenerovaná, postrádající většinou veškeré kulturní a morální hodnoty. Ubitá normalizací, okupované prací masmédií a sdělovacích prostředků. Společnost televizní reality. Neschopná najít sama sebe. Natolik uniformní, že jakékoli vybočení z řady, nekonvenční výstřelek, avantgardní pučení je okamžitě zlomeno a zašlapáno do socialistických reálií. Do této doby /navíc složitější v malých městech a vesnicích/ vzniká SAR. Společensví odvážných lidí, které spojuje touha po rozbití šedé zdi bláta mezi námi.

Zakládající setkání SAR proběhlo jak již bylo uvedeno 28.10.89 v Jihlavě. Původní místo setkání Restaurace v Úřzově u Jihlavy měla, ač po předběžném zamluvení a oznámení konání akce, pracovní inventuru a zapečetěné dveře. Zkrátka, každý slaví vznik republiky jinak. Nebo že by přicházelo zúčtování? Absurdnost situace vyvrcholila příjezdem osobního vozidla z kterého vystopovali příslušníci StB a jakoby náhodou s údivem zjistili, že dnes je zavřeno.

Setkání nakonec proběhlo s tříhodinovým zpožděním v jednom jihlavském soukromém bytě. Sešlo se zde asi 25 lidí. Bylo přečteno Programové prohlášení SAR. Po té promluvil jeden ze zakladatelů SAR. Probral jednotlivé body prohlášení, vysvětlil spojitost SAR s kulturní minulostí Klímy a Křížáka. Zmínil se o spřízněnosti SAR s polskou "Pomocí pančovou alternativou" a českou "Společností za veselější současnost". Asi kolem 21 hodiny SAR provedla svůj první vnitřní happening za účas-

ti všech shromážděných. Měl mimo jiného pomoci sblížit společnost
do té chvíle téměř neznámých lidí, kteří se sjeli z několika koutů
Česko-moravské vrchoviny. Setkání bylo ukončeno nastíněním programu
další činnosti SAR. Celé setkání proběhlo v přátelském duchu,
bez vnějších vlivů společnosti.

p. BJUKÁČEK

EKO -

Linna

Jen jeden rok životního prostředí?

Slova a zase jen slova. Jsme jimi zahlcováni, zasypáváni, fackováni a peskováni, slova se nám zavrtávají do uší, plápolají před očima. A nabubřelé, pyšné a lačné věty plné slov nám pronikají do mozku, aby /sotva urazí svoji nutnou cestu/ většinou zduřelé vytryskly nosem ven. V kterémkoli výtisku denního tisku si můžeme vyhledat nemálo uvážlivých moudrostí, týkajících se životního prostředí. Kdykoli ale bychom se mohli cítit mnohými řečnickými obraty a závěry uspokojení, skutečnými činy jsme naopak znovu a znovu frustrováni. Rozhlas a televize, denníky a týdeníky, měsíčníky a občasníky, schůze a besedy - probíhají totiž právě Rok životního prostředí, takže by mělo být všem vcelku jasné, jak se chovat, jak se zachovat, jak se k oné věci postavit. Jenže - občánku ty a ty a ty, budeš v první řadě platit!

Chudák občan. Jak jenom on k tomu všemu vlastně přijde... vždyť on nic, on muzikant. Všechno přeci mají na svědomí ti kdesi neznámí kdesi, ukažme nám hezky na něj! Ale v dobách veskrze neměnicího se anonymního, institucionálního rozhodování jenom možné případné jednotlivé vinníky najít a vina jednoho čicveceti by stejně nic nezměnila na dnešném stavu pro všechny. Výsledkem bezohledné dogmaticky orientované výrobní politiky je "toliko" přečerpání úvěru. Ve všech směrech-

Státu dnes jistě nemilé výsledky statistik ministerstva zdravotnictví vykazují dost nepříjemné skutečnosti. Není už zkrátka proč statistikami se chlubit. Nejen že se nezvyšuje průměrný věk obyvatelstva, ale naopak narůstá počet onemocnění cukrovkou, srdce pracujících v produktivním věku už také nevydrží tolik co kdysi, obezitě se daří dobře jako vždy, tělesnou ochablost mládeže nezakryje ani sebeokázalejší spartakiáda, úmrtnost novorozenců a procento potratů se také nedotýká jen postižených matek, alergická onemocnění malých dětí přestávají být výjimkou stejně jako nemoci horních cest dýchacích, poruchy zažívacího traktu nejsou ničím neobvyklým, rakovina brousí smrtce kosu čím dál častěji, drogy a alkoholismus mají potřebné podhoubí na kterém mohou nerušeně bujet a léty k dokonalosti vypěstovaný návyk spotřebního způsobu života valné většiny obyvatelstva se k nám těž neobráťí zedy sám.

Sžívající celosvětová katastrofální ekologická situace snad konečně donutí samotné strážce bezohledného plenění domáckých pozemských statků spolu se samotnými uživateli k činům. Ono životní prostředí poplivané arrogantními slinami nemůže dát dokromady ani deset či sto part mladých Brontosaurů, ale radikální řez. Nakonec ani ta trocha snobismu nezaškodí, ekologie je dnes v módě, zvedni teda táto tu plechovku, vyhodíme ju u silnice, tam se to zas tak moc nebere. Svátá pravda. Nějaký ten zbylý zbytek po dalším plechovém Chalupáckém guláči se mezi porosty borůvek ztratí a hříbčům modráčkům stejně vycouvuje kyselejší půda no a tu kraječku popílku smeje nějaká ta příští octová nebeská bouřka. Kolik procent neroda je dnes chopno pochopit cosi o kulturním dědictví, které nám zde ti před námi zanechali a zamyslet se i nad kulturou práce, který tu zůstane po nás.

republicky za občanských podmínek své plné plody právě dnes
Kolik nás z nás reprezentují lokální pozemci i ve své nejdí-
ším okolí nechtě ne usazenou každému jedinci, ale v každém

- celková kulturní způsobilost národa, pozakryvaná výdobytky maloměstského chápání života měla postupem nejspíš možnost vykristalizovat v cosi z čehož lze brát, aniž by toho zase tolik kdo chtěl jako protihodnotu zpět. Vždyt pouhé porozumění a nezájem ke všemu co se děje kolem nikoho mnoho nestojí. Po nás potopa. -

Vládní zdroje prostřednictvím veškerých sdělovacích prostředků pofukávají o nedostatku financí, jichž se zkrátka nedostává a vzhledem ke stavu naší ekonomiky je i zřejmé, že ani rychle nebudou. A když, tak snad na úkor čehosi jiného. Konečně proč ne? Finanční efekt by snížením početních stavů represivních složek ministerstva vnitra a ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ jistě nebyl zanedbatelný a pár milionů složených na konto ministerstva obrany by se také vyjímalo lépe na pročištění odpadů naší chaotické výrobní sféry - atmosféry. Na určitých místech prostě finanční prostředky nejsou a naopak na místech, kde by se nějaké našly s nimi lze jen těžko disponovat jinak, než k čemu jsou v rámci určitého fondu určeny. Mnohdy jsou takto statisíce utráceny i tam, kde jich není akutně třeba. A to jen z jediného důvodu - že totiž vyčerpány být musí a předpisy jiné využití nedovolují.

Výraz ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ musíme chápat komplexně, není to přeci jen problém popílku, smogu, kyselých dešťů, dusičnanů, freonů a zhovadilých milovníků víkendových lesních povyražení. Nesmíme zapomínat ani na více než třicetileté bezuzdé drancování lesních porostů k získávání devizových prostředků, potřebných ke zlepšení platební bilance našeho státu, našeho hospodářství. Zbyly nám tedy z velké části těžbou zaneřádně lesy, eroze, polomy. Máme rychlenou zeleninu, stačila by tedy jen zdánlivá maličkost - rychlené lesy. Vždyt strom vyroste zhruba asi tak za 80 let. Stejně macešsky jako samotný stát se ale k české krajině zachovaly i jednotlivé součásti národního hospodářství - výrobní podniky a organizace všeho druhu. Zde totiž z jejich strany nejde jen o notoricky známé důsledky výrobních procesů. Mnohé z podniků si za léta existence vypěstovaly domácí výlučnost, prodělečnost, malou konkurenceschopnost. Ani tyto chronické neduhy ovšem nikomu ani zdaleka nevaří v tom, aby si ještě jednou neuplivaly.

Péče o pracující je v naší společnosti vyzdvihována jaksepatří vysoko a pokud jde o celkové sociální zabezpečení, je možno i souhlasit. Mladý zde rozhodně nikdo neumře. Překotná snaha v péči o člověka má ovšem i své stinné stránky. Zrisilněná příroda ve svém nitru ukrývá nemálo cizorodých tělísek, které se pomalu ale jistě začínají podobat rakovinnému bujení, proti kterému /stejně jako v lidském těle/ lze zahájit účinnou léčbu jedině vtom případě, začne-li se včas. Mnoho míst ČR je označeno za rekreační oblasti, takže by mělo být jen v pořádku, jestliže se jich patřičně využívá. Slovo využití se ovšem dost podobá slovu zneužití, takže se nabízí otázka, kam až jsme to všemožnou péčí o člověka dospěli. Národ nejsme jen my, lidé - národ představují i nesčetné instituce, výrobní i nevýrobní organizace, zaměstnávající potřebné pracovní síly o něž je třeba se také nějakým způsobem postarat. Jedním z příkladů může být vznik poválečného fenoménu - rekreace s ROH. Dlouholeté hromadné stěhování odobrářů do všech možných koutů republiky za oddechem přináší své plané plody právě dnes. Kolik kdo z nás rekreačních lokalit poznal i ve svém nejbližším okolí nechám na uvážení každému jedinci, ale v každém

případě se na rychlém chátrání přírody kolem nás podepsala i nespočetelná stavení, rozestě bez většího uvážení po všech pohorích naší země. Chaty, baráky, hotely, ozdravná, rehabilitační zařízení, rekreační zařízení i sportovní střediska se všemi možnými areály jistě slouží a sloužit budou pracujícím k relaxaci - zahánět myšlenky na zbytečné roztopené tavici pace, dusné školy a kanceláře, stresy apod. Bylo vybudováno hodně mamutích rekreačních zařízení s kapacitou i 300 osob + odpovídající počet personálu. V socialistickém státě si mamuty mohou dovolit jen mamutí organizace jako je ÚRO, takže zbývající většina budov mezi lesy a rybníky patří továrnám a jiným organizacím a obsah zpravidla nepřesahuje 100ks. A přes nepřilíš velké omezení se zvesela znovu a znovu staví dál a dál, znovu se přistavuje a upravuje, rozšiřuje. Jenomže všeho moc škodí a stokrát nic i vola umorilo!

Šumava, Jizerské hory, Krušné hory, Krkonoše, Orlické hory, Jeseníky, Beskydy jsou přecpány dusajícím národem domácím i zahraničním a snad se vbrzku dočkáme i chvíle, kdy na vrchol. Ještěd /zítra to může být jiná hora/ konečně zavítá některý ze známých hollywoodských režisérů, natočit exteriéry svého nejnovějšího hororu. Za devizy.

HORÁM ZVONÍ HRANA, HURÁ NA VYSOČINU!

Českomoravská vrchovina byla odjakživa známa jako chudý, kamenitý a čistý kraj. Pole za polem každé jaro kamením požehána, skromné baráčky krčící se ve stínu majetnějších statků. Krajina panenská, opomíjená, krajina poněkud stranou. Kdysi

Dnes je mezi kopečky kavidění stejný život jako kdekoli jinde. Stírá se rozdíl mezi městem a vesnicí, tstírá se i mezi donedávna čistou krajinou a průmyslovými aglomeracemi. V celé své kráse už istady postává hochštapler průmyslu, ale protože kamením se lidé dost dlouho žít nedokáží, nemůžeme mu to zase tak moc zazlívát. Není ovšem průmysl jako průmysl, takže relativně čisté ovzduší vysočiny už také není to co kdysi /ale ono toho jako dřív není už hodně/ a své dělá i vzdušné proudění export-import. Protože se exhaláty místním lesům přeci jenom ještě poněkud vyhýbají, láká nevysoká pahorkatina opět k oddychu a kochání se. I u nás na vysočině ovšem i smrky s ostatními jehličnany přicházejí na to, že nejnovější světový trend je - nazrzlý přeliv. Takže i zde nastoupila civilizaci politika státu a jako hříbečky po dešti vyrostla a rostou rekreační domy - asi z rodu těch, které už vyšší masívy nestačily vstřebat.

Lesy řídnu a řídnu, asfaltové parkoviště se lesknou mogulem, vcdní plochy nepřibývají a nepřibývají, brizolitové budovy čpí kuchynskými výpary, motorová populace popíjí své moky v hospůdkách všech cenových relací, sluníčko taje na všechny stejně, smetiště za vesnicemi už nikoho nestraší ani ve spánkuje tu další meliorace jako prostředek živné síly roztoku pokroku, kolem značky pozor zvěř! právě projíždí kolona Liažů s nákladem betonových stěn pro nové rekreační středisko pro takypotřebné.

Jako vzorový příklad naprosto neuvážené, mylné a nebojím se říci i zločinné výstavby dalšího monstra ROH jsem si

vybral právě dokončovanou stavbu budovy s kapacitou 240-300 lidí + 60 taměstnanců přímo v srdci Žďárských vrchů. Už jen za samotné architektonické řešení by odpovědný státem vyučený umělec zasluhoval postavit před soud. Zmíněná budova je postavena na břehu milovského rybníka u obce Milovy /asi 10 obyvatel s razítkem trvalého pobytu/ a patří do okresu Žďár nad Sázavou. rekreační zařízení bude provozu po celý rok, takže si krajina neodpočine ani v zimě, kdy počet turistů klesal zpravidla na třetinu. Přímými sousedy monstra je mnoho rozličných chat, chatiček a budov sice podstatně menších, ale připočteme-li ostatní "stovkové" chaty - podnikové z nejbližšího okolí, můžeme si udělat celkem dobrou představu o míře zalidnění. Milovský rybník 6,5 ha/ přitom v letní sezóně využívá veškeré osazenstvo všech podnikových i soukromých stavení i s campem. K těmto se přidávají stovky občanů z nedalekých vesnic spolu s "jen" projíždějícími. Asi o kilometr dál je nedávno napuštěný rybník blatinský /1 ha/ ke kterému se ovšem vydá málokdo. Mimo několika soukromých objektů zde není žádné sociální zabezpečení. V nejbližším okolí pak zbývá už jen rybník křižánecký /6 ha/ v asi 3 km vzdálené obci Křižánky. Ale i zde už jsou podniková stavení a zástupy "luftáků".

Zatím jediným viditelným kladem celého, pro tento kousek přírody zbytečného, projektu, se zdá být v stavba čističky odpadních vod na kterou se napojily i všechny větší rekreační objekty. Takže nakonec díky za monstrum s čističkou, bez monstra by čističky nejspíš nebylo. Z celkem poklidného místačka na mapě okresu se tedy stává /aniž by o to kdokoli z domorodců v nejmenším stál/ čím dál víc mraveniště /nevím nevím, jestli jsem je právě neurazil/ se kterým by časem i leckterý hygienik mohl mít kupu starostí. Hezké a zdravé životní prostředí máme jen jedno a jestliže se k působení průmyslu přiráčí další nenápadný činitel - masa jedinců, těžko kdo dokáže odhadnout, kdy všemu bude konec. Osvěta lidských slov se tak zde opět setkává s devastačním úsilím člověka, převychovávaného a převychovaného k obrazu, který se snad už ani jemu samotnému nemůže zdát být zcela v pořádku.

Hlasuji tímto za okamžité, definitivní a neodvolatelné S. T. O. P. o jakékoli další výstavbě rekreačních zařízení v celé ČR. 100%ní využití stávajících objektů by mohlo stačit.

Hlasuji tímto za zákaz dalších staveb v pohorích celé ČR - pro jakékoli účely jakýchkoli organizací jakkoli politicky zdůvodnitelných.

Zákaz pro všechny a za všechny

květen 89

- pr -

Názor k ochraně Jeseníků

S názorem ing. arch. Jana Chlupa o nebezpečí "příživých investic" při rozanožování turistických objektů a zařízení v Hrubém Jeseníku je třeba beze zbytku souhlasit. Je však otázka, zda dokonale vybavená turistická centra v hřebenové části tohoto pohoří nepředstavují stejné nebezpečí jako ony postupné či následovné investiční stavby.

Návštěvnost Hrubého Jeseníku, ať ve sféře turistiky či rekreace již dlouho překračuje únosnou míru. Místo aby byla regulována a omezována, stále zcela nekontrolovatelně roste - a to jak v letní, tak i zejména v zimní sezóně! V posledních desetiletích zejména v centrální části hlavního hřebene v okolí Pradědu vyrostla řada zařízení, jejichž okladije přílivem návštěvníků nejen silně devastované, nýbrž i nenávratně zničeno. Sedlo Lyra o němž ing. arch. J. Chlup se domnívá, že

by mohlo být tomuto lidskému zájmu "obětováno", již několik let připomíná frekvencí turistů a rekreatantů pěší zónu na pražských Příkopech a nikoliv hřebenovou oblast středohorské krajiny.

Je třeba si uvědomit, že hřebenová část Hrubého Jeseníku leží nad horní hranicí lesa, tedy nad přechodnou zónou, v níž se souvislý lesní porost zvolna rozpadá v jednotlivé skupinky stromů a osamělé jedince, obklopené travnatou plochou. Smilkové hole hřebenové oblasti s izolovanými skalkami a dokonale vyvinutými polygonálními půdami patří k nejvzácnějším biotypům československé krajiny. V poslední době je právě tato oblast ve stále větší míře ohrožována, modifikována a ničena imisemi. Zesílená frekvence turistů tento nepříznivý dopad antropogenní činnosti ještě mimořádně zvětšuje. Žádná opatření totiž nedokážou zabránit, aby se davy turistů v letní i zimní sezóně nerozptýlovaly po celém hřebeni a neporušovaly již tak slabě travní a rozvolněné stromové porosty.

Domníváme se, že je žádoucí zabránit přístupu návštěvníků do hřebenové oblasti v té míře, jaké lze vůbec dosáhnout. Turistická a rekreační zařízení by naopak měla být budována v podhorské oblasti nebo v dolních částech svahů hlavního hřebene. Tak je tomu například na Kvězdě, o níž se v článku mluví, kde je již nyní velké parkoviště, objekt pohostinství a dolní stanice kyvadlové dopravy k Ovčárně. Jsme přesvědčeni, že ani po případném dokonalém vybavení turistického centra v sedle Lyra by k regulaci návštěvnosti hlavního hřebene nedošlo. Naopak, přibylo by jen další středisko k dosud existujícím. Zejména nebezpečná nám připadá myšlenka lanovky, s níž si pohrávají někteří představitelé sportu i cestovního ruchu již několik let. Není nejmenší pochyby, že lanovka sama o sobě je atrakcí, která do míst, kde existuje, přivádí další a další "také zájemce o přírodu". V Hrubém Jeseníku by vybudování lanovky v pradědské oblasti mělo skutečně nenapravitelné důsledky. K nynějším "přemnoženým" hřebenovým turistům a lyžařům přibudou další davy, které se dají lákat pohodlnou dopravou a dají se vyvézt do hřebenové oblasti. Mají totiž zaručeno, že se opět zcela pohodlně dostanou dolů, nebo se mohou bez větší námahy rozptýlit po hřebeni Hrubého Jeseníka na sever i na jih od Pradědu. Lanovky prostě do hřebenové oblasti našich středohor nepatří. A to nejen do Hrubého Jeseníku.

Až nás budou miliony.

/fejeton mírně osobní/

Chytré hlavičky výmyslely národu šanci pro 3.000.000, kterou
 žto jsem si sám pro sebe přezdil na šance pro 300.000.000. Itálie
 Přeběhl jsem si ji proto, že číslo 300 milionů patří v našich
 poměrech do říše pohádek, takže je zde pořád /číslo se šestinu-
 lamiby mělo představovat počet ještě nenarozených dětí/ patrněm
 souvislost s původní cifrou. Proti tabákové, alkoholové a
 všem jiných toxikomániím vyrazila vozová hradba sdělovacích
 prostředků i zákonodérství a jak už to tak bývá, někdo na rány
 být první musí. Tazím tedy vše odnáší závislost nejrozšířenější
 - inhalování tabákových splodin. Je to totiž nejsnadnější, na-
 p. dnutelná, veřejně kontrolovatelná a nejmasovější záležitost.
 Sám tabákový průmysl se už pár let snaží nenápadnými písmenky
 na jednotlivých výrobcích spotřebitele varovat a protože si
 chce zároveň i obohatit sortiment, vymýšlí značky nové - např.
 TATRY. Co tím kdo myslel užitečného, těžko říct. Díky celé pro-
 ti drogové kampani se snad během času změní i obsah velkop-
 ložných a velkoustých hesel, připomínajících nám všem naše
 budovatelské povinnosti a nastoupí do boje užitečnější - o sa-
 motném přežití rodu. Neškodilo by i méně pruderie, stydlivosti
 na nepravých místech, vědy v rámci boje za zdraví potomstva
 by se i kuřáckých potřeb dalo zdárně využít i ve smyslu celo-
 světově nejaktuálnější akce STOP AIDS! Kouří přeci pánové
 dámy a protože samotný tabákový průmysl přináší státu do pok-
 ladničky nemalé částky, nad podobným využitím škodlivého
 návyku by se mohli pozastavit snad už jen více "ortodoxní"
 moralisté. Z nám známých toxikománií se na ohrožení populace
 rozhodně podílějí především nitožilní aplikací drogy /modní
 výraz čs. publicistiky/ narkomani - samotný návyk, špinavé "ná-
 dobičko", popř. prodávání svého těla jako nástroje. Zde by se
 boj státu zděl být více než na místě. Žít bychom měli opravdu
 zdravěji, takže by bylo jen v pořádku, zaměřit pozornost i tam,
 kde jsou zdroje dlouhodobého ohrožení našeho zdraví na většinu
 výši, než počty kuřáků, umírajících na choroby provázející
 tabakismus.

Velice rád bych věřil, že pokud se zdraví národa týče,
 myslí to s námi všemi stát dobře, jenže podle skutečnosti,
 prosakujících do masmédií tomu věřit nelze. Snažíme se ve
 všech sférách dohnat unikající nám okolní svět a když jsme
 v mnoha aspektech vývoje konečně na předních místech, nikdo
 nám z ovna tyto věnce nezavídí. Letitá honba za hektarovými
 výnosy nám zanechala překořeně pole, jejichž produkty žíví
 národ od kolébky po krchov a protože řadový občan nemá možnost
 vybrat si z něčeho jiného, jsme všichni nuceni cpát se jen tím
 co je nám nabídnuto. Poslušni rad zdravotníků, rádi bychom
 papali zeleninku a ovoce, jenže výpěstky našeho zemědělství
 jsou zrovna nejlevnější /snad díky chemickým preparátům,
 které musíme zaplatit, protože si je také sníme/ a importované
 zboží není pro každodenní kapsu, kráivo pro Jobytek na jehož
 case si pochutnáváme a produkty mléčných žláz pijeme v naději
 že živé výživy jsou skládkou škodlivin do takové míry, že i to
 poslední nejšpinavější prasé se všemi svými ovary a bučky se-
 dá být pro nás zdravější - jenže co pak s obezitou? Dietní
 masíčko přečpané granuláty s ledesčím navrch také není

možné jíst každý den a rybičky...nevím nevím, jestli si už tyky nezvykly, tak jako my.

Starat se o zdraví národa je jistě záslužná věc, leč v našich realitách značně pokrytecká. Osobně jsem ještě žádnou vládní "prodejnu" potravin neměl čest navštívit, ale jistě existují a existovat budou, protože vyžít/zpestřit/zdravotně nezavědným dovozovým artiklem relativně úzký okruh vládnoucí třídy zase nemůže být tak těžké. Při každé své vycházce za město/nadýchat se vzduchu u své oblíbené lípy/zato navštívil vujipole, dlouhé lány zahlcené vším co hlína potřebuje, kolomuže aby mechanizace udusaná ornice prostřednictvím svých chemických továren vyhnala nespousta dlouhé stonky pšenice na chléb, který mít musíme, protože spolu s několika dalšími z chemizovaných potravinami patří do toho, čemu říkáme - základní jedlá živitní potřeby.

Pro zdraví lidí by se dalo udělat nemálo, ale nejjednodušším opatřením se zřejmě zdá být striktní zákaz, příkaz, perzekuce či jak kdo tomu chce říkat. Kuřáci životní prostředí zřejmě otravují do takové míry, že předčí i všechny skorozbankrotovný průmysl jedoucím nadoraz, nespočet spalovacích motorů bez katalyzátorů/bezolevnatý benzín jen pro zpestření trhu a pro cizince/za to už je co říct. Na těchto místech by podobný postup zakázal rovnal sebevraždu, takže každý dítě žijící ve společnosti kuřáků tabáku, kouřícího průmyslu a dopravního ručního silážního mléka z mnohdy nezuživého skotu, se neradě se živí vitamíny diskutabilně zdravé zeleniny a čas od času odězí do škol v přírodě, aby si ode všeho marastu a vzhled alespoň na chvíli oddechly a připravily se na další návrat do čehosi, co si dnes ještě ani zdaleka neuvědomují, se od svých

ošně národa inklinující k vydatné, tučné a hutné stravě, leč složené z masa, knedlíků a buchet. O zdravější starvě si mohou raději opravdu nechávat, raději jen zdát. Pravidelná domácí strava připravená matkami rodin/pomineme-li bůžkovliviny v sádkách motných potravinách/je zpravidla čerstvá a zbavená průvodních znaků, provázejících vyveřovny velké většiny veřejných stravovacích zařízení. Domácí strava je domácí strava, ale ne vždy jí lze od maminky dostat a někdo takovou péči poskytrádá vůbec. Většina vyvařujících restauračních zařízení je zasyčená přepálenými tuky, se "stokrát" ohříváním jídel/proděláním se nesmí, vydělat je příjemnější a usměšněné dekagramy jsou zlem nejmenším/a záruční lhůty mnoha potravin mnohdy také těžce nehrájí hlavní roli. Nejde samozřejmě veškeré veřejné stravování strkat do jednoho pytle, ale přesto strváme na tom, že většina z nás strávnicků dochází do těchto podniků už se zažitou představou, kterou nenaruší ani případný příjemný zážitek ve formě porce velké/správné/ a konzistentní bove nezacítí nepříjemný zápach přepáleného omátku či mírně zakysanou porci omáčky. Snad každý z nás se již v nejdnom takovém zařízení podobnou kopřivou šlehnout nechal, takže takto vžitá představa se jen těžko odbourává. Proč tomu tak je už je kapitola jiná, av budoucna by bylo dobré se k ní vrátit. Na druhé straně zde existují restaurační podniky, ve kterých se host strávnicků může svému jídlu věnovat, a to v klidném a příjemném prostředí s chutí. Do nekuřácké restaurace se host přichází ve valně většině jen av nejvyšší tabo, takže po jídle odchází nasycen a příjemně prosycen vůněmi právě zkonzumovaného pokrmu. V těchto provozovnách je persóna

nál na kvalitě jídla víceméně závislý a velice rád se vystřihá nešvarů jiných "normálních" restaurací. Obsluhující personál není závislý jen na prodeji, alkoholu, piva a cigaret, tudíž si nemůže dovolit zanedbávat hosta nekvalitními službami a výrobky. To co sem hosty láká, je kvalita jídla a klidné, čisté prostředí. Na druhé straně ovšem nechápu úvahy vedoucích pracovníků RAJ a podobných podniků, co je vlastně žene k tomu, aby vážně uvažovali nad tím, vyvěsit nekuřácké tabulky i v těch provozovnách, které dělný lid nevyhledává pro kvalitní stravu, ale přichází posedět, poplkat, pokouřit si a popít dobrého piva, protože jídlo zde bývá až na místě polsedním. Takže budoucnost musí sama ukázat, nakolik si v zájmu rentability samotných provozoven odpovědní pracovníci dovolí myslet na nekuřácké prostředí i tam, kde o ně málokterý z hostů stojí.

Nekuřácké kampaně našeho zdravotně podrytého státu intenzivně stoupá a já v této chvíli souhlasím se závěrem jednoho z fejetonů denního tisku /myslím, že šlo o Mladou frontu/, že totiž i redaktorka sama, by si /ač nekuřáčka/ s chutí někdy jednu Spartu zapálila. Zcela schválně. Natruc ! Nic by se prostě nemělo přehánět a jistě neobhajovala kuřáky, když tvrdila, že by dokázala pochopit ty z nich, kteří prohlásí : "A just nepřestanu, když do mně tak šijete...e známé je i pořekadlo o ovoci zakázaném. Což platí především o mládeži.

Jsem kuřák, ale ještě pořád nemám pocit, že bych se za ono slovo měl stydět. Doba, kdy bych se stydět mohl je v nedohlednu a slovo za slovem dávám za pravdu štamgastovi jedné ze žďárských pivních putyk...až totiž tenhle celý vyživovací bordel přestane být bordelem a já nebudu mít strach sníst si oběd ve kterém do mně vsákne víc svinstva než z dvacítky startek, do té doby mi bude tohle všechno k smíchu a útoky na moje kouření budu považovat za osobní záležitost !

Takže co nakonec ? Zůstane-li tento protikuřácký, resp. protipijácký a protifetácký krok jediným v celé šíři problémů týkajících se zdraví obyvatelstva, tedy NÁS, stane se tak jen krokem s nelichotivým puncem reklamy pana BARKUMA.

Udolí Sazavy u Žďaru. (V pozadí Zelená hora nauč. býv. klášterem, v popředí, na pravo, býv. tvrz a pak škola, nyní žal. dílny.)

POZDRAV ZE ŽĎARU.

POZDRAV ZE ŽĎARU NA MORAVĚ

Žďár. Náměstí.

Několik poznámek k možnému společnému hledání pravdy o městě Žďár nad Sázavou

Jsou chrámy, katedrály a kostely, které, ač stojí již staletí, postaveny poctivými rukama kameníků z legendárních hutí, nikdy neobživly; navštěvují je sice věřící, ale přece se tu necítí svými. Jsou tu jen opravdu návštěvníky ve stavebnici z mrtvého kamene, a přesto se tu díky kněžím "hovoří s Bohem", stavba nerezonuje, nepomáhá tomu hovoru, chybí tu cosi nedefinovatelného /viz K. J. Huysmans - Katedrála/.

Jsou kaple, modlitebny a kostelíky, které stojí pouze několik desetiletí, přesto jsou však živé, promlouvají, mají v sobě cosi lidského. Není to dáno výzdobou, starými obrazy či okny s vitrejemi, je to možné díky těžko uchopitelné kulturně sociální tradici, jakýmsi pomazáním, prvním vdechnutím, více-
nám mystického šém-há-fóraše. Stejně tak je tomu i s městy.

O historii Žďáru nad Sázavou vyčerpávajícím způsobem vypovídají třídílné "Dějiny Žďáru nad Sázavou", které s kolektivem sepsal historik dr. M. Zemek. O současnosti Žďáru nad Sázavou vyčerpávajícím způsobem vypovídají naše rozpaky, rozpaky nad městem, jehož náměstí je bastardem zplozeným kopulací z nešťastné a nepromyšlené lásky historie a akce "Zet", městem s nádory sídlišť, z nichž ten nejobludnější - sídliště Stalinograd - je patrně nejunikátnějším skanzonem urbanistiky socialistického realismu v naší republice, hojným svého stále platného jména.

Když po válce zůstalo v tehdejší město Žďár asi tři a půl tisíce obyvatel, nikdo netušil, že se může v nějaké hlavě vynořit nápad na industrializaci Horácka tím, že se právě zde postaví slévárenský a strojírenský podnik, v místě, kde nejsou ani suroviny ani kvalifikovaná pracovní síla. Bezmezná nadšení plus direktivy však dokázaly nemožné - v roce 1951 ministr G. Kliment provádí první tůvbu /je to ocel nová, je to ocel Gottwaldova, případně Stalinova/ za asistence bývalých řemeslníků a rolníků ze Žďáru a okolí a "odborníků" z celé republiky. Do Žďáru se začínají za práci stahovat lidé opravdu odevšad - pro ty je třeba stavět byty, byty a zase byty. Není čas myslet na takové pošetilosti, jako třeba že lid musí nejen jíst, ale musí být "vyživován" i duševně.

Dnes je nás tu skoro 28 tisíc, se všemi přířazenými obcemi, a marně se snažíme vyléčit v sobě ty předchozí nemoci z mládí. Nemoci z neúčinnosti, nemoci z toho, že se nedá nic dělat /kdy kdy něco dělalo, byl časem "ukončen", a kdo chtěl dělat dál, odešel někam jinam/. A nám nezbývá nic jiného než nad půllitrem piva blekotat, že je to všechno věcičko na hovno.

Neustále prosazovaná historická kontinuita se slavnou tradicí bojových 20., 30., a čtyřicátých let, ona šachovsko - partyzánská doktrína, pěstovaná už od školních let v hlavách dětí, ulázala se dávno jako zcela neústrojná a zdegenerovaná /tradice není houska na krámě, když se svítí prapory, musí to být podloženo ne žvásty, intolerancí a jakousi kvazirevoluční gramatikou, ale eticko - kulturní kvalitou/. Přesto však okresní a městské orgány zatím "nikdy" nedovolí, aby se tu dělo to, co se děje v Praze, Brně nebo aspoň v Jihlavě. A tak město v půli roku 1989 těžko najde svoji tvář, svoji identitu - stejně jako my...

Město, které nemá už 40 let vlastní nemocnici, nemá už 40 let žádné rodáky, nikdo se tu nenarodil, tady se jen přebývá /ti šťastnější ve vlastních domech, ti méně šťastní v laboratorních klecích pro pokusné myši/.

Město, které dvakrát navštívil T.G. Masaryk, ale denně ho navštěvuje nuda, beznaděj a nezájem.

Město, kde agitačních hesel je daleko více, než je celostátní průměr, kde restauračních zařízení je daleko méně, než je celostátní průměr.

Město, ve kterém věřící stále ještě dogmaticky přijímají ono tragické "co je královo, nechte královi", a nechtějí si přiznat, že je král nahý /natož, aby se na něj podívali/.

Město, ve kterém bydlím přes 30 let, na které laju a nadávám, ale pořád jej obhajují a omlouvám, i když se mi před očima rozplývá do jakéhosi neuchopitelného aspiku.

Město, kde se vůbec nepřemýšlí o tom, co bude... že tu i za 50, i za 100 let mají bydlet naši potomci.

Město, jehož kořeny pomalu uhnívají, protože je nikdo nezalívá, a které nakonec může stát kdekoliv jinde.

Město, ve kterém je pravda vyčpělá a všechno pěkně funguje, město brdá na revoluční tradice, ale těžko na bezprizornost své mládeže, město jehož šéfové stále ještě nechápou, že když má někdo jiný názor, tak to automaticky neznamená, že je anti...

Město Zdár nad Sázavou, anonymní, sektorové, masové, na první pohled srdečné a přívětivé, ale přesto všechno stále víc a víc oddizené.

Zpívá se v jedné písni o Zdáře:

...okresní město, to je přece správná věc a každý z nás je celkem vzato ideální

našamec,

v Merkuru zmizel obecní důchodce,

transparent za rohem číhá na chodce,

železo ze Zdasu všem teče na ruce,

čubka historie obchází kolem v paruce,

tak kam zas jdete, slova se potácí,

chudáci, chudáci, chudáci, chudáci.

Roztaje vůbec někdy ocelové srdce Vysočiny?

Jakub Šofar

1. června 1989

ÚTRŽKY
Z PŘIPRAVOVANÉ
KNIHY...

Trávil se vůbec nějak ta Veseláka yrbáled vproráed - obědilo
 Baru do ruky kus křídý vážení a kreslím si do asfaltu ulice
 židli, na níž za chvíli zasednu a sedět na ní budu tak dlouho,
 jak jen můj zadek a vžitý okolní pořádek dovolí. Tahle celá
 židle je přeci právě tak moje jak ta, kterou jsem kdysi uviděl
 jako vůbec první - rukama si jí osahal, plínkami vyčistil na
 svém zbrusu novém světě do něhož mně právě vytřepali. Jedna z
 domácích sešla pro mne tehdy nebyla ani zdaleka jen pospojova-
 ných prkýnek - objímal jsem často věc k níž lze časem přilnout
 a vytvořit si majetnický vztah a rozplakat se i jen proto, že
 jí kdosi ulomí nohu, a že jí proto po letech existování nako-
 nec kterýsi z vládců rodiny vyhodí, rozštípe na topeni, prostě
 nahradí čímsi chladně novým - zrovna tu známou čtyřnohou od-
 věrnici, oleštěnou, ulapenou a poznamenanou jediné mnou, i kdy-
 by už na světě postávala sto let... a tahle známá ulice pod mou
 židli zbyla samo jediná ve svém skoropůvodním stavu i se jménem
 živnostníka v přízemním baráčku uprostřed - obklopena několika
 osamělými domy, ale vše dohromady obkličováno záplavou archi-
 tektonických průsvahů všedního prefabrikovaného života a já na
 té Veseláce sedím jen pro klidný a prostý pocit spokojenosti,
 protože jednopatrové domečky na trase řeka - náměstí patří i
 mně a nám všem a zároveň mi je jasné, že v záti konkrétní
 budoucnosti nemá nic dlouhého trvání a kdosi si tenhle kousek
 minulosti může vypůjčit, kdosi ho může poničit, nevrátit nebo
 dokonce i zničit docela!

Je to prostě dnes už asi taková doba, že nikdo na nic ani
 na nikoho nebere ohled, protože je to taková ta obvyklá hra o
 moc a módu a jde konečně jen o pár tun rumu, jskmile se smrtka
 s bagrovitými rukama pustí do díla. Snad už to tahle doba ani
 jinak nechce nebo jinak neumí, lidé si jí zkrátka tak naučili,
 protože jim to ona sama našeptala. Nová doba jsou nové věci a
 vše nové by přeci mělo být lesklé, naleštěné, našminkované
 - střízlivé a bez poesie, napucované a bez fantasie i života.

b/
 ...častokrát chodili lidé přes řeku kolem otlučených nároží
 starých domů jen proto, aby si pochutnali na své nedělní zmrz-
 lině povoskovaných kelímčích z cukrárny na náměstí, která vždy
 přišla její hodina, sama zavírala dřevěnými poklicemi - občasné
 všeho druhu stoupali po schůdkách do hospody pana Ubra, aby si
 vypůjčili beletrii, Marxe či Karlika Maye v knihovnickém výce-
 pu dvou mlčenlivých brýlatých slečen - uličníci i přsty rozdí-
 rali omítku celistvého bloku domů, táhnoucích se k malému ná-
 městí a kašničkou, ve které si kdokoli mohl umýt ruce od krve
 a kde dnes vykukují jen povadlé hlavičky petrklíčů v suché
 hlíně - novomanželé cinkali zvonečkem nade dveřmi obchodu s
 nábytkem kdykoli se rozhodli přejít jednu z ulic svého života
 - do zelinářství pana Lázníčky se stáhovala zeženina a ovoce
 všech druhů jako do zashibené Mekky a vitamíny balené do dvacet
 i více let starých pytlíků s černouškou na obalu s nápisem Kolo-
 níse a kabelách s nákupy roztahovaly tvář cizokrájného koře-
 ná - byly přeci tělehtou mezi těmi anonymními sáčka státního
 velkoobchodu - dospělí i mládí čtenáři utráceli v samodralem
 knihkupectví papírové peníze za dobrodružství hrdinů, které
 měli rádi a kteří se procházeli vzduchem jen aby byli
 -

chodilo - uprostřed velkého náměstí se v mohutném stavení vypínal obchod s oděvy, kde maminky skupevali svým ratolestem i taínkům slušivé oblečení i s baretkami a klobouky a všichni odcházeli domů okouzlení mírně naftalinovým ozónem, opatrujícím všechna přeměny módy, které se zde stačily zastavit - celý dům se pyšnil zadním traktem s pavláčkami naproti očí lékárny a železářství - chlápci a děvčata, pánové i paní, soudruzi i soudružky, důchodcové i čoklíci si zkracovali cestu k Průmyslovému sídlišti prochceny průjezdem vedle domů paní Máni Tušlovic, pilné strádalky všeho užitečného pro králíky, tučet hafanů a své dva pány - dům, který shořel i se svými lískovkami, všemi předcházejícími životy, podpálen kdovíkým - za průchodem se do šíře rozlezała parcela sídliště vypulírovaného i s okolní krajinou - občané "milionářské" čtvrti rodinných hnízdeček se pomalu jeden za druhým pomalu, ale jistě začali štvát za vidinou inferktu v pedesátí - cikáni v temné a polo-rozpadlé chalupě za pěti stromy čas od času pukali smíchy, kdykoli si lenivý nebo udřený občen krátil cestu ze čtvrti do čtvrti a břitva stále nepřilétala - barevní si raději užijí klidu v háčkách mezi sebou - jiná ulice z náměstí mohla kdejakého chodce špalírem domů vést k cukrárně z jejichž oken kolemjdoucí omamovala vůně pučícího se piškotu, pařížského krému a cukru vůbec - mládenci i s kočkami chodívali mírně osvětlenými chodníčky kolem skládů a tmavých výkladů i kolem potoka, vlévajícího se do řeky Sázavy, aby jí napojil, rozčeřil a každou chvíli odbočil do zákoutí luk a Bouchalek a jezdeckého areálu s koníčky a fanglemi - lidé jeden za druhým procházeli městem se svými životy jako jeho paměť kolem domů, z nichž stejně jako z každého starého lidského sídliště čísela minulost a osobitost - kluci se samopaly a čelenkami statečně prolézali zákoutí, ve kterých na ně dorážel víchr a tajemství, které stovky děr mezi novými a novými stavbami vyhnaly kamsi, kde je těžké cosi podobného najít - na jiném staveništi posledně obydlených pro místní odchovance zavzdechle poslední zeď a bývalý majitel si utřhl poslední větvičku ze své oblíbené hrušky - JENŽE JAKMILE SE KACÍ LES, LÉTAJÍ I NEJAKÉ TY TRÍSKY, LIBUŠE !

c/ ...jenže i já jsem nejednou plný třísek a vytahuji ze sebe každou chvíli nějakou novou spolu s těmi starými - vylézají zpod kůže na povrch jen aby zabolely. Snad jsem se narodil jen proto, abych se houfoval do nových a nových škol přecpávat se lecjakými informacemi - do nových bank ukládáme hodnoty, za které si ve stále nových a nových obchodech pomalu není co koupit - vydáváme se utrácet peníze za požitky, které se nám naše milé společnost uvelila dopřát - rum teče po dláždění ulic, které by si zasloužily něco lepšího, jenže vedou jen do nové knihovny, kde si smrtelník nevypůjčí ani Ivana Klímu ani kohokoli podobného - ulice vedou k novému Kremlu, který pořád kumilovně tloustne, sby vstřebal novou krev členů, které politika zajímá méně, než nový Favorit - celý svůj život se třicátníci potácejí do stále stejného kina - žádné dítě nemůže zajít do amfiteátru na filmovou Sněhurku a sedm trpajzlíků, i když by se našlo místa dost a dost - nové a nové restaurace se odívají do smokigů a nastavují prázdné kasírtašky jako nenasytně se protahující Hydra a stále častěji nejen pivaři pohledem hladí letitý Convent na nároží, hned naproti nového Konventu - procházíme smetištěm ulic, trávnickými a větrolemi mezi zbytnými, ztoporenými krabíčkami od sárek, které nám sem kdosi

postavil, aniž se i Z E P T A L !

á/

Pár metrů ode mne kdosi složil hromádku novotou svítících cihel, takže vstávám ze židle, беру červeň do ruky jednu po druhé a házím je za sebe, aniž bych se ohlédl jestli někomu nerozbijím hlavu, zrovna tam, kde duní země, a když i ta poslední, maltou nezneřádná cihla dopadá k těm ostatním, otáčím se konečně čelem k popraskané hromádce pálené hlíny se smutnou pýchou, že jsem teď právě zbuoval cosi velkého, mohutného a velkolepého na svém vlastním chodníku.

KRÁÁSNE NOVÁ HROMÁDKA TROSEK !

/pan rada ©

Vážení soudruzi,

Jsem jedním z mnoha mladých televizních diváků, kteří v každodenním programu vyhledávají především hudební pořady. V záplavě tzv. vážné - klasické hudby se velice často objevují pořady kabaletního nebo festivalového charakteru, ve kterých ovšem převládá "disco tančení", které jako takové má sice velké posluchačské zázemí, ale pomalu a jistě doznívá a jeho dopad již není takový, jako při vlastním zrodu tohoto druhu hudby. Tím víc ovšem v celkové hudební šedi televizní obrazovky vyniknou kvality pořadů o kterých se chci ve svém dopise zmínit a napsat o nich svůj názor.

Nevím z jakého důvodu se odpovědní televizní pracovníci v minulosti vyhybali uvádění právě takových pořadů, jaké jsme před nedávnem měli možnost, ve velmi krátkém časovém úseku sledovat. A díky za ně.

Koncert Ricka Wakemana a koncertní pořady "ockpalastu - Van Morrison a The Kinks měli mezi mými vrstevníky mimořádný úspěch a jistě by i mnoho jiných mladých posluchačů, věnujících svůj zájem jiným oblastem populární hudby, než je tzv. střední proud, uvítalo pokračování. Zmínil-li se o celkové situaci na tomto poli, musím v podstatě dojít k jedinému závěru. Protěžování jakéhokoli žánru na jedné straně a opomíjení jiného na straně druhé vede k pozvolnému úpadku a přešlapování na místě nebo spíš v bludném kruhu. Naše mladá hudba, jestliže ji srovnáme s okolními zeměmi, znamená velice málo a přitom samotný rock vždy měl a má jedinou a skoro stejnou kolekci vzorů v angloamerické hudební scéně. Odlišnosti vytvářejí už jen národní tradice té které země. Přitom zde ovšem hlavní roli nehraje módnost a, dělá se to tak říci, čerstvost. V oblasti rocku má hudba trvalejší dopad a posluchači se častěji vrací právě k němu. v "udbě nejde v žádném ohledu nahradit kvalitou kvantitou.

Pokud jde o sdělnost, je jistě pravda, že jazyková bariera je pro někoho nepřekonatelnou překážkou. Ale ani toto opravdového fanouška nezaskočí. Texty jsou známy v překladech, takže bych se odvážil tvrdit, že velká většina posluchačů ví, co který interpret /skupina/ chce vlastně říci. K čemu se svou hudbou vyjadřují.

Tyto, výše zmíněné televizní pořady nejde nahradit několika revolučními čísly bavivých se módních umělců z NDR apod. Interprety které jsme měli možnost sledovat, patří již dnes k milníkům populární hudby vůbec. Přimlouval bych se i k častějšímu uvádění rockové muziky naší i jiných ostatních socialistických států. Vzniká zde ve všech směrech mnohá hudba opravdu zajímavá a zprostředkovat televizním divákům koncertní vystoupení je samo o sobě velkým zážitkem. Nabízí se tu i velká možnost konfrontace, protože na domácích koncertních pódiích toho vesměs k vidění mnoho není.

V poslední době velice sílí celosvětové mírové hnutí a tato oblast lidské činnosti má pro svoji mezinárodní sdělnost nezastupitelnou úlohu. Zkusíme-li zalistovat v dějinách rocku, najdeme zde velmi mnoho příkladů. Vzpomeneme alespoň kapitolu nejčerstvější, což je punkové vření a celková sociální kritika "odlidštěné" společnosti /USA, V. Británie/. Ale bylo by možno uvést i vícero příkladů jiných a snad i typičtějšých. Hudba jako taková je vždy odrazem doby a jestliže např. swing byl za

dob našich otců "chuligánským trestěním", stejně jako rock n' roll
o něco později, znamenají dnes tyto dva žánry rovnocenné dvě etapy
ve vlastním vývoji samotné hudby.

...ořávěrem bych tedy ještě jednou chtěl poděkovat za tyto
tři pořady konkrétně a za nějakou občasnou perličku na kterou
jsem snad zapomněl a tudíž se o ní nezminil.

Hlavní důvod mého dopisu je ale následující -

...myslíme si totiž, že v celkové náplni televizního vysílání
cítelně chybí pořad, pravidelně se věnující rocku. V současné
době je v běhu asi jen jediný, trochu příbuzný pořad. A to Mit-
šarada. Jenomže jako všechny jemů kdy podobné pořady, je to
jen guláš všeho pro každého. I když kvalitně uvařený. Rock je
natolik součástí našeho dnešního života, že si samostatný pořad
nejen zaslouží, ale je přímo nutný. Jestliže se v posledních
letech "vynaložilo" tolik úsilí pozvednout naši populární hudbu
na obstojnou mezinárodní úroveň, pak se neudělalo zdaleka vše.

Dáváme tedy svoje hlasy za rockový pořad a doufáme, že tyto
tři ukázky současné světové hudební scény nebyly jediné ani po-
slední a všichni společně se těšíme na další.

s pozdravem

Míru zdár !

Radovan Neuvirth
Ždár nad Sázavou 3.
4omenského 9/20
591 01

ČESKOSLOVENSKÁ TELEVIZE

111 50 PRAHA 1, JINDŘIŠSKÁ 16

Soudruh
Raďovan N e u v i r t h
Komenského 1195/20
Žďár nad Sázavou

Váš dopis značky / ze dne

Naše značka

Vyřizuje / linka

Praha dne

v ě c

HRZP 320

A. Palouček

13.7.82

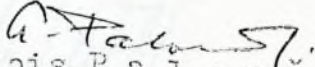
Vážený soudruhu,

děkujeme Vám, i všem podepsaným za Váš milý dopis, který chválí náš přenos Rock palastu. Jsme rádi, že se Vám líbil, protože i naše redakce se Rocku nechtějí v budoucnosti vyhýbat, naopak spolupracovat nejen se zahraničními redakcemi, ale i ve spolupráci s Pragokonzertem s předními rockovými skupinami.

Chtěli bychom Vás na naší obrazovce seznámit s novými rockovými skupinami, které vznikly u nás, dále v socialistických státech a pochopitelně se všemi, které vnášejí přínos svým muzikantstvím a svou etikou do sféry této hudby.

Jistě Vás potěšíme sdělením, že podzimní Rock palast budete moci sledovat na Vašich obrazovkách.

Se soudružským pozdravem

Alois P a l o u č e k
zástupce šéfredaktora HRZP

svůj hlas a podpis za pravidelný rockový pořad připojují:

Linka Kobičková

Bob Jan

Tuleš Zdeněk

Mat Bohumil Blouha

Therese

K. Vlas

Jan Kříž

Bohumil Blouha

Ka

Jan Kříž

Kopřivice

Blouha

Blouha

Michal Šal.

Richard John

Richard John

Vlastimil Prýmil

Zdeněk Větr

Eva Křižáková

Stefan

Blouha
Fornice P.

Kučera 6.

Větr 6.

Jan Kříž

Křídbergens B.

Větr 6.

Blouha Blouha

H. Kříž

Jan Kříž

Jan Kříž

Větr 6.

Blouha

Blouha

Kříž

Blouha Blouha 11.

Blouha 7.

Blouha B.

Vrahem je zahradník

"Tak nám začal rok devatenáctosetšedesátdevět a už ho je pól pryč," oznamil mi dnes po ranní kalendář a i když číslice na papíře vypuzovaly ve všech svých měsících, týdnech a dnech stejně jako každý jiný rok, ochotně jsem mu uvěřil. Číslo se na mne dívalo bez jakéhokoli výrazu - obyčejně, angylně, čistě faktograficky. Sedm let přeteklo v řece Sáze a čtyři převedlé listy v tomto občasníku byly akruální b v roce 1982. I dnes se mi cvřez zád, že by se po mírných korekturách dal celý text použít znovu. Jestliže se tedy za tu dobu na televizních obrazovkách něco změnilo, pak tedy co?

Pe x letech trvání zerevých ran, dobách temna, kulturních pogromů, honech na čarodějnice /pejmenevání tohoto stava ne- chm radeji na libovůli čtenáře/ se "zničehožnic" ukázalo, že ne vše v minulosti bylo seravné a sckvátmi kulturním petře- bém lícu, hlavně pak mládeže. Ozdarevni kulturního živeia tam, kde byla v minulosti neomylnost patentována, zřejmě zaejři oficiální kulturní hierarcjii zasckočila natolik, že by bylo možné si myslet, že tu snad má jít o enu vyjimku petvrzující pravidle, na niž zřejmě zospovedný byokr. tický aparát společ- há a zmíněnou "neomylnost" se v souladu s celkovou státní politikou rozhodl pejmout ze zákonitou manželku. I. se všemi manželskými rđzniceai a reverami.

Takže co říci k televizi, která je celkovou nspní svého vysílání už přesprliš dlouho zanedbána její jeením sněrem Střední a starší generace je přeci jen opravavevz a used- lým sloupevím státu s minimálními výkyvy ve větru, takže je vhodné věnovat mu patřičnou pozornost a péči. Zde totiž bač korová kultura zabírá a vyhovuje ze všeho nejlépe. Nechat se objevit bavici, nechat si poradit chytroliny, nechat se poka- rat trojekarai. Na nemladém obsahu televizních pořadů nic ne- ubírá ani několik hodin týdně v rámci TKM. Televizní pořady lze snad zvidět snad jen malým dětem i když všelijaké prz- mni naročních pohádek stylém - každá správně princeznicka, ve práci si rovná zvyká - se mi nezdá právě na místě. Pořadů obyvavjících se jinou hudbou než rockovou má televize nemálo a všechny sorty obyvatelstva si tak jistě přijdou na své. Jen ti rezvedení, nevyeválení, úřvaní, slušné uši a oči úražející rockeři... jsou nuceni to své vyškrabevav prstíkem jako i su arnko zlata z předloženeého ekrementu. Mále platné, ale i když leckterý milovník polky či cukrkandlové dirigentské tyčinky je ochoten docet dobře snášet nemaleu záplavu jma jaké Hornák, lučný, Turbe i mnoho podobných, rockevým fanouškům tyto idely a duše nehovoří. Ani jeana z televizních reakcí republiky léte mládeži ve vyhledávavni zlata mezi hlušinou "soc" sepramáná. Snad jen křavý "preť tu a tam podá vylezinfike- renu berlišku a nadávavým pohybem ukazovsku:" Prstem te "paci není hygienické" a z obrazovky vyjukne titulok nového volebního pořadu pro mládež - nadějně se rozletí, návně si vykastrován žije už jen sám pro sebe /příklad nejnovější Studio D/ Rock se televizním vysíláním míhne jako střela zepalu vzor 58 a pohled na bolestivé umírání pak svými utinovanými slackebolnými koketivami překryjí šiky naheru volů paskakujících blyštivých přeměťů pop-ové klanu, který je nezničitelný, protože je vždy připraven být

... y p ř í t a m n ý

Člověka i napadne, proč se tedy nechá televizi rozčilovat a trápit, proč se na ni vůbec dívat, že přeci možné zabavit se i jinak a jinak Bravda prováděcí. Je možné to by celý speciální kulturní život musel vypadat se spechem, ale hodně jinak. Velký čas se dá trávit i za příspění přátel nejvěrnějších - pítí nebo tábora, činností typu "Kde neokrúda stát, okrúda vlastní rodinu apod. Za celá své dlouhá desetiletí u nás nebylo ze zahraniční rockové scény k vidění nic podstatného a neby seusebního Maarska, hodně z nás by toho ze západního rockového nebe ani mnoho nevidělo a neslyšelo. Mělkterý mladý český rocker si dnes může dovolit něco tak nákladného jako je videorekordér a na výjezd za hranice snů - za rockem do západní poloviny Evropy není ani pomyslení, protože větší část mládeže velkými hmotnými statky neoplyvá a jestliže na své statky zasegná někdy ve čtyřicátém roce věku, je to dost zlomyslná perspektiva pro někoho, kdo chce něco ze světa vidět dokud o to ještě stojí. Televize by přitom měla suplovat těžko dostupnou návštěvu koncertů rockových umělců celého světa a i tak pomoci zapřístupnit rock ve věci jeho podobách co nejširší veřejnosti, takže by si časem snad dali pokoj i oni notoričtí psavci od různých invektiv na adresu vlasatých či ostríhaných individuí, kazíciů už jen svou existencí veřejně ustálený a převálcovaný vlas který oni psavci jakožto zastupci sloupoví nejširší veřejnosti - divácké obce obhajují ve všeobecném zájmu. Co znatků, nezávěry a blbosti zde nedělala informační bariéra snad ani není možné dost dobře popsat.

Ve veřejném životě naší společnosti vůbec mi chybí patřný kus tolerance a sám za sebe si myslím, že ještě dost dlouho potrvá než v našem životě zapustí kořeny zcela samovolně, jako semeno pampelišky na jaře.

Mám zato, že jakákoli popisová akce nemá mnoho nadějí na úspěch tam, kde se paleta barev zdžila jen na dvě, ale i tak bych kdykoliv připojil svůj podpis proti tomu, co snemožnilo uvést na televizní obrazovky diskusní pořad sovětské televize obsahující i "souboj" sovětské rockové kapely s českou, proti proti ignorování rockového superkoncertu pro Armónii v Praze, proti ignorování koncertu Live Aid, proti malému zájmu uvázení už i jen rockové produkce bratrských socialistických států, proti selekci tam, kde by své udělal přirozený výběr.

Obourávání přesuaků v tomto skutečně nejmasovějším prostředku zábavy je věcí z nejtěžších a nám všem zvyvá jen doufat, že ve několika prvních vlastovkách ukazavších se na koncertních pódiích, divadle a snad i literatuře dokáže i televize /třeba pravielným rockovým pořadem o němž jdu po řadě/, že zje rení jen pro deset milionů, ale pro miliónů patnáct.

pr

D V E Ě

Náhodnému, nočnímu chodci by připadala jako tápaající z loutky dílec. A on doopravdy bloudil uličkami, jako by něčco hledal a nenacházel. Vyšel zprava na maličkém náměstíčko, kde už několikrát byl a pustil se cestou svažující se někde hluboko do spleti černých střech. Sady jeesprávně vZde stojí zdá vypad lené staré synago, vktarou tehdyaminulaavněkde poblíž je ten ctm. Už tudy bloudí od večera a teď je pozdní noc. Cyl si jist, že ve dne by to nenašel, ale teď už bylo zmate na paměť se pómotala a nocí zněly jen jeho kroky. Zdečas stál, v otásto skrčené čtvrti uliček bylo lehko ztratit orientaci.

Zastavil se před vysokým průjezdem s úzkým loměným obloukem. Tudy? Za průjezdem mu nad hlavou zůstala spleť opěrných trámů, jak si domek opíral pokroucené zdi se protějí zeď přes uličku. Úzký, zakulacený chodníček, kudy povoz neprojede. Ckna až ve výšce, přesahující střechy a klikatící se stuha nebe nahoře. Neb bez hvězd, bylo mlhavo a protávná zima.

Některé domy měly v soké štítý, prostory mezi nimi a dvorky plné narampádí, byly od uličky odděleny vysokou zdí a silueta čelní stěny ulice byla značně zubatá. Někde se ve výšce ztáčela a jinde byl volný průchod mezi domy, bylo možno tudy vstoupit do tzv. přístřešků, stříšek, zidek dvorků. Tady je to! Stál před uzoučkými, nepřirozeně vysokými dveřmi domu, jehož střecha nepřirozeně trčela vzhůru. Dům se snažil na svém půdorysu využít své prostorové možnosti směrem do výšev. Stavitel je opřel o stěny svých sousedů, vyhnal je vysoké a ještě stačil uprostřed parcely uvěznit malý dvoreček, a špiš jen úzkou šachtu.

Chodec zvedl pěst proti úzkým, těžkým a otlučeným dveřím. Stejně jako tehdy. kdysi. Jen noc byla tenkrát jasnější. A ty vysoké dveře snad nebyly tolik otlučené. V jejich dřevu byly hluboké rámy a nad prahem bylo naopřič přitlučeno prkénko možná, aby zakrývalo jizvy po okopávaných botách kopajících do dveří, možná jen nahrazovalo jistou soudržnost dveří jako celku.

Byla skoro hluchá, šarbená až někde k prachu na podlaže ale po dlouhém tlučení a křiku přišla otevřít. Stará Masimová, jen tvář a ruce - nic jiného. Otevřela a vpustila ho tenkrát dovnitř a on se rozběhl vzhůru po úzkých schodech k profesoro-rově pracovně. V patře prošel několika místnostmi zabírajícími celou levou stranu domu vedle šachtovitého dvorku. Při stěnách zde ležely talíky plné něčeho pro učence jistě velmi vzácného, pracně zařité do kůží.

Dveře do místnosti, hrdě nazývané pracovna byly zavřeny. Úcta mladého muže nedovolovala vstoupit bez vyzvání dovnitř, jenně zaklepal a čekal na svolení. Starý pán, rozcuhaný, s černým obočím a bílým řídkým vousem pečlivě pokládá na svitek knihy bělostný vyčívavý ubrousek. Tento šátek půso-obil v černí trámovi nad hlavou, zaprášenými koberci na stě-ách a haldami nčjrůzně, šich svitků po zemi i po stole paradox-ů. Šátek byl nejčistším předmětem v domě. Nad stolem, na dvou řetízích visel tepaný kahánek vrhající trochu světla pod sebe na jediný kus nábytku, blikaje po pokoji svým skomírajícím plamínkem.

Masim vstal a uvítal vnuka: "Přicházíš v nešťastný čas," svým zvučným hlasem pak dospělému vnučeti vyjevil, co je to

za zlý čas, co jeho národ čeká, co vyčetl z knih. Dlouhá řeč byla plná citátů, výpočtů a odkazů na minulé vidění. Vyplývalo z ní, že už nikdo nemůže počítat se svou budoucností, že se dlouho chystala a teď vyvrcholí měření sil.

"Všechny ulice budou plny skla z rozbitých oken, krámky, obchůdky i byty budou vypleneny, vyrabovány. A nad tím vším bude u nehnutě stát hvězdy, neboť pro národ se v tuto chvíli čas zastavil a každá vteřina se bude zdát věčností plnou strachu."

Všechno bádání starých židovských učenců směřovalo jedním směrem - k očekávání královského Pomazaného, ale nejednou se do jejich výpočtů vloudil otazník: Co když On je už dávno na světě, co když jsme ho už dávno propásli, nevěšili si ho a ta hrozná znamení věští příchod synů tmy? A k tomu v tu nešťastnou hodinu právě dospěl i stařec sehnutý nad stolem z černého dřeva.

Pěst dopadla na dveře a zabušila. Co je za dveřmi dnes? Svět je nejistý stejně, ne-li více jako kdysi, a i on má své vnuky, ale ví, že kdyby mu někdo otevřel, poběží znovu vzhůru po schodech a v pracovně by se jistě dozvěděl, co ho čeká. Starý Asim tehdy popisoval dlouhá procesí - pochody smrti, hrůzné obrazy lidských jatek koncentračních táborů. Trebus et terror. Za těmi vysokými dveřmi je ukryto tajemství. Přemlouval starce k útěku s ním a s jeho rodinou. Nechtěl. Zůstal. Pak přišla křišťálová noc, pak válka. Kdo ví kam zmizel. Ale za těmi dveřmi je určitě vyřešení všech jeho muživých otázek. A nejen jeho otázek.

Ještě jednou, zběsile, tlače na dveře. V protějším řadě domů se jistě probudilo nejeano okno a sledovalo postavu marně se uobývající do zchátralého domu Asimových a pak se znovu zavřelo ke spánku.

Nikdo neotevřel. A tak spěchá pryč. A neví, že ve chvíli, kdy se od dveří otčil vypadl z lampičky malý oharek na zaprášenou podlahu. Když pak odjížděl vlakem odtud, nevěděl, že se ve vířícím plameni vztyčila postava starce a jeho ústa šeptala slova zjevení, svitky hořely, dům hořel a stařec stál až do poslední chvíle, kdy se nad ním zřítilo trámová a ghetto se vycéšeno požárem prudce vzbudilo.

ben Jaakev ©
Všechno bádání starých židovských učenců směřovalo jedním směrem - k očekávání královského Pomazaného, ale nejednou se do jejich výpočtů vloudil otazník: Co když On je už dávno na světě, co když jsme ho už dávno propásli, nevěšili si ho a ta hrozná znamení věští příchod synů tmy? A k tomu v tu nešťastnou hodinu právě dospěl i stařec sehnutý nad stolem z černého dřeva.
Pěst dopadla na dveře a zabušila. Co je za dveřmi dnes? Svět je nejistý stejně, ne-li více jako kdysi, a i on má své vnuky, ale ví, že kdyby mu někdo otevřel, poběží znovu vzhůru po schodech a v pracovně by se jistě dozvěděl, co ho čeká. Starý Asim tehdy popisoval dlouhá procesí - pochody smrti, hrůzné obrazy lidských jatek koncentračních táborů. Trebus et terror. Za těmi vysokými dveřmi je ukryto tajemství. Přemlouval starce k útěku s ním a s jeho rodinou. Nechtěl. Zůstal. Pak přišla křišťálová noc, pak válka. Kdo ví kam zmizel. Ale za těmi dveřmi je určitě vyřešení všech jeho muživých otázek. A nejen jeho otázek.
Ještě jednou, zběsile, tlače na dveře. V protějším řadě domů se jistě probudilo nejeano okno a sledovalo postavu marně se uobývající do zchátralého domu Asimových a pak se znovu zavřelo ke spánku.
Nikdo neotevřel. A tak spěchá pryč. A neví, že ve chvíli, kdy se od dveří otčil vypadl z lampičky malý oharek na zaprášenou podlahu. Když pak odjížděl vlakem odtud, nevěděl, že se ve vířícím plameni vztyčila postava starce a jeho ústa šeptala slova zjevení, svitky hořely, dům hořel a stařec stál až do poslední chvíle, kdy se nad ním zřítilo trámová a ghetto se vycéšeno požárem prudce vzbudilo.

ZA ČÁROU

aneb
zaujalo
nás
jinde

Zázrak v Praze - ubohý Stevie

Turné mírových dialogů /1/ doputovalo do Prahy a slepá hvězda americké pop-music mohla jako první na světě okusit klima spartánského kotlíku na Letné.

29. května mi ráno zavolał jeden číman, že má pro mě lístek, že stojí 165,- korun /150 plus 10% přírůžka za předprodej, což by při 20 000-ích diváků dělalo navíc minimálně 200 000 Kčs, protože do 26.5. se lístky prodávaly jen v předprodejích, slušný zisk za nic, ne?/ a že musím jít. Padšením jsem neoplyval, tuhle muziku nemusím poslouchat, peníze už vůbec ne - ale víte jak to chodí.

Vyzbrojení deštníky /na obloze byly nalepeny chuchvalce vody/ a láhvi fernetu vydali jsme se o půl osmé k Letné. Ze všech stran se sem stahovaly houfky lačných, kolem Sparty se začal rozrůstat prstenec parkujících aut a nálada byla optimisticko vyčkávací. Příjemným překvapením byl velký počet stánků /i soukromých/ s párky, limonádami, zmrzlinou, dokonce i s deskami. Prošli jsme asi kontrolami, kontrolori byli silní učelenci, potetovaní chlápci, zvyklí na spartánské vlažkonofe, a i když jsem neměl předepsané adidasky nebo pumy, byl jsem ve vých kristuskách nakonec vpuštěn na trávník spartánské svatyně.

Tady už pár tisíc lidí trpělivě očekávalo věci příštitích. Před podiem se pomalu vytvářel první sled tleskačů, hrozíků, pískačů, proetě vždy existujících frontmanů, a za nim, na černých izolačních plachtách, polehával druhý sled, záložnický. Průměrný věk tak kolem 30 let, ale i dost daleko starších, spíše středostavovské vrstvy. Proskákali jsme ležícími čekateli a dostali se takových 35 metrů před podium. Koukali jsme, kam to zapíchneme na stálo, a taky na tak kvanta aparatury a světel před námi. Ležící dámačka za námi do nás začala mlátit deštníkem, a když jsme se k ní otočili, začala hystericky řvat, ať vypadnem, že tam kempuje od 6 hodin. Snažil jsem se jí vysvětlit, že i kdyby kempovala od šestapadesátého roku, stejně se za chvíli všichni zvednou a nalepí na první sled, což se za chvíli taky stalo. Fár lidí pudově vyskočilo a ihned se zvedli také ostatní - proud a tlak ze zadu nás posunul asi tak o 16-18 metrů od země zakázané, od uměleckých prkem. Zablockovali jsme se zapíchnutím deštníků přes izolaci do zeleného drnu a prvním douškem fernetu. Z hrabdy beden hráli proti nám na plný pecky Beatles a Talking Heads /což se nakonec ukázalo jako největší hudební zážitek/. Po podiu se procházeli černí a bílí bednáci, prohlíželi si dav /železná opona je železná opona/ a občas si někoho vyfotografovali /možná dělali bokovky pro CIA/.

Začaly se zeplnovat i vzdálenější opony a na střechách letenských domů se uhnízдили neplatiči. Z různých skupinek v davu se ozývaly dosti iracionální výkřiky a pár naražečů se snažilo prodrata se skrz nás blíž k jádru věci. Místo bednáků nastoupili osvětlovači a na každou stranu podia 2 zvukaři, mimo to v půlce plochy byla ještě věž se zvukaři z Peště, a mezi lidem se začal převládát dojem, že už to co nejdřív vypukne.

Minula však půl devátá a Joncer se neobjeoval. "To by si chleďil nikdy nedovolil," zavtipkoval kdosi vlevo za mnou. Ve třetí čtvrti na devět se však vlevo od nás na provisorním mostku spojujícím podium s hledištěm začalo něco dít a pak se už objevili dva bubeníci, baskytarista, klávesista/jediný běloch

★ Z ARCHIVU KRAJSKÉ SPRÁVY SBORU NÁRODNÍ BEZPEČNOSTI ★

Tento příběh z archivu Bezpečnosti začal trochu opačně. Tedy v místech, kam soud poslal ty, kteří svým jednáním vybočili ze stanovených norem. Oficiálně se toto zařízení nazývá nápravně výchovné. Také Radim Klimeš se musel v Oráčově na Rakovnicku nedobrovolně podvolit režimu s možností omezeného pohybu. V podstatě se jednalo o mladíka, který mimo jiné v opilosti otci ukradl auto a rodiče se pokusili pohodlat. Jenže v nápravně výchovném zařízení se zásluhou

měl potíže z něho dostat útratu a navíc tento mladík po vypití pár piv a rumů býval dost agresivní. Radim seděl za stolem a cosi blábolil. I jeho společníci ho přestali v tomto stavu poslouchat. Klimeš po vypití dalšího piva už jen ze sebe dostával málo srozumitelné slabiky.

Ještě odpoledne, kdy s Radimem byla řeč, si vymyslel řadu úkolů. „Budeme psát letáky a lidem fěkne pravdu. Budeme plnit úkoly, dostaneme za

čas pracoval. Domů nikdy nechtěl, když zde přebýval jeho otec. Jednalo se ještě o důsledek napadení, za které šel před soud.

Strážný Zdárského Zdasu se právě blížil k jedné z továrních hal. Začínalo svítat, v noci z pátku na sobotu pracovalo jen pár provozů, takže v celém areálu bylo jen tu a tam vidět světlo a slyšet nějaký lomoz výrobních linek. Na cestě k

nebyl doma a také nenavštívil žádného ze svých vrstevníků či oblíbenou hospodu. Až v pondělí ráno se dostavil sám na Bezpečnost.

„Tak jsem tady,“ začal své povídky. Bez vytáček se dozvěděl, že v noci řádil v tovární hale. Ostatně již zmíněné otisky prstů byly dostatečně pádným důkazem, stejně jako svědectví strážného. „Domů, když je tam otec, nechodím,“ poznamenal dál. „A taky jsem nechtěl zmeškat dopolední směnu.“ Pak chvíli váhal a najednou vyřkl podivnou větu: „Dostal jsem vztek na celý svět a začal mlátit do těch strojů.“

Proč asi? Jaké myšlenky mu letěly v opileckém poblouznění hlavou?

Během vyšetřování Radim se sebe začal dělat bojovníka za nějaká práva a mučedníka zároven. Začal hovořit o tom, jak dávat dohromady protistátní skupinu. Ve skutečnosti se jednalo o tři mladíky, kteří si sehnali psací stroj a chtěli psát letáky. Tuto akci samozřejmě soud v kongčném zúčtování nezval na zřetel.

„Chtěl jsem se pomstít režimu,“ neustále opakoval. Podle něj komunisté dělají všechno špatně, stále se jen přetvařují, neumějí řídit společnost. Proto je také u nás nedostatek zboží v obchodech a „venku“ všeho dost. Chtěl udlbat pár rozhodných akcí, rozbít panelů byla jedna z nich, a pak jako hrdiný bojovník odcestovat. Na pozvání od jednoho polského spolupracovníka přes zemí našich severních sousedů do Švédska. Tento příběh se nestal na přelomu čtyřicátých a padesátých let, ale v závěru loňského roku. Podle od června pravomocného rozsudku soud stanovil dříve již zrestanému Radimovi za zškodnictví trest odnětí svobody v trvání čtyř let.

(dv, kl)

»Politický vězeň«

Několika spoluvězňů jeho převýchova začala ubírat poněkud jiným směrem. Dříve se zajímal tak nanejvýš o kopanou a o auta, nyní však začal s nenávisťí hovořit o politickém systému, o socialistické i západní demokracii i o Chartě 77. Uplynulo tédy a ocitil se na svobodě. Dokonce začal pracovat, ale nebyla to žádná velká sláva. Jednak mohl vykonávat jen pomocné práce, protože neměl výkonný list, a dále více méně pravidelně vynechával pracovní směny.

Vrchní neviděl Radima v hospodě příliš rád. Několikrát už

ně peníze a až se to tady všechno změní, získáme koryto,“ s neotřesitelným důrazem vyprávěl své plány. Tři kluci, ani jednomu ještě nebylo osmnáct, poslouchali třiatřicetiletého Radima a snad si i představovali, že v brzké budoucnosti zaujmou ministerská křesla. Klimeš v hrubých rysech načrtl obsah prvního letáku, který je ovšem nutné před jeho vydáním konzultovat.

Vrchní si oddechl, když Radima konečně vystrčil z hospody ven na ulici. Mladík si cosi mumlal, chvíli si zdímal na kapotě osobního auta, až nakonec nabral směr k místům, kde ob-

vrátnici uviděl potácející se postavu. Vyšla z jedné z tmavých budov a klátila se k tovární zdi, i když byl již starší člověk, se za ní rozběhl. Stačil ještě zahlédnout, že se jedná o Klimeše, který občas ve fabrice přespával. Radim se však přehoupl přes tovární zeď a zmizel v šeru začínajícího dne. Strážný chvíli bezradně stál a pak se, ani nevěděli proč, otočil k hale, odkud před chvílí vyšel mladík. V objektu rozsvítil několik zářivek. Ovládací panely několika strojů a přístrojů rozbila vandalova ruka.

Bezprostředně vzniklá škoda nebyla příliš velká, asi pět tisíc korun. Jenže linka nemohla být určitou dobu v činnosti, a než se přivezly náhradní díly a udržbář ji uvedl znovu do chodu, podniky vznikly výpadkem ve výrobě ztráty ve výši 330 000 korun. Pachatelem nepochybně byl Radim. Na tyč, kterou vztekle mlátil do ovládacích panelů, zůstaly jeho otisky. Jenže po celý víkend

Integrace poraden

Manželská a předmanželská poradna při Městském ústavu sociálních služeb v Brně vznikla letošního 1. července a má krajskou působnost.

Zřízení vzniklo sloučením manželské a předmanželské poradny Brno-venkov, manželské a předmanželské poradny v Brně a Krajské manželské a předmanželské poradny v Brně. Nově integrační uspořádání v souladu s koncepcí rozvoje manželství a rodinného poradenství je roku 2000 umožní zavedení služeb pro širší klientelu. Účinněji využije odborné odborní pracovníky, kteří mj. v oblasti sexuologie, práva a pedagogiky dosud spolupracovali s jednou poradnou.

Vzniknou i nové sociální služby, například rozvodová a porozvodová terapie, pomoc při řešení mezigeneračních vztahů v rodině i spolupráce s orgány péče o děti a rodinu národních výborů při řešení složitých případů sanace rodin.

Dohromady řešila ročně dohromady kolem 2 500 případů manželské a předmanželské problematiky a náhradní sociální péče.

(yl) a

PRO JEDNOTLIVCE I SPOLEČNOST

Mnohému Radim se zatáhl dech před červeným terčíkem, zvednutým členem Pomocné stráže veřejné bezpečnosti při dopravních akcích Na Gottwaldovsku přes 1 000 členů PS VB zaměřuje své úsilí hlavně na preventivní akce. Svědčí o tom ročně kolem 120 besed pro děti, více než 403 000 hodin ovedených od roku 1986 při pochůzkové službě a další.

Ročně zachrání členové 129 jednotek tohoto okresu statisticky hodnoty nejen společnosti, ale také jednotlivcům. K aktivním patří tři jednotky v jed-

notku za více než 100 000 korun na rozestavěných bytech a buňkách gottwaldovského s. p. Pozemní stavby. Ve spolupráci s příslušníky VB a svazáky tohoto státního podniku se podařilo dalším ztrátám zabránit.

Mnohdy takové včasné odhalení pachatelů zabrání větším trestům těch, kteří dosah svého počínání patrně nedohlednou. Tak, jako když žáci pomalovali například budovu výměničky. Stačilo však jen zavolat na jednotlivé školy a požádat učitele, aby se podívali, kdo

ochrana přírody v kraji

Horavský kras, Ždárské vrchy, Pálava, Podyjí a Bílé vrchy jsou chráněné krajinné oblasti Jihomoravského kraje. Jejich plocha činí 1 445 kilometrů čtverečních, což je

Vizovické vrchy jsou druhou klidovou oblastí Gottwaldovska. Lesní komplexy, trvalé travní porosty, četné vodní toky a charakteristická krajino-

K
Ne
růst
clali
čast
záke
krin
Po
nání
hlav
činy
na),
činy
tres!
a tr
znár
práv
voji
hom
hosp
čín
§ 1
hoto
75 l
ČSS
forn
opri
listi
Je
lity
disk
terl
nýci
úsel
soku
nen
hosp
hosp
úho
vyu
a te
kén
né
O
zati
tres
org
dev
SNI
Čes
dali
ské
ráti
T
zna
prv
ved
opa
Z
och
cici
ktei
org
cov
Ne
lit n
a zaj
podá
ozná
k odl
I v
dářsk
vnitř
k por
předp
75/19
vení
trest
váno
ním :

- z ARCHÍVU KRAJSKÉ SPRÁVY SBORU NÁRODNÍ BEZPEČNOSTI -

V jednom z letních sobotních výtisků denníku ROVNOST jsme si mohli přečíst výsek ze života jednoho z obyvatel okresního města Žďár NAD Sázavou, Radima Klimeše. Díky stylizaci článku se pro neinformovaného čtenáře tento mladý člověk stává zloduchem, ze všech sil svého útlého těla usilujícím o zničení všeho v čem žijeme, ba o zničení socialismu jako takového. A protože se poslední dobou všemi sčelovacími prostředky množí útoky proti čemukoli co jen při pomíná "nezákonné skupiny", máme zato, že je nutno Rovnosti opovázat a v rámci možností tak uvést věci na poněkud jinou míru.

O osobnosti Radima Klimeše již nemáme napovídá typ přezdívek, které si vysloužil - Dick, Dick zabiják, Mobydick apod. Tvzení článku o vlivu Charty 77 a všeho kolem ní, na jeho zkratové chování v objektu n.p. Žďas, kde poničil zařízení nemalé hodnoty je, vyslyme si, velice diskutabilní. V Radimovi K. je totiž možno spatřit spíše šaška, než plánovitě a s rozmyslem jednajícím člověka. Nebo snad i nář mladíka namířený na despotického otce nenamířil on, ale "nejaká taková Charta"? Takže čeho všeho mohli být obyvatelé města v postavě R.K. svědky? Pozérství, velikášství, opilství spojené s agresivitou, děvkaření, ale hlavně nezodpovědnosti k sobě i k druhým. Jestliže chování tohoto "zločince - chartisty" buďto spíše útrpné úsměvy, jistě mu naopak nikdo nepřel, aby po své první zkušenosti s trestním právem republiky konečně našel cestu vedoucí někam. Že vydržel tak dlouho čekat jen a jen jeho samotného. Jenže lidská společnost /okolí/ v níž každý z nás žije, není vždy milostivá a přející, ba ani jen tolerantní.

Několik se na výchově R.K. podepsalo rodinné prostředí /otec bývalý důstojník čsl. armády - i spolupracovníci ho mnohdy tituluji majorem/ se zmíněný článek ani v nejmenším nezmiňuje a ani dlouhodobé působení školského výchovného systému zde zřejmě také žádné neexistovalo - matka R.K. je navíc učitelkou.

Individuálitakaždého z nás se přeci formuje od kolébky a ani geny nehrají žádnou podružnou roli. Jestliže základ výchovy za toho nestojí, stačí vždy jen pálo ke skluzu někam, kde morálně oslabený jedinec nenachází a někdy ani už nechce najít obranu před vlivy, které ho formují /deformují/ do podoby, které nám bylo dost jednostranně vykreslena v Rovnosti. R.K. je zařaditelný najsípe do kategorie - sportánský /fotbalový/ farda z filmu PROČ!

O kriminalitě mládeže i o důvodech vedoucích k ní se už dnes naši krapet otabuizované společnosti zaplatpánbí nečeptá, ale v nejmenším hovoří. "Chartista" R.K. by zde mohl posloužit jako příklad všeho, co naši současnou socialistickou společnost bojí, která i když o bolestech ví, chová se raději "statečně", aby tím víc trpěla.

Obánět se dnes Chartou a sigratáři Několika vět a nasazovat jim kriminální hlavy se dnes nestává módní, ale tragikomickou záležitostí a protože se "vše" Radim Klimeš v jisté míře dotýká i nás, skládali jsme za nutné, vyjádřit na tomto místě své mínění. Uznání ROVNOSTI se nám totiž zdá silně znevýhodňující.

7.9.89

VYSOC - ČINNÁ

Aperitiv ...a...

"Člověk aby pomalu začínal šetřit na český desky, dyť já nevím, co dřív koupit," posteskl si jeden z kupujících v pantonské prodejně na České v Brně, "dřív jsem z toho velikýho NIOŠHO na pultech vybral za půl roku tak jeden dva kousky." Ano, ano, nebývalá úroda LP desek domácí produkce překvapuje a pobízí k zamyšlení. Napočítáme-li několik titulů vydaných kolem roku 1987, tak během roku minulého a letošního se na pultech objevilo tolik kvalitního hudebního materiálu na čerňých kotoučích, že pro posluchače, nejde-li zrovna o ortodoxního vyznavače jednoho jdiného hudebního směru, jejich zakoupení předsavuje nebývalé velkou finanční zátěž. Což dřívě skutečně nebývalo zvykem. Supraphon, Panton, Opus. Ze třech firem v těchto zatím ještě chodeckých destičkách vede o dvě konské délky Panton, ale i ve zbyvajících dvou jakoby se zablesklo na lepší časy. Snad. Možná.

Karel Plíhák... Emil Fospířil	/Supraphon 1989
Dohrála hudba - AC KLAX	/Supraphon 1989
Folk Team	/Panton 1989
Z KOPCE	/Panton 1989
Vytopené děma - ASIF + přátelé	/Panton 1989
V příteli - MAREKAS	/Supraphon 1989
...se nezbližní - F.ŠKOLMAL	/Panton 1989
Vladimír Merta I.	/Panton 1989
Beatové horička 1965-70	/Opus 1989
Dunaj + I. Bittová	/Panton 1988
Pražský výběr	/Panton 1988
Čevětá vlna - JABLKOŇ	/Panton 1988
Čas odcházá z domu - I. Morolová	/Opus 1989
Metal Celebration - T. ANIC	/Opus 1989
Živá voda - D. Andrtová, Vonková	/Panton 1989
Darmoděj - J. Nohevic	/Panton 1988
Pár tónů, které probytají - V. Hr. bě	/Panton 1989
Noční chodec - I. HLAV	/Panton 1988
O. HEJMA + ŽLUTÝ PES	/Panton 1988
Hotel Štítcko blues - SPY	/Supraphon 1989
Snad nám naše děti prováco - M. PROKOP	/Panton 1989
Na vařený nudli - MERIS	/Panton 1988
Povídali, že mu hráli - M. KOCÁB	/Panton 1988
+ nevydané LP HUDBY PÁBEA, po kterém nám zbyl jen komplet za 32,- Kčs	

Lp desky které v letech 1988-89 spatřily světlo světa, zdá všechny vypsaný nejsou, ale jestliže si laskavý čtenář včetí titulů doplní těmi zbyvajících, tak mi jistě zpravdu v tom, že "to snad ani není možný". Optimistu snad napadne, že je zde po částek jiné, rozumnější a trvalejší ediční politiky hudebních vydavatelství, konec politikaření a pokrytectví - vždyť kolik posluchačů se orientovalo i stále ještě orientuje na hudbu importovanou, zatímco ta domácí stále nočně dlouho ne pokrývá zájem. Člověk si velice lehce zvyká, ale o mnoho blíže už odvyká, takže skeptika napadne... a copak jestliže onen zatím unavený, ale stále vymyšlený a velmi čišník jen odpočívá, aby na svém vybláskaném podnose s novým plámen přadložil ono h...

Magorův poslední soud? Vytvářel nekřídla, aby se mohl vydat na svobodu. Vytvářel nekřídla, aby se mohl vydat na svobodu. Vytvářel nekřídla, aby se mohl vydat na svobodu. Vytvářel nekřídla, aby se mohl vydat na svobodu.

Monotonní můj itinerář posledních let
Jakobych už jen s eskortami
měl Čechy uvidět.

Jihlava 9.3. U oken na chodbě soudní budovy se mačká dobrá
stovka lidí. Přes dvůr naproti jasně svítí do pošmourného
zimního odpoledne tři okna, a za nimi před televizními ref-
lektory stojí oba hrdinové probíhajícího dramatu. Pak haloge-
ny v místnosti pohasnou a nastává dlouhé nekonečné čekání.
Nervozita na chodbě stoupá. Kolik dostane? Rok, dva? Prokurá-
tor navrhuje tři až pět let. A pak se dole na dvoře rozlétnou
dveře a napětí přehluší burácející potlesk. Občas zazní i
pronikavý výkřik: "Martine, drž se!" Ale on, ruce v železech,
a doprovázený dvěma bachaři, klidně kráčí k připravené Avii.
Před okenicemi se má mihnout obraz Indiána, který dobře ví, co dělá,
a co ho za to čeká. Jako by jen tiše dodával: polibte mi
všechny prdelky. A pak se vydá na svobodu. Vytvářel nekřídla, aby se mohl vydat na svobodu. Vytvářel nekřídla, aby se mohl vydat na svobodu.

Zpráva se chodbou šířila rychlostí blesku. Šestnáct měsíců ddi
dvojky. A Jirka Tichý šest měsíců ne tyrdol. A pak už se dávem
protlačují i ti, kterým se podařilo dostat dovnitř. Juliána,
Vára, Michal Wiese z Reuteru, zástupci Mezinárodní helsinské
federace Gerald Nagler, Jeri Laberová a kníže Schwarzenberg.
Před soudní budovou, ohyzdnou stavbou snad z konce padesátých
let, se lidé do deště a do chladu pomalu rozcházejí. Avie už
je dávno pryč. "Co se děje?" "Koho odsoudili?" ptá se nicně-
tušící kolemjdoucí. "Ivana Jirouse," u táhli bratři, sv. Jirous se
Když hladina dlouhodobé, obecné nasranosti překročila v loňském
roce svůj ustálený práh a vylila se do ulic, režim reagoval
s obvyklou arogancí. Zečal lidi zavírat. Jako jednoho z prve-
ních poslal za mříže už tradičně Ivana Martina Jirouse. Proč
právě jeho, když on sám ani neměl možnost se v těch ulicích
objevit?

Jirous je vyjimečný člověk. Vzdělaný kunsthistorik, který se
částečně díky obecným poměrům, částečně díky vlastnímu natere-
lu kdysi vykašlal na seriózní vědu. "Na akademickou kariéru
je mi nikdy neměl sicflajš," prohlašuje o sobě s oblibou, aby
si vymyslel a po dvacet let spoluvytvářel "druhou kulturu".
Tedy něco, co dnes nazýváme všelijak, ale bez čeho si už náš
život ani nedokážeme představit. Jirous byl u všeho - u slavné
čtyřlístí, u zrodu Charty 77, u počátků Vokna - prvního
nezávislého samizdatového časopisu vydávaného jinou, průraz-
nější technikou než jen oklepáváním na stroji.

Jirous je především básník a novinář, není politik. Píše ne-
prósto otevřeně, bez cenzury i bez příkras, a přece pokaždé
kultivovaným, dnes jen málo vidaným jazykem. Pro svou otevře-
nost nikdy nebyl a není přijímán svým okolím bez výhrad. Licos
je možné mu vytknout, ale jedno nemůže upřít nikdo. Nesnáší
lež. Prohlášený režim to vždycky dobře věděl a nikdy mu to také
nedopouštěl. Za posledních patnácti roků strvil Jirous ve věze-
ní celkem devět roků. Četnákrát byl odsouzen za výtržnictví, teď naposledy za
pobuřování. V jednom rozhovoru krátce po propuštění
z předchozího trestu definoval Jirous, s odvoláním na
Maricha Bolla, podstatu uměleckého díla jako výtržnictví,

vytváření neklidu. Připadalo mi to docela výstižné, a nejen pro umění. Je paradoxní, že v podobném smyslu se vyjádřil i brněnský soudce, stárnoucí stalinista, u zatím posledního Jirousova soudu.

Brno 24.4. : "Když posuzujeme vinnu obžalovaného, musíme si klást otázku, kdo se toho činu dopustil. Obžalovaný Jirous byl v minulosti už čtyřikrát trestaný a stále je to jedno a totéž. Pochybné prognózy, které předváděl předseda senátu JUDr. Vlastimil Hyněk rozsudek odvolacího soudu. Tehdy už bylo všechno jasné a lidé v soudní síni se postupně zvedli a ne proto, že jedním páhručem opříteli žvanili do toho vrtícího kruhu, který kolem Jirousa vznikl. Když Jirous vstoupil do síně, všichni se radostně vítali se Standa Levátým, kterého teprve před několika dny propustili po měsíční hladovce z vězení. Pobudil Standa býtl optimismem. Nebylo co se divit, právě vyhrál svůj velký boj. A když do soudní síně vpustili přes dvacet Jirousových přátel a někteří z nich mohli k němu i prohodit pár slov, vypadalo to docela nadějně. Brzy se ovšem ukázalo, že na děje neměla dlouhého trvání. Přesněji jen do té doby, než promluvil soudce. Pak už to byla pouze trapná, ale zároveň tšnivá formalita, do jejíhož rámce přesně zapadala částečná kulturní omezenost toho, kdo měl rozhodnout. Prokurátor za celou dobu nic neřekl, jako by jen dohlížel na hladký průběh jednání. Marný byl precizní výkon obhájce, který ve své více než půlhodinové řeči demaskoval neuvěřitelnou obžalobu a její mocenské pozadí. Marná byla působivá Jirousova řeč. Rozsudek okresního soudu byl potvrzen. Jirous a Standa komu jsou se zastavili ve Staré Říši u Telče, kde žije Jirousova žena Juliána. Stále před domem a mávala ná nás. Výsledek už věděla. Jirous ob se s tímto výsledkem srovnával. "Když se vrátím domů," prohodila svým typickým způsobem, a skoro se usměla, "zažila už šlechetnější věci, než když jsem byla soudu v rakvíloně padesátých letech." Řekla se jí i petice, za kterou byl Jirous odsouzen. Její text byl psán do volných většinou a vědi jsou v ní nazvány převýšeny: vráždění, vraždění, zločin, zločin. Tak ať to Jirous dělal všechny a snižoval kšeftů nemůžeme oděditi své své pátý třetí, do sdané předtím plně desítky. A padesát let ve vězení, to je sazba jak padesátýctá let. Jirous se ale zastavil a řekl, že to nemusí být účet konečný. Mám strach, že Jirous nebude v této zemi navoboda, bude Jirous putovat do zahraničí. Jirous se ale zastavil a řekl, že to nemusí být účet konečný. Mám strach, že Jirous nebude v této zemi navoboda, bude Jirous putovat do zahraničí. Jirous se ale zastavil a řekl, že to nemusí být účet konečný. Mám strach, že Jirous nebude v této zemi navoboda, bude Jirous putovat do zahraničí.

realisticky a povrchně právě proto, aby skryti za frázemi,.. mohli proniknout na odpovědná místa ve straně a učinit ze strany nástroj ničemných cílů? Ano, tak tohle plaší pořád. Ale hned dál článek pokračuje: "To názorně a jasně dokazuje příklad zdivočelé bandy Titovy v Jugoslávii, to ukazují zrádné činnosti Slánského, Šlinga, Švermové a spol. uvnitř naší strany." A tohle nenapsal nikdo jiný než Jan Fojtík, dnes hlavní ideolog UV KSČ. Napsal to v prosinci roku 1951 a za necelý rok byli Slánaký, Šling a další popraveni.

/Saša Vondra/

Závěrečná řeč Ivana Jirosa před odvolacím soudem v Brně

/24.4.1989/

V 11. čísle letošní *Nové Doby* je přetištěn diskusní článek z časopisu *Komunist*. Říká se v něm kriticky: "Všechno 'naše' je automaticky vyhlášeno za socialistické, vše 'nikoli naše' za buržoazní... Elementární pojmy spravedlnosti a objektivity, sám zdravý rozum jsou odmítány vlnou jakéhosi ideologického rasismu." - To se týká i hodnocení našeho dopisu okresním prokurátorem a soudcem prvního stupně. Fakta a čísla, která v něm uvádíme, nebyla vyvrácena. Byla opatřena nálepkou "nepřátelství k socialistickému a státnímu zřízení". A le jestliže jsou tyto skutky, které jsme v dopise odsoudili neodlučitelnými atributy socialismu, pak o takový sociakismus není proč stát.

Jako se se zámkami a nechotně mluví o tom, co se u nás dělo v padesátých letech, zavírají se oči nad tím, co se dělo v 70. letech, zavírají se oči nad tím nebo se mlčí e lze o tom, co se děje dnes. Nechci být jako lidé, kteří o padesátých letech říkají: my jsme o tom nevěděli. Vždycky se s úžasem ptám: kde ti lidé žili? Já jsem byl dítě, ale na přímé přenosy z procesů rádiem nebo městským rozhlasem nezapomenu nikdy.

Tenkrát jsem byl dítě, ale dnes jsem dospělý. Kavíc se považují za novináře, přestože od roku 1971 nepublikují v oficiálním tisku. Nemám rád "oněškorené" komentování věcí. Člověk se má vyjádřit k tomu, čeho je účasten, dokud může jeho hlas něco znamenat.

Náš dopis byl napsán v prvním pobouření nad zbytečnou a tragickou smrtí Pavla Wonky. Je pravda, že byl odeslán o několik měsíců později a formulace v něm nebyly zmírněny. Protože co je to za pobouření, které se mírní časem? Nic jiného než převykání zlu. Jsem přesvědčen, že zlu se nemá odporovat násilím. Náš svět je i tak násilím přeplněný. Ale to neznamená, že smíme mlčet k tomu, co se kolem nás děje.

Jako mám za zlé těm, kteří v padesátých letech žili uprostřed a vedle bezpráví, které se jich zdánlivě netýkalo, a neozvali se proti němu, měl bych za zlé sobě, kdybych se neozval proti bezpráví, o kterém vím dnes. A ž se bude, zase o pár desítek let později, jak je u nás zvykem, mluvit o kolektivní vině za atmosféru 80. let, chci mít v tomto ohledu čisté svědomí. Neříkám to z pýchy. Je mi líto, že jsem mohl udělat tak málo.

Je pravda, že jsem počítal s tím, že me může dopis přivést až před soud. Žádný král neslyší ráu, že je nahý. Zatím je zdánlivě situace strukturována tak, že člověk může být buď spoluvůdčím atmosféry strachu nebo ho tato atmosféra pohltí. Ale možná, že je tu i třetí možnost: Ve spisu totiž nejsou uložena všechna čtyři podání našeho dopisu. Od dvou institucí se je nepodařilo vyšetřovateli přes urgence získat. Iřeba to znamená, že někdo náš dopis posuzuje i tak, jak byl vskutku míněn. Ne jako trestný čin, ale jako výzvu k novelizaci trestního práva a k nápravě poměrů ve výkonu trestu odnětí svobody. To by bylo víc, než v ce jsem při odeslání doufal.

Rozsudkem okresního soudu mi byl zabaven psací stroj. Je-li náš dopis posuzován jako trestný čin, je podle zákona asi v pořádku; přepsal jsem to skutečně na tom Remingtonu. Ale neuvě-

První číslo časopisu, který se po několika letech opět objevuje na žďárském gymnáziu, je určeno všem zvědavcům, kteří se do něj rozhodnou nahlédnout. Doufáme, že vás zaujme již proto, že se o něj zasloužili sami studenti našeho ústavu, což dává velkou šanci, že bude obsahovat články, které vás /mladé ve věku 14 - 18 let/ zaujmou a které vám nebudou cizí. Seznámí vás nejen s novinkami gymnaziálního života, ale podstatnou část budou tvořit ukázky z literární tvorby studentů, postřehy z akcí konajících se ve Žďaru, rubrika, která pomůže řešit vaše vážné i méně vážnější problémy, pozvánky na zajímavé akce a různé ohlasy na vydanou literaturu, gramodesky či shlédnuté filmy.

Věříme, že vy všichni, kteří čtete první číslo nenecháte sáhnout rukou, svými nápady, příspěvky, popř. kritikou pomůžete na své v dalším čísle a nestanete se jen netrpělivými čekateli. Všichni, kteří se rozhodnete zveřejnit své nápady, vhaďte je do schránky umístěné u vchodu gymnasia nebo přímo odevzdejte redakční radě /spolek SEUDO/ roztroušené v třídách 3.A, 3.B, 3.C, 4.A, 4.B.

Zároveň vyzýváme všechny, kterým není lhostejný název časopisu, aby své vtipné, ale vážně míněné nápady vhažovali do téže schránky jako příspěvky a nenechte se mýlit názven na přední straně časopisu. Jde o název provizorní, který nás má vyprovokovat řešit "otevřenou otázku" názvu i obsahu časopisu spolu s autory prvního čísla.

Tento text jsme opsali jak už z něj samotného vyplývá z prvního čísla časopisu "Š U P L Í K", jehož několik čísel se nám dostalo do ruky. V rozhodnutí "vytisknout" několik výňatků z čísel, která se nám náhodou dostala do ruky, redakcí podpořilo v mnoha směrech stejné krédo obou časopisů - Vysoc.činný a Šuplík. Výňatky byly převzaty samozřejmě bez vědomí autorů. Smutná poznámka nakonec - Šuplík dnes už bohužel neexistuje, protože byl zakázán vedením školy.

Příběh jednoho nebského kamene

Je 12. června 1619 krátce po poledni. Celá Českomoravská vrchovina nychutnává chvílku polední siesty, aby opět mohla nastavit svůj hřbet posety kamením sedláckým a nádenickým, kteří také odpočívají. Nikdo nepředpokládá, že by něco mohlo narušit každodenní zaběhlou monotónnost. Ovšem již za necelé 4 hodiny od této, nám dnes již tolik vzdálené chvíle, vzruší obyvatele jedné vesničky 1/3 a více méně postupně celou Evropu neobvyklá událost.

Touto událostí byl pád železného meteoritu. Na tři kusy bylo rozdělené těleso dopadlo okolo 16 hodiny za huana Odrance. Uvážíme-li silné kořeny náboženství v kraji a pohromy, které tomuto předcházely /1614 extrémní sucha a požár žďárského kláštera; 1615 zemětřesení, krutá zima a úkaz trojitého slunce; 1616 zakoupení žďárského kláštera kardinálem Dietrichsteinem, který o rok později vypovídá z panství věci, ny neka- toliky; 1618 svržení místodržících z okna Pražského hradu/, je jasné, že z toho vzniknul náležitý poprask.

Vystrašení vesničané přivolali pány a dva z balvanů našli a vypáčili ze země. Jeden kus vážil asi 8 kg, druhý přibližně 1 kg. Třetí dopadl do lesa. Pravděpodobně unikl pozornosti v nevědomitých hledačů a zůstal v zemi. Zprávy se v tehdejší době šířily velice nedokonalé, a proto se proměňovaly v jakési hr. zobrazené pověsti. V této době se také dostávaly do teh. dějního tisku a objevují se též v kramářské písni, která byla složena a vlastním nákladem vydána slovatným mužem Sebastiánem Želechovským ze Želešova. Tato píseň je i přes to nejsouhrnějším popisem události.

Pak ale přišla doba pobělohorská a ve zmátcích, které přišly spolu s ní, se z dnešního hlediska velice cenné meteority ztratily. Během dalších století se ještě o odraneckém pádu zmínilo několi učenců či novinářů, ale čerpali vesměs ze stejných zdrojů a bohužel se nezabývali skutečným hledání dvou ztracených či jednoho nenalezeného kusu.

Až ve 20. století, ve 30. letech, se jakási skupina pokusila kpat na domnělém místě pádu třetího kusu, ale bohužel bez výsledku. Pak tato věc zase 50 let spala, až v roce 1983 žáček 7. třídy započal, podněten a podporován svým učitelem, práci na zeměpisné olympiádě. Úkolem práce bylo nalézt duš aspon jeden ze dvou balvanů, které se ztratily, anebo alespon určit místo dopadu třetího kusu. Olympiáda byla po čase zakončena, bohužel však bez splnění vytčeného cíle. "Stopy" tenkrát nalezených částí meteoritu vedly do Vídně a do vesničky Telecí /nedaleko Odrance/, kde byl údajně jeden z meteoritů ve sbírce tehdejšího učitele Koblížka. V Telecím se nepodařilo najít nic a do Vídně bylo trochu daleko...

Pak se ale k práci náhodou dostala přední českoclovenská odbornice na meteority Dr. Marcela Sukovanská CSc z Mě v Praze. Ta zahájila akci, jak se říká "ve velkém". Pátrala ještě v Telecím, ale dům učitele Koblížka a stará škola již neexistovaly. Vypravila se tedy do Vídně, ale v žádném z katalogů /ani soukromých sbírek/ zmínka o železném meteoritu z Moravy nebyla. Pátrala tedy v církevních sbírkách státu Vatikán - též bezúspěšně.

Nová historická stopa se již neobjevila, takže nezbylo, než se pokusit o štěstí hledáním třetího kusu v zemi, či drobných částic provázecích pad.

Dr. Bukovanská předpokládala, že malé meteoritické částice se rozptýlily po okolí pádu. Protože se ale jedná o železo, nemělo by dojít k ocnosu vodou a mohly by se objevit v písčových nánosech. Následovalo tedy brouzdání se potůčky v ruce s rýžovací miskou a rýžování písku z jejích kory. Úspěch byl obrovský. Podařilo se vyrýžovat několik set železných kuliček o velikosti řádově desetin milimetru až milimetry. O to větší bylo sklamání, když přesná chemická analýza ukázala, že kuličky obsahují snad všechny prvky železných meteoritů, jenom nepostradatelný kobalt ani ve stopovém množství. Teď už existovala jenom jediná možnost: pokusit se nalézt třetí kus za pomoci magnetometru. Tento přístroj slouží k detekci intenzity magnetického pole v určitém místě, zjednodušeně řečeno, je to velice citlivá minohledačka.

Národní muzeum tedy uzavřelo smlouvu s Geodistribí a začalo velké shánění materiálu kupřesnění místa dopadu, neboť magnetometr má malý plošný záběr. V této i ve vlastní hledací fázi pomáhali m.j. ždárští astronomové.

V srpnu 1987 konečně došlo k akci v terénu. Po 8 dní bylo možno spatřit na kopci Šohdanci u Odrance skupiny lidí, kteří se za pomoci mačety prodíraly hustými houštinami a pokřikovaly na sebe různá čísla, která odečítali z displayů svých přístrojů. Po zpracování naměřených údajů se na místech s magnetickou anomálií kopalo, ale výsledkem byl je starý drát a dva dřevé hrnce.

Ukázalo se, že je to práce náročná i časově, neboť v těžkém terénu byla prohledána plocha pouhých 0,15 km², přičemž plocha potenciálního nálezu činí 3-5 km².

Želzný posel z dalekého vesmíru tedy dál odpočívá někde mezi kořeny stromů. Snad někdy v příštím století...

I když, možná čeká právě na vás...

...Vít Janeček/

...přepsáno z listu "Otevřené otázky"/Šuplíku/

...Ukolos práce bylo nalézt dva spon...

...Olympada byla po čase zakončena...

...Vědecký ústav v Telci se nepodařilo najít...

...přední českou kosmologičkou...

...ve velké "lázeň". Lázeň...

...Vypřevila se tedy do Vídně, ale v šedém a kaš...

...lázeň v církvi v Telci...

Nos - estét

Chtěl jsem zeď hlavou prorazit
 a rozbil jsem si nos.
 Teď mi z něho kapou
 červené drahokamy, podobné těm
 jež jsou zasazeny
 do křčovitých upomínkových předmětů
 pro dobrovolné dárce krve.
 Jen se těším
 tou bolavou krásou,
 jejímž původcem je můj nos

© Petr Sysel

Pražská

Jdu sám nočním městem
 a nemám nic proti...
 Jdu sám deštivou tmou /s neóny/
 a nemám nic proti...
 Jen hleděj naději

HLEDĚJ

Vypaří se jako krápěj vody
 jenž Ti utkvěla na vlasech...

Neviditelné všednosti

Zastavily se !
 Obrátil jsem je
 a naprázdno otočil klíčkem
 Pomyslel jsem si :

Tak takhle přichází poslední hodinka.

2x © Vít Jeneček

- vybráno ze Šuplíku č. 2

© Pavel Kármec

ZKŮŠENÍ DR. HÁNY - problémy literatury aneb historická próza, literatura faktu či díla popularizující vědu?

S prohlubující se úlohou vědecké technické revoluce vyvstává otázka o úloze literatury v životě člověka. Vzhledem k žánrové pestrosti, zaměření a cíli literárního díla se vzniklý problém ještě víc prohlubuje. A to vyneslo otázku tzv. televizní kultury a jiných masových médií, ke kterým nutno počítat i perspektivní video programy/

Vzhledem k číři problematice a rozsahu článku zůjme naši otázku na problém nadmíru aktuální - ustoupí historická próza literaturě faktu či edicím popularizující vědu? Takto položená otázka není zdaleka sni u nás, ani v zahraničí problémem akademickým.

Historická tematika tvoří zejména u nás, kteří náležíme mezi země s historickou tradicí, základní tematický okruh. Není vyvolána jen zájmy autorů, případně čtenářů, ale je společenskou potřebou. V naší zemi, která je již svojí geografickou polohou a osudem závislá na dějinných událostech, existuje již od dob národního obrození tradice populárně výchovná a osvětová. Nemálo lidí se zajímá o historické otázky.

Český historický román čerpá ze skvělých historických tradic /A. Jirásek/. Vysoká konjunktura této literatury v 70. a 80. letech našeho století vedla k diskusi o kvalitě románové tvorby. Základem diskuse byla otázka, do jaké míry může autor měnit historická fakta k obrazu svému, do jaké míry může subjektivní fantazie zamíchat kartami historie. A tak vedle skutečně kvalitních románů /E. Říha - Předemnou poklekni, Čekání na krále, A zbyl jen meč, - L. Fuks - Vévodkyně a kuchařka, - J. Toman - Sokrates, - M. Slech - Já básník Naso, A. Pludek - Rádce velkých rádzů aj./, vycházejí i romány, jejichž úroveň je z historického hlediska diskutabilní, což ovšem neznamená, že by je nakladatelství a čtenáři odmítali /L. Vaňková - Žebrák se stříbrnou holí, - F. Feuzil - Řezenská ortely, aj. /.

Určitá stagnace se projevuje i častými re-edicemi čtenářsky úspěšných titulů.

Proti románu prodělává literatura faktu i literatura popularizující vědu renesanci. Literatura faktu /dále LF/ nelze ztotožňovat s popularizací vědeckých poznatků a vědecké praxe. Nejde jen o přehledné a zjednodušené utřídění obecné sumy poznatků a faktů. Autorům LF jde o dynamické a dramatické zřetězení událostí a faktů, tedy vedle historického faktoru vystupuje i faktor beletrizace. Předmětem LF tedy není věda sama o sobě, ale ve vztahu k člověku a lidstvu. Nelze se přirozeně domnívat, že LF bude žánrem samospasitelným, že zapůsobí na znovuzrození nových uměleckých forem. Je však zde a je třeba s ní počítat. S LF však nelze směřovat spekulativní pseudoteorie, které ve světě popularizuje E. von Deniken, a u nás nedávno zesnulý L. Souček. Kmenovými a zároveň velice diskutovanými autory tohoto žánru jsou M. Ivanov /např. Požár Národního divadla aneb Příliš mnoho náhod /1983/, Český pitaval aneb Královraždy /1976/, - V. Zmarovský /např. Jejich veličenstva pyramidy /1975/. Nedostatkem Ivanovovy tvorby - metody je rozšiřující nefunkční beletrizace. Tyto vložené momenty /viz. Novosvětská /1984/ zpomalující tempo výkladu a svým obsahem vedou ke kritice z řad profesionálních historiků.

Český bonton

T I V U L I M O M H A D

Byl Čech.

Měl rád jitřnice
a také ovar.

Když jednou přijel k babičce do Normandie,
byla zrovna zabíjačka.

Oni nepozdravil, vyhrnul si rukávy
a vrhl se na milé jitřnice.

Babička měla zrovna hosty z parlamentu
a tak to bylo trapné.

Ale co chcete od labužníka ?

Co chcete od trapného labužníka ?

Hosté pozorovali smutnými očima,
jak jitřnice mizí, mizí a mizí...

Byli také tlustí.

Babička, chudinka, měla slabé srdce, a tak

Ne ! Dost ! Přišel dědeček a všechno vyřešil.

Zavolal si vnuka k sobě do kanceláře

a řekl mu jako chlap chlapovi :

"Szégyent hosztál ránk az éész országgulésen.

Kóvér vygy mint a disznó.

Mind disznót már levágtuk.

Úhogy most sor van... /dědeček byl maďar/

/Šuplík č. 2
autor anonymní

D A R M O M I U U V I T

/z obdivu k Edwardu Learovi/

Jeden zklamaný houbař v Českém Těšíně,
když šel po lesní pěšíně,
rozžlápl ještěrku.

Pak cynicky dodal: "Hele ji čiperku!"
Už nestihne vlak do Vimperku.

Ten sadistický houbař v Českém Těšíně.

© Petr Sysel

BÁSEŇ O TOM, JAK JEDNA RYBA
PO CHYCENÍ NASITILA NEJMŮJNĚ
JEDNOHO ČLOVĚKA

plave ryba
je to kapr
nahodň háček
bude supper

/pozn. pro neněmčináře: supper je večeře/

S. Š. H. C. Pavel Matuška

- vybráno ze Šuplíku č. 3 -

PRÍLOHA Č. 3

SLEDUJTE EDICI
"PRÍLOHA"

časopisu

"VYSOC. ČINNÁ"

NEZÁVISLÁ POEZIE A PROZA
ČESKO-MORAVSKÉ VRCHOVINY

PRÍLOHA č. 3

z připravované sbírky

Jana Antonína Nepomuka Moravy

KLADIVO

Kladivo ano

kladivem ano
tvrdě ano
rány ! ano

kladivem do železa ano
kladivem do skaly ano
kladivem do hlavy ano

kladivem ano
tvrdě ano
rány ! ano

kladivem na kovářskou ano
kladivem do kamene ano
kladivem různě ano

kladivem ano
tvrdě ano
vydávat rány ! ano

cena		ovibaik
Cena soumraku		
mlčení		mevibaik
bolest		šdvt
stříbro uložený		
na unavený hlavě		! yab
Cena kostí		
strný stěny	e z e l e š	ob mevibaik
měsíc vyjící psům	+ e k a	ob mevibaik
do polívky	y v s i d	ob mevibaik
Cena protestu		
spálená ruka		
černý brýle		mevibaik
diktatura		šdvt
zmrzačený život		
se houpe ba trámu		: y n š t
Cena tvrdosti		
hrdost	n n i š v o k	na mevibaik
je standart	e k e m e k	ob mevibaik
nesená v průvodu	š d s š t	mevibaik
prapor, kterej		
ve větru neudržíš...		mevibaik
		šdvt
		! y n š t j e v š b y v

Stroji, stroji !

stroji, stroji, stroji,
strach na nás přišel
Drť nás,

zapíráme!

Na výhrůžky v umaštěných kapsách
reagujem hystericky

stroje, stroji, stroji
znovu tě zapřeme
neboť jsi kamarád, ale jenom odsud pocud
protože bysme nemohli
v sobotu pít čaj
v neděli cucat bombóny
při pondělku si dávat
na bolavý hlavy obklady z kocoviny

vdyť sami ani nevíme - jenom kecy kecy
Androš, adrie, Androméda
To jsou jen pozý před hromadou uhlí
Která se podpálí a bude klid
Distancujeme se
Nechodíme na Václavák
hrajeme jenom přátelsky zápasy
a přitom ve skrytu
tak aby nikdo neviděl, jsme docela zřetelní
malí čeští sráči..

Můžeš nám psát texty, připravovat dopisy
my je podepíšem,
ale ty nemáš co ztratit

Vybral sis kam my nikdy nepudem
Někdy ti zaplatíme friana
řeknem kámošům šeptem
že se stýkáme svránem!

stroji, stroji, stroji
semeleš nás, poděkujem
nezbývá vlasu ni času
jenom ty řeči a velký gesta
jenom ta krásná, schůdná cesta
stroji, stroji, stroji
s tím už je třeba přestat!

abstinentní intervencí pomocí
slyš tebe s novou a novou
desprevedentní radio

Vklad do hry

Kostky ledu, který jsme vložili do hry
 Pohárky tažené dýchavičnou lokomotivou
 Nádraží bližší než košile
 Větrnej vír v hlavě
 pevně se lepí na uši obklady cestovního ruchu
 Dítě s nosem přitisknutým na studený výkno
 Přesýpací hodiny
 Na kolejích rozžhavený jiskry jako hvězdy
 Hřebíky tlačí v zimní posteli
 Trempský kotlík vře v chajdě oběšenčově
 Čivlý obraz balího, který umírá
 macetej holčák v náručí
 ..ty jeho hodiny praskají pod tíží
 tekoucího času

Elektrická hrana!
 Kromaua dřeva čekající na rýžový ruce
 Práce, která se potírá olejem
 a přichází, když jí nejméně očekáváš
 V bílých ordinacích červený křesla
 V obličejích mrtvolný skvrny smíchu
 Brázdy zakrývající stopy
 Slunce zapadá do večerní sklenky na usmívanou
 Zákusek hororu z mých nekonečných příběhů
 Obušky nořící se do děr rozmrzeli vospali jezvcí
 Město na úvodní špinavého sklepa
 Sklepy zločinných měst
 Podzemní amfiteátry, divadla cve skalách
 muzika po stodolách, divadlo v ulicích
 paralelní láska, paralelní Polie
 paralelní kultura

Aspirace vědeckých kongresů
 slavnostní příjezdy pomazaných hlav
 Slavný randál na oslavu neposkvrněného počtu
 Fleky na nemocničních postelích
 Spirála času, opakovaná střelba do lidí
 Plastikový náboje, hlava stržena v tunelu
 Tajemný dějiny panelový Rásnovky
 Střevočky Popelky za výkladem Svítostroje
 Periferní poesie tvářící se velkoměstsky
 slzy a grimasa nejvyššího zhnusení
 zařatý pěstí

zběsilost internacionální pomoci
 slzy tekoucí z novin, med televize
 bezprecedentní radio...

V hluboké temnotě

...vůně naša nám žauqbo a...

Byl jsem dlouho do noci sám
a shledal jsem jen své chyby.
byl jsem dlouho do noci sám
a ty jsi ležela vedle mně.
Ta tvoje noc byla uocela jiná
a zdála jsi se spokojená.

Bylo to v úterý ráno
začalo pršet do vycházejícího slunce
to ráno už jsi tady nebyla.
krčila jses v průjezdu
a prstem rozháněla duhové
olejnaté skvrny v kaluži.

Myslet na zítřek nebylo tvým zvykem
jen ze vzpomínek upletla jsi svou loď
a ta tě unášela tak daleko,
že jsi už nebyla schopna sama se vrátit.
Každý den spadla mlha
pod nekonečným nebem

Někde v hluboké temnotě moře
se procházel bezstarostně život
a někde na výsluní cesty
umdlával člověk k němuž přicházela smrt.
Při vzpomínce na tebe,
už mi pomalu přestávaly být zima.

Naposledy jsem tě potkal,
zrovna jsi nevěděla kudy kam.
Potichu ses ke mně začala tisknout,
nemohl jsem ze sebe vypravit jediného slova.
Byla jsi chladná
a tvůj dech ve mně probouzel zvláštní pocity.

...a odpust' nám naše viny...

V hluboké temnotě

Jako by nám zamrzala slova u úst
Jako by po oblevě přišel mráz
A slova zůstala trčet mezi
přestárlého řečníka
a mikrofonom na pultu
Svou tíhou se ta slova odlomila
a s cinkotem tříšticího ledu
se rozprskla po podlaze
udupené vojenskými páličky

Někdo nám zamrzala slova u úst
Cvachtáme lednovou nepohodu
A nejvíc věřící straník nadává
Ve vzduchu zamrzla slova o teroru
o gestapu
o válce
Ta slova bolí...

Leď se bortí tíhou nohy
a pak přenesu váhu na druhou
a octnu se několik centimetrů
pod povrchem toho mrazíku
a v ledovém škraloupu plavou
ta polámaná slova
o úspěších
o lepším příštím

Také mi zamrzala slova u úst
a nemohu dál dýchat
a těžce zvedám nohu z kaluže
Zas je leden
a jdeme dál
A ten řečník se probral
a pokračoval
Ale když skončil
nikdo netleskal
Někteří začali pískat

Na Stalinově hradě
 zlý jazyky tvrdí - na Stalinově hradě sedí pes
 zlý jazyky tvrdí - je třeba přejmenovat ten hrad
 a psa svrhnout dolů.

Neznám psa, jenom ty zlý jazyky: vylízat smetanu
 a za dva smetany ještě po hlavě se řídit do propasti

a celej náklad vliet sebou.
 Heleďte, nad náma krouží vrány, znovu se mi vrací
 vize hlubokánský studny; je to výplod mých dřívějších
 ranně sexuálních snů. Studna do který se spouštím
 - její nekonečnost ve mě vyvolává pocit méněcennosti
 který jsem si léčil masturbací při knihách doktora

Plzáka.
 Na Stalinově hradě pročítali jsme prvé nainyně erotické
 romány typu Šestnáctiletá pařížanka, hledali jsme prvok
 se světem a mezi sebou samými. Ve sklepích jsme
 vyráběli slznej plyn, abychom vůbec mohli plakat

nad tímto světem a nad sebou. Opravdu dnes už sned jenom
 ten slznej zázrak nás může donutit, abychom vytlačili
 slzu, neboť plakat je trauma, který naši generaci
 tíží a provází, který jako osudovej meč visí nad generací
 jež přicházejí.

Hledali jsme partyzánský bunkry v lesích u Vetele; přestože
 válka byla daleko zanámi, jinej boj přicházel a pohlcovai
 nás, vkrádal se do našich magnetofonů a neuměle vyrobených
 bedýnek s dvěma reproduktorama.

Padalo to na nás, jako stolice všudepřítomných holubů
 holubic míru, holubic víry, víry jež se rozplývala
 v mračnech prachu a lhostejnosti, v stejnosti.

Po takových besedách končících ráno, nebo pozdě v noci,
 kdy jsme jako výrostci obdivovali květinový děti/s lahvi
 v kašně na náměstí/, po takových besedách odcházeli jsme
 s pořádně domů. Náš úlet ba l limitován pracovním procesem,

tou povinností, do které jsme se rádi-nerádi začlenili,
 a s kterou jsme nuceni žít bez možnosti nápravy.
 Cokoliv nás oslovilo, zapomínáme už s šedivější hřívou,
 /již se někteří z nás dávno vzdali/, nedorostli nebo odrostli,

jakobychom se najednou spustili do té studny, jsme dosti
 hluboko pod čarou ponoru s jen malou možností vynořit se
 nad hladinu.

Okovy, ó kovy, vědra, vedra.
 A becedy literatury v nás hníjí, obnovujíce se čerstvými
 vklady naší a světové četby - skandály tuzexových hvězd
 život na okraji, toulavý botky zalitý do asfaltu a betonu
 města.

Naše rány se hojí v dlažebních kostkách tohoto města,
 Naše krev teče po jeho zdech,
 Naše životy tu procházejí,

Naše sperma tone v odpadních stokách.
 Smuteční - sváteční oprátky, černé pásy, který jsme tolikrát
 museli navléct pro raněné blízké, pro uhynulé kusy, pro

nevléčitelně choré, pro kypré, vysněné příběhy, jichž konec
 jsme usekli s hlavami hrdinů pohádkových příběhů.

Jako zající kličkujeme realitou a ta se nám vrací, aby nás bodala nožem do zad, kálela na nás ve chvílích smutku v okamžicích radosti nás srážela dolů, zvedala nás a spouštěla z modrého nebe

podivného přežití malých i dlouhodobých emigrací.

Kdykoliv se pro tu prašivou hlinu shýbám ve staroslovanském předklohu,

je mi poddaňsky tupě, cítím, že bych měl silu crot, vláčet, i sít, vím, že jsem jen oséván vnějšími podněty, že se se mnou oráno, že jsem vláčen a mnohdy že nenalézám ani kout, kam bych se mohl skryt, Ten kousek zaslíbené půdy, Samoty, do níž bych se mohl zahalit jako nebožtík do posledního rubáše

Zlé jazyky tvrdí, že všechno už tu bylo, že je objeveno dávno! To k čemu jsme dospívali skrze bolest, co jsme v mukách rodu i, jako jedna zapomenutá, neobjevená garnitura provinčních básníků. Zlé jazyky se o nás otírají v jednom kuse.

Berou v potaz cokoliv: Naši čestná, Nás samé, hledáje v nás, to co nemohou nalézt jinde.

Krutá vzájemná vojna soukromých podrazů, neplánovaných početí, mrzutého pití, práskování, přijímání inspirace a její žen, odvoz a skládka materiálu, květiny vě, váze, vytlačování, ZNOVU TÝŽ BODAVĚJ POCTE VYSLOVIT SE, najít něco co ještě nikdo nevyjádřil, vejít do dveří, který otevřeny nebyly a měly být.

Zamčení pod petlicemi, uvěznění v základech soustavně obnovovaných životů v podsadách svého stále zkoumaného žití.

V lesích hledali jsme havěť, takovou, která by vydala svědectví o bojích; byly nekonečné ty procházky a posezení v hospodách; stavbičky různých veselostí, křižovaly se s těžkými a absolutními hříchy, po kterých duše páchla jako tajden vedležely syrečky;

V smrdutých vodách, v kalných olšinkách lovili jsme rybky, lapali po dechu, kouřili různé trávy a se zdravím podlomeným vraceli se do stáda. Někteří už zůstali za ohradou ti, kteří už prve viděli tu marnost zařízení, tu prokletou hönbu za klenotem, jehož nikdy nedosáhnou.

Ve rvačkách a táčkách byly naše první zkušenosti až už nebylo proč se ptát, a vyschla inspirace proudící z chtění, z nadšení, a nebetyčné víry ve vlastní schopnosti. Už jsme konečně zamáčkli pavouka a vyslali mušku, která nám bzučela v hlavě.

A ž jsme konečně šlapali po růžích, který nám vystýlaly cestu. Až jsme zporcovali okvětní lístky naší vlastní umělecké svobody

Nahradili jsme posuzování svobody cizí tvorby, až jsme vzali za vděk možnostmi průměru, nasadili si klobouk a šerpu, oddali se na městské radnici, slezli z koně. Cesta byly u konce, čas nám šlapal po ruce, plácal nám palici, ztráceli jsme roky jako vlasy na temeni, víru a touhu jako zuby, pohlcovalo nás to, zešedli jsme touhou jako naše řezáky, šedli tím, co už jsme nestačili vyslovit, co už se nikam nevešlo, co jsme se neodvážili propustit přes práh fantazie, vzali jsme za vděk smůlkem z alkoholu, uklidněním sálí, pili z cigaret, pořád nafouknuti tím, co mělo přijít ven, a nemohlo to ztrávit tlusté střeva ve stolici, vytěci močí, vytrysknout sememem.

Nový pokolení v mateřských školách obnovuje své absolutní poznání a ačkoliv už má na krájkou to vyřčení čehosi, co proste lidstvo musí vědět, obrací tu polesti svého ošeru, poslušně usedá do fotelů, fotogenické, nadějně umírající.

V tužkách to bylo, v těch jsme hledali tu možnost vymalovat se jako tuha, která už nepíše, ve štětcích roztrpaných jako neposlouchajících vlasů, v barvách a vymáčkáných tubách, ve spánku nad práznou klávesnicí, pascino stroje, stroje, které se stávali znavým instrumentem a nástrojem, jenž s námi počal, aby nás opustil až nás opotřeboval a nepotřeboval, ale až my jsme potřebovali jeho. Zápal, slán - přešly do přirození a touhy organizovat se a vést, přitom tento svět je postaven na DESTRUKCI, destrukci, která objevuje a přitom toto bytí je založeno na touze bořit a stavět od základů. Nedospěli jsme ke střese, krytina zachytila pády deště, přešla naše kyselá důvěřivost, rozmarile rozdávaná a vybičovaná na každém kameni a skále, až rozbitá nevěděla ani v mozaice obraz, který měl být stvořen, jen v útržcích byla ta síla obrazu zapomenuta, ztracena v ospirech na psacím stole, v ústředních a v ústředních z kontrolních pokladů.

Po modlích ležely myšky, nebky, čumácky stouraly do vzdouvacího se břicha a místo Amora, jenom půh obžerství vstoupil do osvětleného příbytku.

Tolikrát jsme už leželi na zemi, že se nám konečně chtělo do postele a s měchem pod hlavou snili jsme o prachových polštářích, o teplých příbytcích.

vi a téma myšima/

Kikdy nebudeš šťastnej a šáhala mi do rozkroku šeptajíc, pak jsme se líbali v okně a beali společně básen, potom jsme šli opili silnicí domů, dvakrát nás zastavovali četníci a dávali nám opravdu, vážný napomenutí.

dvakrát jsme se pokoušeli nahat si, že jsme opravdu vstoupili do života a přitom jsme se no jenom dotkli, jenom zlenyňka jej pohladili, jako toho ptáčka, který se potom ukrýval v níždečku, skřehotal a sípal, jakoby chtěl nakrmit mladý a jak rostla jeho síla a chuť ke krásně, přiznali se nenávratně, konec léta, bylo třeba odlétat.

Na jihu nás nikdo nečekal a proto znovu ta snaha obživit, ale copak takovej pták je schopný obživit, copak takovej pták přežije byt jedinou zimou?

Te snad jenom karavana může si bez přestání chodit pouští bez dostatku vody a orientace.

Které jsou to bedy, které jí vedou, ptala se a já měl na mysli večerku, kde by se dalo ještě koupit trochu vína k zapuzení kyseliny, které se draly z žalužku ven. A které jsou to hvězdy, které nás provázely, nevidím je na oběžní obloze, na velkém ani malém voze.

Básníci seděli tehdy na nočníchích a srali poesii, aby po nich zůstal aspoň ten sociálně realistický smrad, aby po nich zbyla jistá jizva v otrávených myslích všedních čtenářů.

Jakkoli ale chtěli, zůstávali pořád na měřících, nikdy nemohli vstoupit do opravdu hluboký vody, nikdy nemohli se opravdu ponořit tam, kam jim velely jejich pobloudilé mysle. Dnes už znají gramatiku, vědí, co jsou pády i spědy, někteří spadli, jiní přibráli, pořád se ale nezvedají, nepodávají lidem pomocnou ruku opravdu živé jako čerstvá rána otevřená, pulsující poesie, nepodávají lidstvu ten záchranaj pás tak potřebného slova, jež bylo u Boha a jiná byl Bůh sám.

Do té brány nevstoupil asi nikdo svými sbírkami, jenom náběhy vydaných /nevydaných/ knih zůstaly jako doklad strnulosti, jenom sekery zaseknuté natrvalo v některých hlavách, posouvají jaenzřivou útrpností tento svět - poesie některých vrahů byla vskutku otravná a burcovala, cloumala, omýlala břehy.

Zapomenutí v prostorách a střevních chorobách, Zapomenutí ve ztvrdlých játrech a na náměstí republiky, Zapomenutí odpočívají ve věncích pohřbů nebo skoncili tragicky jako Milan KOCH, veliký básník před Hospodínem, který cítil jak velkou potřebu pozie má lidstvo, takovou obrovskou, že není potřeba lomit rukama, ale prolomit ledy, odrazit pramici, ukřižovat už konečně všechny hloupý řeči.

Básníci zraňování znovu a znovu ve své důvěřivosti, napjatí na skřipcích a snech, upjatí v hábitech průměrného vařování, kterému při svých znalostech a praxi mohou dát živoucí pás,

Básníci sami sebou spoutaní

Básníci, jsme zlý jazykové, kteří se ptají jaká je míra vlastní nebezpečnosti.

Čekáme na rozsudek, koupeme se v diogenových sudech, hledáme prostotu, která se nám jako čert kříží vyhýbá, hledáme se!

Hledáme se v neproste otupělé schizofrenii novinových senzečních zpráv,

Hledáme se v sobě i druhých, v těch, co nás zvracejí, jakož i my je i sobě se ztrácíme,

Hledáme se na Stalínově hradě, ve pau, pod psem, jako vrány slétáme se na kousek potravy,

Trávíce, krkajíce, blížice pod tím tlakem.

Jdeme si po krku, jdou nám po krku
jdeme si na nervy, jdou nám na nervy
jako děti pročitáme v noci, žízníme při pohledu z okna,
žízníme při pohledu na letící ptáky,
v letadlech, náhražkách, doměch, vlacích
Semenišťe zla je v nás zaseto!
dobro v nás vede svár,
marné spory, sporé chory

KOŘENY zařaté až hluboko v mozku

KOŘENY Básní

KOŘENY Víry

KOŘENY Všeho života

shnilé KOŘENY přežívání...

ze sbírky Kladivo

Jan Antonín Nepomuk Morava ©

Tma

matka má

tma tmavá

tmoucí

matoucí

tma Mahatmá

tma temna

tmářů

temnic

tasemnic

tamta tma mátoh

a tamtamů

tma matadorů

amatérů

tma matečná

tématická

matematická

tma tamponů

a matiné

tma zmatek

/chtěl bych být jejím koncem

a jsem jen její spratek/

Den propašoval do noci

papresek první pomoci.

A zloděj čas stáří zmládl.

Jen já jsem v téhle bitvě padl.

Jakub Šofar ©
z realizované knihy
33. obratel draka
/poučení z krizového
vývoje/
vydala Kádošova nadace
na jaře 1989

OBSAH

FKU PATRA'
 KONCERT PRO ARMÉNII
 ZA BAŠNÍKOVYMI DVEŘMI
 (ukáčka a tvorby p. RADY)

FOTO - OHLEDNUTÍ'

ROCKOVÉ' SETKÁNÍ'
 OKRECE 1989
 TVORBA P.V. RYŠKY
 MATIAS STUMP - VERŠE

VYKOPÁVILY

Z. PAVLÍČEK 1981
 ED MAC MOND 1985

KDYŽ SE ŘEKNE

ZÁVODNÍČKA PĚTKA
 HAVLÍČKOVA MČA'DEZ
 RYTMICKÁ' MČA'DEZ
 SKIT
 SAR
 EKO - ČTANNA'

JEN JEDEN ROK ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ
 NÁZOR K OCHRANĚ JESENÍKŮ
 AŽ NÁS BUDOU MILIÓNY - fejeton
 NĚKOLIK POZNÁTEK...
 TRÁŘÍ' SE UŘEČ NĚDAK VESELSKA' ?

JEDEN DOPIS - VRAHEM JE ZAHRADNÍK
 ben Jaakev - DVEŘE

ZA ČÁROU - ANEB ZAUDALO NÁS JINDE

ZÁBRÁK V PRAZE - UBONÝ STEJNE
 POLITICKÝ VEŠENĚ Z
 TABORŮV POSLEDNÍ' Soud
 ČASOPIS ŠUPLÍK

UKÁČKA „PŘÍLOHY Č. 3“

JAN. ANTONÍN NEPOMUK - MORAVA

KLADIVO

JAKUB ŠOFAR - UKÁČKY

OBSAH

PŘÍLOHA Č. 2
VIT BOHUMIL MOTOJKA
PAN PADA
" 20. ŘÍJEN 1949 "

" PŘÍLOHA Č. 3 "
D. A. NE POMUK MORAVA
KLADIVO
" PŘÍLOHA Č. 4 "
MASOMLEJN - TEXTY

NEZÁVISLÝ MAGAZÍN
" VYSOC. ČINNÁ "

VYDÁVA " MŮTER ARTS "
ŽOAR N. S. 89 / 90

Handwritten scribbles and lines at the top of the page.

**KULTURNÍ NEZÁVISLÝ
OBČASNÍK
ČESKO-MORAVSKÝ
VRCHOVINY**

